

ВИДАВНИЦТВО
РАНОК

Олександр Борзенко, Олена Лобусова

8

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА

Олександр Борзенко, Олена Лобусова

8

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА

Підручник для 8 класу
закладів загальної середньої освіти

2-ге видання, перероблене

Рекомендовано
Міністерством освіти і науки України

Харків
Видавництво «Ранок»
2021

Зміст

Слово до читачів і читачок.....	5
ВСТУП	7
УСНА НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ	13
Українські історичні пісні.....	16
Зажурилась Україна.....	18
Та, ой, як крикнув же козак Сірко.....	20
Ой, Морозе, Морозенку.....	22
Чи не той то Хміль.....	25
Максим козак Залізник.....	27
За Сибіром сонце сходить.....	28
Пісні Марусі Чурай.....	31
Засвіт встали козаченьки.....	32
Віють вітри, віють буйні.....	34
Ой не ходи, Грицю.....	36
Українські народні думи.....	37
Маруся Богуславка.....	41
СВІТ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ	47
Тарас Шевченко.....	50
Мені однаково, чи буду.....	60
Ой три шляхи широкії... ..	61
Думи мої, думи мої... ..	63
Леся Українка.....	64
Давня весна.....	68
Хотіла б я піснею стати... ..	70
Давня казка.....	73
Володимир Сосюра.....	82
Осінь.....	85
Васильки.....	87
Любіть Україну!.....	89
Володимир Підпалій.....	92
...Бачиш: між трав зелених... ..	93
Зимовий етюд.....	95

Василь Голобородько	97
З дитинства: дощ	100
Наша мова	101
Теплі слова	102
Творчість поетів перших десятиріч ХХІ ст.	103
Василь Герасим'юк	104
Чоловічий танець	106
Іван Малкович	107
Із янголом на плечі	109
З нічних молитов	110
Анатолій Мойсієнко	111
Жовтень жовті жолуді	112
Ігор Павлюк	113
Дівчинка	114
Галина Кирпа	114
Мій ангел такий маленький	115
Коли до вас темної ночі	117

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ДРАМА

Іван Карпенко-Карий	123
Сто тисяч	127

ПРОЗОВА ТВОРЧІСТЬ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

Михайло Коцюбинський	155
Дорогою ціною	159
Олександр Довженко	188
Ніч перед боєм	190
Ніна Бічуга	201
Шпага Славка Беркути	204
Володимир Дрозд	230
Білий кінь Шептало	232
Юрій Винничук	243
Місце для дракона	245

УКРАЇНСЬКИЙ ГУМОР

Валентин Чемерис	267
Вітька + Галя, або Повість про перше кохання	268

СЛОВНИК ТЕРМІНІВ І ПОНЯТЬ

Слово до читачів і читачок

Мистецтво, одним із видів якого є література, допомагає нам пізнавати себе і світ. Завдяки мистецтву ми розкриваємо нові грані власного «я», долучаємося до національної та світової культури.

Сприймаючи художній твір, ми його осмислюємо й аналізуємо. Чужі думки й переживання, хай і на деякий час, робимо своїми, немовби приміряємо все на себе: із чимось погоджуємось, а з чимось — ні. А ще мимоволі замислюємось, ким ми є і ким хочемо бути. Так пізнаємо й поступово «творимо» самих себе.

Під час читання ведемо самостійний — без жодних посередників — діалог із художнім твором. І цей діалог є не лише інтелектуальною розвагою, а ще й копіткою працею. Адже мистецтво слова не пропонує якихось чудодійних рецептів, не дає простих і конкретних відповідей на всі наші запитання. Ці відповіді ми маємо здобувати самі, а книги нам у цьому лише допомагають, пропонуючи багатий досвід різних народів і поколінь, який ми узгоджуємо з власними актуальними потребами.

Підручник, з яким ви ознайомитеся, містить різні фольклорні та літературні твори. Вони супроводжуються належним навчальним матеріалом: відомостями про письменників, характеристиками важливих художніх явищ й образів, визначеннями понять із теорії літератури, запитаннями й завданнями. Усі ці матеріали становлять цілісний навчальний комплекс, що створює умови для найбільш ефективного усвідомлювання прочитаного, розвитку інтересу до художньої літератури, читання.

Цікаві факти, різні оцінки мистецьких явищ ви знайдете в рубриках «Україна і світ», «Актуальна цитата». Ці додаткові відомості залучені з метою розширити ваше уявлення про українську літературу, її роль у культурі світу, запропонувати різні погляди на творчість письменника, художній твір.

Пам'ятаймо, що найкращі результати в будь-якій справі досягаються завдяки діалогу і співпраці. Саме тому надзвичайно важливо, щоб ви не залишалися пасивними й байдужими, а повсякчас брали активну участь у пошуках відповідей на запитання, які ставлять перед читачами літературні твори. Не бійтеся дискутувати, висловлювати власні думки, навіть якщо вони розходяться з тими, що представлені в підручнику. Саме в пошуках, обговоренні та дискусіях народжується істина.

Читайте із задоволенням та дізнавайтесь нове про себе й світ!

Усна народна творчість

Опрацюючи матеріал розділу, ви маєте змогу виконати такі навчальні завдання:

- ◆ **поглибити знання** про усну народну творчість;
- ◆ **дізнатися** про українські історичні пісні, пісні легендарної поетеси Марусі Чурай, українські думи;
- ◆ **удосконалити навички** вдумливого, виразного читання, коментування пісень і дум;
- ◆ **навчитися** характеризувати образи історичних осіб, лицарів-оборонців рідної землі, визначати та пояснювати художні засоби пісень, дум;
- ◆ **висловлювати власні судження, дискутувати** про значення історичних пісень та дум у житті українського народу;
- ◆ **вивчити напам'ять** одну з найпопулярніших пісень легендарної поетеси Марусі Чурай «Засвіт встали козаченьки».

Ой ходімо з нами, з нами, козаками,
 Та меду-вина напийся».
 «Ой щось мені, та милі браття,
 Та мед-вино не п'ється,
 Ой десь мій син та Морозенко
 Та із турчином б'ється».
 Із-за гори, з-за крутої
 Гордо військо виступає,
 Ой попереду Морозенко
 Сивим коником виграває.
 Ой і став Морозенко
 Та й у полі гуляти.
 Ой і стали ж тоді та Морозенка
 Ляхи¹ і турки обступати.
 Морозенко та козаченько,
 Як мак, розпускався,
 Ой Морозенко та козаченько
 В неволю попався.
 Ой повели та Морозенка
 На Савур-могилу²:
 «Ой подивися, Морозенку,
 На свою Україну!»
 Вони ж його не били
 І не в чверті рубали,
 Ой тільки з його, з його, молодого,
 Та живцем серце взяли.
 Прощай, прощай ти, Морозенку,
 Ти славний козаче,
 Ой за тобою, Морозенку,
 Вся Україна плаче.
 Ой вийняли серденько
 Та й вкинули у воду:
 «Тепер дивись, Морозенку,
 На свою ти вроду!»
 Ой винесли Морозенка
 На Савур-могилу:
 «Тепер дивись ти, Морозенку,
 На свою та Україну!»

¹ Ляхи — давня назва поляків.

² Савур-могила — височина в східній частині Донецької області, одна з найвищих точок Донецького кряжу (висота — 277,9 м над рівнем моря).

Зібрав собі славних хлопців, —
Що ж кому до того?
Засідаєм при дорозі
Ждать подорожнього.

Чи хто їде, чи хто йде,
Треба їх спитати,
Як не має він грошей —
Треба йому дати!

Аж тут їде сам владика¹:
«А здорові, хлопці!»
«Ой довго ми вас чекали,
Благослови, отче!»

Ой вилічив сам владика
Сорок тисяч грошей,
Подивився кругом себе —
Все хлопці хороші.

Ой чи їде, чи хто йде,
Треба його ждати.
Ой прийдеться Кармалюку
Марне пропадати.

Ой прийдеться Кармалюку
Марне пропадати,
Бо немає пристанища,
Ані свої хати.

Асесори², ісправники³
За мною ганяють,
Більше вони людей б'ють,
Як я гріхів маю.

Зовуть мене розбійником,
Кажуть — розбиваю.
Ще ж нікого я не вбив,
Бо й сам душу маю.

Портрет українця
середніх літ
(Василь Тропінін,
1820)

З багатого хоч я й візьму —
Убогому даю.
Отак гроші поділивши,
Я гріхів не маю.

Судять мене вдень і вночі,
Повсяку годину,
Ніде мені подітися,
Я од журби гину.

Чи хто їде, чи хто йде,
Часто дурно ждати,
Отак треба в лісі жити,
Бо не маю хати.

Пішов би я до дітей —
Красу мою знають:
Аби тільки показався,
То зараз впіймають.

А так треба стерегтися,
Треба в лісі жити.
Хоч, здається, світ великий,
Ніде ся подіти!

Прийшла туга до серденька,
Як у світі жити?
Світ великий і розкішний
Та ніде ся діти!

¹ Владика — церковний сан; архієрей, митрополит.

² Асесори — засідателі військового суду.

³ Ісправники — начальники місцевої поліції.

Маруся, попівна Богуславка,
Приходжає,
Словами промовляє:
«Гей, козаки,
Ви, біднії невольники!
Угадайте, що в нашій землі християнській за день тепера?»

Що тоді бідні невольники зачували,
Дівку-бранку,
Марусю, попівну Богуславку,
По річах познавали,
Словами промовляли:
«Гей, дівко-бранко,
Марусю, попівно Богуславко!
Почім ми можем знати,
Що в нашій землі християнській за день тепера?
Що тридцять літ у неволі пробуваєм,
Божого світу, сонця праведного у вічі собі не видаєм,
То ми не можемо знати,
Що в нашій землі християнській за день тепера».

Тоді дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Тее зачуває,
До козаків словами промовляє:
«Ой, козаки,
Ви, біднії невольники!
Що сьогодні у нашій землі християнській великодная субота,
А завтра святий празник, роковий¹ день Великдень».

То тоді ті козаки тее зачували,
Білим лицем до сирої землі припадали,
Дівку бранку,
Марусю, попівну Богуславку,
Кляли-проклинали:
«Та бодай ти, дівко-бранко,
Марусю, попівно Богуславко,
Щастя й долі собі не мала,
Як ти нам святий празник, роковий день Великдень сказала!»

¹ Роковий — щорічний.

То тоді дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Тее зачувала,
Словами промовляла:
«Ой, козаки,
Ви, біднії невольники,
Та не лайте мене, не проклинайте,
Бо як буде наш пан турецький до мечеті¹
від'їжджати,
То буде мені, дівці-бранці,
Марусі, попівні Богуславці,
На руки ключі віддавати;
То буду я до темниці приходжати,
Темницю відмикати,
Вас всіх, бідних невольників,
на волю випускати».

То на святий празник, роковий день
Великдень,
Став пан турецький до мечеті від'їжджати,
Став дівці-бранці,
Марусі, попівні Богуславці,
На руки ключі віддавати.
Тоді дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Добре дбає, —
До темниці приходжає,
Темницю відмикає,
Всіх козаків,
Бідних невольників,
На волю випускає
І словами промовляє:
«Ой, козаки,
Ви, біднії невольники!
Кажу я вам, добре дбайте,
В городи християнські утікайте,
Тільки, прошу я вас, одного города Богуслава не минайте,
Моєму батьку й матері знати давайте:
Та нехай мій батько добре дбає,

Маруся Богуславка
(Георгій Якутович, 1965)

Маруся Богуславка
(Михайло Дерезус, 1947)

¹ Мечеть — молитовний дім у мусульман.

Світ української поезії

Опрацювуючи матеріал розділу, ви маєте змогу виконати такі навчальні завдання:

- ◆ **поглибити знання** про творчу долю Тараса Шевченка, Лесі Українки, Володимира Сосюри;
- ◆ **дізнатися** про вільний вірш, філософську, пейзажну, інтимну лірику, творчість поетів, які створили зразки таких поезій у ХХ—ХХІ століттях;
- ◆ **розвинути навички** вдумливого та виразного читання поезії, аналізу поетичного тексту;
- ◆ **вивчити напам'ять твори** «Мені однаково, чи буду...» Тараса Шевченка, «Хотіла б я піснею стати...» Лесі Українки, «Любіть Україну» Володимира Сосюри, вірш сучасного поета за власним вибором.

Жнива в Україні
(Микола Пимоненко, 1896)

Травень у цвіту
(Микола Глущенко, 1971)

Людей, які висловлюються занадто образно й піднесено, ми зазвичай називаємо поетами або поетками. Тоді поезію впізнаємо за важливою ознакою — небуденністю мовлення. Її протиставлено прозі як чомусь звичайному й більш приземленому. Англійський письменник **Джон Вейн** запропонував дуже влучне порівняння: *«Поезія так відрізняється від прози, як танець від пішої прогулянки»*.

У прозі на передній план висувається логічно організована розповідь. Поети змальовують більш умовну й узагальнену картину дійсності, ніж прозаїки. Поетичні твори вирізняються й особливою організацією. Вони мають віршову форму з римуванням та строфічною будовою. Хоча існує неримований і нерівнонаголошений вірш, ритміка якого забезпечується інтонаційною подібністю рядків.

У цьому розділі ви ознайомитеся зі зразками української поезії різних часів. Почнемо ми з творчості геніального Тараса Шевченка, що стала взірцем громадянської мужності та патріотизму для багатьох поколінь українців. Як і колись, поезія Івана Франка надихає наш народ на нові звершення, додає життєвого оптимізму. Глибокий ліризм, неповторність душевних переживань, органічне відчуття справедливості відкриє вам поезія Лесі Українки. Вірші Володимира Сосюри стануть уроком патріотизму: ви матимете змогу поринути в щирий світ емоцій обдарованої особистості, захопленої красою рідної землі. Окрім того, на вас чекають цікаві й самобутні твори сучасних поетів Василя Голобородька, Івана Малковича, Василя Герасим'юка, Ігоря Павлюка,

Мапа України
(Алла Горська, 1960-ті)

Тарас Шевченко

(1814—1861)

Геніальному поетові Тарасові Шевченку доля підготувала складний життєвий шлях. Але завдяки своїм талантам, наполегливості та внутрішній насназі він зумів досягнути неймовірних успіхів у житті, а його твори стали надбанням українського народу й усього людства. Іван Франко писав про це так: *«Доля переслідувала його в житті скільки могла, та вона не зуміла перетворити золота його душі в іржу, ані його любові до людей у ненависть і погорду...»*.

Автопортрет
(Тарас Шевченко, 1843)

◆ ДИТИНСТВО ТА ЮНІСТЬ ПОЕТА

Тарас Григорович Шевченко народився 25 лютого (9 березня) 1814 року в селі Моринцях Звенигородського повіту на Київщині в сім'ї селян-кріпаків. Невдовзі родина Шевченків перебралась до сусіднього села Кирилівки, де й минуло дитинство поета. Початкову освіту хлопець здобув у сільській школі. Він рано втратив батьків — в одинадцятирічному віці залишився сиротою. Змалку Тарас усвідомлював і відчував нерозривний зв'язок із селянським світом. Однак зрештою попрощався з думками про хліборобське майбутнє, пішов іншим життєвим шляхом та за іншим покликанням.

Таким покликанням для Т. Шевченка стало мистецтво. Ще з дитячих літ він захопився малюванням, однак після смерті батьків мусив працювати в селянському господарстві свого дядька, бути за служника при школі, пасти громадську череду. Мрії про малярську науку позбавляли спокою — довго й наполегливо Тарас шукав учителя. Нарешті один із сільських малярів погодився взяти хлопця до себе в навчання з умовою, що той добуде дозвіл від свого поміщика.

Окрилений успіхом, Тарас звернувся по дозвіл до панських управителів. Саме тоді за дорученням власника Кирилівки Павла Енгельгардта управителі шукали служників для панського двору. Тож молодий обдарований сирота залишив рідні краї й вирушив до великого міста. Відправляючи дворових слуг до Вільна, де служив Енгельгардт, управителі в загальному списку навпроти прізвища Т. Шевченка зробили запис: *«Годиться як кімнатний живописець»*.

Автопортрет
(Тарас Шевченко, 1843)

Сліпий (Невольник)
(Тарас Шевченко, 1843)

Молодий Шевченко
в майстерні Карла Брюллова
(Георгій Меліхов, 1947)

Звільнитися з кріпацтва Шевченкові допомогли друзі, митці, які зрозуміли цінність його таланту. Спочатку була зустріч з Іваном Сошенком, українцем, учнем Петербурзької академії мистецтв. І. Сошенко познайомив земляка зі своїми приятелями письменником Євгеном Гребінкою та художником Аполлоном Мокрицьким, а згодом — із відомими митцями Карлом Брюлловим, Олексієм Венеціановим, Василем Жуковським, Василем Григоровичем, Михайлом Вієльгорським. Саме в колі цих людей зародилась ідея звільнення Т. Шевченка від кріпосної залежності. Було вирішено, що К. Брюллов намалює для благодійної лотереї портрет відомого поета В. Жуковського. Ця лотерея відбулася 22 квітня 1838 р., а вже 25 квітня В. Жуковський вручив Тарасові відпускні папери. На двадцять п'ятому році свого життя молодий художник пориває з обтяжливим кріпосним становищем. *«Велике щастя бути вольним чоловіком, робиш, що хочеш, ніхто тебе не спинить»*, — пише він тоді в листі до брата Микити.

Завдяки своїй наполегливості та підтримці друзів Тарас досягнув величезних успіхів. Його прийняли до Академії мистецтв, а він із головою поринув у навчання. Здавалося б, здійснилося заповітне бажання Т. Шевченка присвятити себе живопису. Однак уже тоді поетичне покликання поступово опанувало особистість митця. Працюючи в майстерні К. Брюллова, він повсякчас подумки переноситься на батьківщину. *«У його розкішній майстерні, — згадував поет, — як у палаючій дикім степу над Дніпром, переді мною мигали мученицькі тіні наших бідних гетьманів... Переді мною стелився степ, засіяний могилами. Переді мною пишалась моя бідна Україна у своїй непорочній меланхолійній красі. І я задумувався, я не міг відвести своїх духовних очей від цієї рідної чарівної краси»*.

◆ УБОЛІВАННЯ ЗА ДОЛЮ УКРАЇНИ («МЕНІ ОДНАКОВО, ЧИ БУДУ...»)

Вірш «Мені однаково, чи буду...» був написаний Т. Шевченком невдовзі після арешту, коли поет осмислював своє становище людини, переслідуваної за патріотичні переконання. У цій поезії немає навіть сліду страху й зневіри, усі хвилинні емоції, пов'язані з арештом, опановано й підпорядковано вищому служінню. На уявні терези покладено особисте існування, з одного боку, та любов до батьківщини, турботу за її майбуття — із другого. Поет не вагається у власному виборі, він готовий до тривалого заслання й навіть до загибелі в повному забутті, оскільки прийняти мученицьку смерть за Україну не є для нього марною жертвою.

У своєму монолозі ліричний герой наближається до пророка, який не лише вболіває за рідний народ, а й володіє особливою здатністю бачити прояви зла у світі та попереджати про майбутні загрози й випробування. Відповідними є й художні засоби, які добре узгоджуються з образом поета-пророка. Це передусім символізація, тенденція до ускладнення звичних образів та надання їм вагомого узагальненого значення. Скажімо, згаданий ліричним героєм «сніг на чужині» асоціюється з холодом і посилює передчуття довготривалої неволі.

За допомогою влучних висловів автор створює образ загрозливої смерті — такої, коли людина зникає, не лишивши по собі навіть «малого сліду».

Поет використовує символіку фольклорного походження, запозичивши з народної словесності узагальнений образ «злих людей» як якоїсь чи не містичної загрози, що нависла над Україною. Цей образ-символ асоціюється з такими характеристиками, як лукавство, хитрість, підступність.

Також символічним є образ вогню — він використовується, коли поет згадує про приспану лукавими людьми Україну, тобто безборонну, слабку, що може незчутися, як опиниться у вогні боротьби за своє виживання. Але вогонь — це не лише та стихія, яка несе загрозу й знищує. Вогонь — це також символ очищення, загартовування, набуття нової сили.

Чим може завершитися боротьба народу за своє майбутнє? Це важливе питання непокоїть автора, бо йому насправді «не однаково». Поетове прорікливе слово має надзвичайну силу, бо воно правдиве, підтвержене всім його життям.

Шевченко над Дніпром
(Костянтин Трутовський, 1875)

Леся Українка

(1871—1913)

◆ ДИТИНСТВО ПОЕТЕСИ

Неповторність кожної людини закладається в дитинстві. Тоді формуються основні риси характеру, визначаються інтереси, виявляються творчі здібності. Леся Українка виростала у сприятливій для мистецького розвитку духовній атмосфері. Ознайомлення з традиціями її сім'ї, особливостями виховання, зі впливами родинного оточення дасть змогу краще зрозуміти особистість поетеси, глибше пізнати її творчість.

Лариса Петрівна Косач народилась 13 (25) лютого 1871 року в місті Звягелі (пізніше — Новоград-Волинський) у дворянській сім'ї. Для рідних вона змалку була Лесею — це домашнє ім'я стало згодом частиною літературного псевдоніма.

Батько дівчини мав гарну освіту, любив літературу, завжди тепло відгукувався про свого гімназійного вчителя, славетного байкаря Леоніда Глібова, читав дітям його твори. А Леся була батьковою улюбленицею. Вона успадкувала його вдачу — спокійну, стриману й водночас вольову та наполегливу. Мати теж відчутно вплинула на виховання особистості й мистецький розвиток поетеси. Ольга Петрівна Косач, відома також як українська письменниця Олена Пчілка, прищепила доньці любов до віршування.

Дитинство Лариси Косач минуло на Волині: сім'я жила у Звягелі, у Луцьку, а згодом у селі Колодяжному.

Освіту дівчина здобувала вдома. У родині Косачів не пропонували дітям дитячих книжок. Лесина мати вважала, що вони лише псують смак «кисло-солодким сюзюканням», тож діти читали античні міфи, фольклорні збірники (особливо пісні й казки), розповіді про подорожі, пригоди. Із часом Леся розширила коло своїх інтересів: захопилась українською, польською, західноєвропейською літературною класикою. Під керівництвом матері засвоїла німецьку і французьку, а ще самотужки вивчила польську, англійську та італійську мови.

Леся Українка
(1888)

Леся Українка з матір'ю —
Оленою Драгомановою-
Косач (Олена Пчілка)
(1898)

Весна. Місток
(Сергій Світославський, 1890-ті)

Бузок
(Михайло Врубель, 1900)

◆ «ВЕСНА» В ПОЕТИЧНОМУ СВІТІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Серед багатьох поетичних знахідок Лесі Українки особливе місце посідають образи весни, «весняної сили». Найбільш яскраво вони представлені в таких творах, як «Давня весна» та «Хотіла б я піснею стати...». Ці поезії є довершеними зразками пейзажної лірики.

Поезія «**Давня весна**» вперше була надрукована в циклі віршів «Мелодії» збірки «Думи і мрії». Лірична героїня цього твору пригадує, як колись весняне оновлення позбавило її почуття самотності, принесло розраду, зміцнило віру в життя.

Змалюванням привабливих картин природи авторка підсилює контраст між весняною радістю та смутком ліричної героїні. Згадка про хворобу, що знесилоє, спочатку поєднується з розчаруванням, однак хвилиний емоційний спад одразу ж заступається світлим спогадом: за допомогою низки різних художніх деталей створюється мозаїчний, побудований на зорових і звукових асоціаціях образ «*турботливої весни*», яка лагідно огортає своїм теплом і повертає до життя зневірену душу героїні. Зелене листя й білі пелюстки яблуні, тихий вітер, щебетання пташок, далекий відгук із гаю залучають «*тісну хатину*» хворої до потужного, непереможного ритму природного оновлення. Пам'ять душі надовго зберегла свіжість вражень від тієї «*давньої весни*», яка дала героїні нові сили, ставши несподіваним і незабутнім дарунком.

У хвилини зневіри, коли хвороба знесилоє, героїня звертається до тих незабутніх вражень, що підтримують у боротьбі за життя. Весна в цьому творі — місткий і багатогранний символічний образ, який позначає молодість, надію, свіжість відчуттів, безмежну й життєдайну красу довколишнього світу.

Біле (Минуле).
Ліва частина триптиха «Мистецтво»
(Віктор Зарецький, 1988)

Для вираження своїх поглядів авторка обрала форму ліро-епічної поеми, надавши їй окремих рис казкового твору. Приміром, вона використала доречну в казці сталу словесну формулу «*десь, колись, в якійсь країні...*», що готує читачів і читачок до сприйняття розповіді. Твір також має невеликий вступ із заохочувальним запитанням до уявних слухачів: «*Може б, хто послухав казки?*». Залучення цих та деяких інших казкових елементів посилює художню умовність історії про поета й лицаря: «*Бо у казці, та ще в віршах, / Все можливо, добрі люди*».

В основу поеми покладено протистояння двох життєвих позицій, двох різних поглядів на людські цінності та щастя. Поетеса осмислює це протистояння як непримиренну боротьбу правдивого слова та «*діла соромного*». У цьому її твір наближається до казкового, у якому відбивається властивий народному світогляду поділ на «*правду*» і «*кривду*».

◆ ДАВНЯ КАЗКА ПРО ПОЕТА І ЛИЦАРЯ

Найяскравішим персонажем «Давньої казки» є талановитий поет, який творчу свободу узгоджує з відповідальністю перед своїм народом. Поза сумнівом, у цьому образі втілилися переконання самої авторки. Недарма Леся Українка зізнавалася: «*Я сама подібна до героя моєї "Давньої казки", — що то тільки й мав талан до віршів не позичений, а власний*». Її поет понад усе цінує свободу, але ніколи не почувається самотнім, задовольняється малим, але водночас уважає себе найбагатшим, бо весь світ — це його «*багатствопанство*».

Суперечка Бертольдо з поетом досить показова: двоє людей розмовляють ніби однією мовою, але не знаходять порозуміння. Їх розділяє не мова, а життєві цінності. Нехтуючи матеріальними багатствами, поет віддає перевагу творчості — лише з нею він «*щасливий завжди й вільний*». Бертольдо впевнений, що все в цьому світі вирішують багатство і влада. Близький поетові «*надхмарний світ*» творчої уяви лицар без вагань готовий проміняти на «*справжнє графство*». Не дивно, що у відповідь на почуті від поета слова він імпульсивно вигукує: «*Боже! Чоловік сей божевільний!*».

На обличчі у поета
Не цвіла уroda гожа,
Хоч не був він теж поганий, —
От собі — людина Божа!

Той співець — та що робити!
Видно, правди не сховати,
Що не був співцем поет наш,
Бо зовсім не вмів співати.

Та була у нього пісня
І дзвінкою, і гучною,
Бо розходилась по світу
Стоголосою луною.

І не був поет самотнім:
До його малої хати
Раз у раз ходила молодь
Пісні-слова вислухати.

Тее слово всім давало
То розвагу, то пораду;
Слухачі співцю за тее
Ділом скрізь давали раду.

Що могли, то те й давали,
Він зо всього був догодний.
Досить з нього, що не був він
Ні голодний, ні холодний.

Як навесні шум зелений
Оживляв сумну діброву,
То щодня поет приходив
До діброви на розмову.

Так одного разу ранком
Наш поет лежав у гаю,
Чи він слухав шум діброви,
Чи пісні складав, — не знаю!

Тільки чує — гомін, гуки,
Десь мисливські сурми грають,
Чутно разом, як собачі
Й людські крики десь лунають.

Тупотять прудкіі коні,
Гомін ближче все лунає,
З-за куців юрба мисливська
На долинку вибігає.

Як на те ж, лежав поет наш
На самісінькій стежині.
«Гей! — кричить він, — обережно!
Віку збавите людині!»

Ще, на щастя, не за звіром
Гналася юрба, — спинилась,
А то б, може, на поета
Не конечне подивилась.

Попереду їхав лицар,
Та лихий такий, крий боже!
«Бачте, — крикнув, — що за птиця!
Чи не встав би ти, небоже?»

«Не біда, — поет відмовив, —
Як ти й сам з дороги звернеш,
Бо як рими повтікають,
Ти мені їх не завернеш!»

«Се ще также полювання! —
Мовить лицар з гучним сміхом.
Слухай, ти, втікай лиш краще.
Бо пізнаєшся ти з лихом!»

«Ей, я лиха не боюся,
З ним ночую, з ним і днюю;
Ти втікай, бо я, мосьпане,
На таких, як ти, полюю!

В мене рими — соколята,
Як злетять до мене з неба,
То вони мені вполюють,
Вже кого мені там треба!»

«Та який ти з біса мудрий! —
Мовить лицар. — Ще ні разу
Я таких, як ти, не бачив.
Я тепер не маю часу,

А то ми б ще подивились,
Хто кого скорій вполює.
Хлопці! геть його з дороги!
Хай так дуже не мудрує!»

«От спасибі за послугу! —
Мовить наш поет. — Несіте.
Та візьміть листки з піснями,
Он в траві лежать, візьміте».

«Він, напевне, божевільний! —
Крикнув лицар. — Ну, рушаймо!
Хай він знає нашу добрість —
Стороною обминаймо.

А ти тут зажди, небоже,
Хай-но їхатиму з гаю,
Я ще дам тобі гостинця,
А тепер часу не маю».

«Не на тебе ждять я буду, —
Так поет відповідає, —
Хто ж кому подасть гостинця,
Ще того ніхто не знає».

Лицар вже на те нічого
Не відмовив, геть подався;
Знову юрба загукала,
І луною гай озвався.

Розтеклись ловці по гаю,
Полювали цілу днину,
Та коли б же вполювали
Хоч на сміх яку звірину!

А як сонечко вже стало
На вечірньому упрузі,
Стихли сурми, гомін, крики,
Тихо стало скрізь у лузі.

Гурт мисливський зголоднілий
Весь підбився, утомився,
Дехто ще zostавсь у гаю,
Дехто вже й з дороги збився.

Геть одбившись від гурту,
Їде лицар в самотині.
Зирк! — поет лежить, як перше,
На самісінькій стежині.

«Ах, гостинця ти чекаєш! —
Мовив лицар і лапнувся
По кишнях. — Ой небоже,
Вдома гроші я забувся!»

Усміхнувся поет на теє:
«Не турбуйсь за мене, пане,
Маю я багатства стільки,
Що його й на тебе стане!»

Спалахнув від гніву лицар,
Був він гордий та завзятий,
Але ж тільки на упертість
Та на гордощі багатий.

«Годі жартів! — крикнув згорда. —
Бо задам тобі я гарту!»
А поет йому: «Та й сам я
Не люблю з панами жарту...

Бачиш ти — оця діброва,
Поле, небо, синє море?
То моє багатство-панство
І розкішне, і просторе.

При всьому сьому багатстві
Я щасливий завжди й вільний».
Тут покликнув лицар: «Боже!
Чоловік сей божевільний!»

«Може буть, — поет відмовив, —
Певне, всі ми в божій волі.
Та я справді маю щастя,
І з мене його доволі.

Так, я вільний, маю бистрі
Вільні думи-чарівниці,
Що для них нема на світі
Ні застави, ні границі.

Все, чого душа запрагне,
Я створю в одну хвилину,
В таємні світи надхмарні
Я на крилах думки лину.

Скрізь гуляю, скрізь буяю,
Мов той вітер дзвінкий в полі;
Сам я вільний і ніколи
Не зламав чужої волі!»

Засміявся на тебе лицар:
«Давню байку правиш, друже?
Я ж тобі скажу на тебе:
Ти щасливий, та не дуже.

Я б віддав отой химерний
Твій таємний світ надхмарний
За наземне справжнє графство,
За підхмарний замок гарний.

Я б віддав твоє багатство
І непевнії країни
За єдиний поцілунок
Від коханої дівчини...»

Щось поет хотів відмовить
На недбалу горду мову,
Та вже сонечко червоне
Заховалось за діброву.

Надійшла сільська молодь,
Що з роботи поверталась,
І побачила поета,
З ним приязно привіталась.

Тут поет взяв мандоліну,
І на відповідь гуртові
Він загравав, і до музики
Промовляв пісні чудові.

Всі навколо нерухомі,
Зачаровані стояли,
А найбільше у дівчаток
Очі втіхою палали.

Довго й лицар слухав пісню,
Далі мовив на відході:
«Що за дивна сила слова!
Ворожбит якийсь, та й годі!»

II—III

[Лицар звертається до поета з проханням про допомогу: він закоханий у чарівну Ізідору, але ніяк не може заслужити її прихильності. Співець складає серенаду, яка й дозволяє лицареві завоювати серце неприступної дівчини. На radoцях Бертольдо влаштовує бучне весілля, та забуває запросити поета.

Минає час. Лицар одержує від короля наказ виступити у військовий похід проти чужої країни. Загін під його керівництвом довго не може захопити ворожої столиці. Військо потерпає від голоду, солдати вимагають повернення додому. У вирішальний момент співці піснею відновлюють бойовий дух війська — солдати знову готові до бою. Вороже місто нарешті вдається захопити. У захваті Бертольдо дякує співцям, натомість чує від них, що віддячувати слід тому, хто склав пісню, яка піднесла бойовий дух війська. Лицар присягається, що довіку буде вдячний поетові.]

IV

Кажуть, весь поміст у пеклі
З добрих замірів зложився!
Для пекельного помосту
І Бертольдо потрудився...

Вже давно Бертольд вернувся
Із далекої чужини,
Знов зажив життям веселим
Біля милої дружини.

Знов у нього в пишнім замку
Почалося вічне свято, —
О, тепер було у нього
Срібла, золота багато!

Окрім того, що набрав він
На війні всього без ліку,
Ще король йому в подяку
Надгороду дав велику.

Сила статків та маєтків!
Вже Бертольдо граф заможний!
Він живе в своєму графстві,
Наче сам король вельможний.

Та околиця, де жив він,
Вся була йому віддана,
Люд увесь в тім краю мусив
Узнавать його за пана.

Тож спочатку того щастя
Справді був Бертольдо гідний:
Правий суд чинив у панстві,
До підданих був лагідний.

Але то було недовго,
Він дедалі в смак ввіходив
І потроху в себе в графстві
Інші звичаї заводив.

Що ж, напитки, та найдки,
Та убрання прехороші,

Та забави, та турніри,
А на все ж то треба гроші!

Та й по всіх далеких війнах
Граф привчився до грабунку,
А тепер в своїй країні
Він шукав у тім рятунку.

Почалися нескінченні
Мита, панщина, податки,
Граф поставив по дорогах
Скрізь застави та рогатки.

Трудно навіть розказати,
Що за лихо стало в краю, —
Люди мучились, як в пеклі,
Пан втішався, як у раю.

Пан гуляв у себе в замку, —
У ярмі стогнали люди,
І здавалось, що довіку
Все така неволя буде.

Розливався людський стогін
Всюди хвилику сумною,
І в серденьку у поета
Озивався він луною...

Ось одного разу чує
Граф лихі, тривожні вісті:
Донесла йому сторожа,
Що не все спокійно в місті;

Що співці по місті ходять
І піснями люд морочать,
Все про рівність і про волю
У піснях своїх торочать.

Вже й по тюрмах їх саджають,
Та ніщо не помагає, —
Їх пісні ідуть по людях,
Всяк пісні ті переймає.

«Ви скажіте своєму пану,
Що заплати не бажаю,
Бо коли я що дарую,
То назад не одбираю.

Хай він сам те пригадає,
Що то ж я йому дав злото,
Хоч тепер об тім жалкую,
Краще б кинув у болото!

Ви скажіть, що я не хочу
Слави з рук його приймати,
Бо лихую тільки славу
Тії руки можуть дати.

Золотих не хочу лаврів, —
З ними щастя не здобуду.
Як я ними увінчаюсь,
То поетом вже не буду.

Не поет, у кого думки
Не літають вільно в світі,
А заплутались навіки
В золотії тонкі сіті.

Не поет, хто забуває
Про страшні народні рани,
Щоб собі на вільні руки
Золоті надіть кайдани!

Тож підіте і скажіте,
Що поки я буду жити,
Не подумаю довіку
Зброї чесноі зложити!»

З тим вернулись вірні слуги
До Бертольда і сказали:
«Так і так поет відмовив,
Ми даремне намовляли...»

Аж скипів Бертольд, почувши
Гордовитую відмову,
До поета посилає
Посланців тих самих знову:

«Ви скажіть сьому зухвальцю,
Що тепер настав день суду,
Що терпів його я довго,
Але більш терпїть не буду.

Коли він складання віршів
Бунтівничих не покине,
То в тюрму його закину,
Там він, клятий, і загине!»

Знову слуги подалися
До убогої хатини
І, підходячи, почули
Тихий бренькіт мандоліни.

У вікно зирнули слуги,
Бачать: зібрана громада,
Всі стоять навколо ліжка,
Мов якась таємна рада!

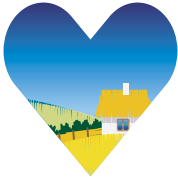
Утомивсь поет від праці,
Третій день лежить в недузї,
Слухачі навколо нього
Посхиляли чола в тузі.

А поет усе то грає,
То щось пише на паперї
Й роздає писання людям, —
Тут вступили слуги в двері.

Всі метнулись хутко з хати,
І поет один zostався,
Подививсь на слуг спокійно,
Гордовито привітався.

Всі Бертольдові погрози
Слухав мовчки, усміхався.
А коли скінчили слуги,
Так до них він обізвався:

«Ви скажіть своєму пану,
Що готовий я в дорогу,
Тільки хай велить прислати
Слуг ще двох вам на підмогу.

Володимир Сосюра

(1898—1965)

Володимир Сосюра

Меморіальна дошка
В. Сосюрі на вулиці
М. Коцюбинського
в Києві

«Талановитий і свіжий, інколи курйозний, завжди експансивний¹ і щирий, Володимир Сосюра належить до поетів, за якими ходить популярність, яких знає, визнає й вітає «масовий», «широкий» читач». Таку дещо компліментарну, але водночас досить точну характеристику дав відомий поет і критик **Микола Зеров** своєму колезі по перу.

Володимир Миколайович Сосюра народився 25 грудня (6 січня) 1898 року в селищі Дебальцевому на Донбасі. Його дитинство минуло в селищі Третя Рота (нині Верхнє у складі Лисичанська). З одинадцятирічного віку, через матеріальні нестатки, Володимир мусив працювати. Здобуваючи освіту в Кам'янській сільськогосподарській школі, він по-справжньому зацікавився літературною творчістю.

У 1918 році поета захопив стрімкий вир громадянської війни. В. Сосюра став козаком армії Української Народної Республіки, а згодом доля привела його до лав червоноармійців.

Після демобілізації в 1921 році молодий обдарований поет оселився в Харкові, тодішній столиці України. Навчаючись в університеті, він несподівано для себе дізнався, що його твори викладають студентам. У сприятливій творчій атмосфері Володимир Сосюра з головою поринув у літературне життя міста.

У 1921 році побачила світ його дебютна збірка «Поезії». Того ж року вийшла поема «Червона зима», яка одразу забезпечила авторові визнання читачів і прихильність колег по перу. Він потоваришував із молодими талановитими літераторами Олександром Довженком, Іваном Сенченком, Остапом Вишнею, Майком Йогансенем. Підтримка друзів та схвальні читацькі відгуки сприяли плідній праці. Одна за одною виходять книжки В. Сосюри: «Червона зима», «Осінні зорі», «Місто», «Сьогодні», «Золоті шуліки», «Коли зацвітуть акації», «Серце» та ін.

¹ *Експансивний* — той, хто нестримно, поривчасто, бурхливо виявляє свої почуття.

Лісове озеро — золота осінь
(Станіслав Жуковський, 1912)

В осінній імлі
(Тетяна Яблонська, 1979)

Паралелізм є досить поширеним явищем в українській поезії. Цікаво, що в літературі з різними порами року ототожнюються різні емоції: наприклад, весняна пора, коли природа пробуджується від зимового сну, викликає радісні почуття, натомість осіння природа найчастіше навіює смуток. Пригадайте, з якою художньою виразністю описи природи та душевні переживання поєднались у вірші Лесі Українки «Давня весна».

У пейзажній поезії Володимира Сосюри «**Осінь**» мальовничі картини осіннього доквілля також сприяють розкриттю душевного стану автора. Узявши за основу образ красивого згасання природи, поет збагатив його неповторністю індивідуальних переживань. Замилювання красою осені поєднується у творі з філософським усвідомленням неминучої втрати. Загальне почуття смутку почасти компенсується спогляданням ефектних осінніх метаморфоз.

Осінь
(Архип Куїнджі, 1890)

Особливе враження справляє яскравий зоровий образ: *жовтокоса* й *синьокоса* вершниця на *чорному* коні, під *золотими* копитами якого, немов у казці, змінюється все довкола. Краєвид нагадує *пустку*, навкруги панує *тиша* — усе скорилося силі цієї казкової вершниці.

Образи тиші й покори доповнюють філософський зміст твору, навіюючи роздуми про невблаганний рух природи, виявом якого є зміни в нашому житті.

Моя Україна
(Феодосій Гуменюк, 1979)

Володимирська гірка
(Василь Чегодар, 1975)

Між братніх народів, мов садом рясним,
сіє вона над віками...
Любіть Україну всім серцем своїм
і всіми своїми ділами.

Для нас вона в світі єдина, одна
в просторів солодкому чарі...
Вона у зірках, і у вербах вона,
і в кожному серця ударі,

у квітці, в пташині, в електровогнях,
у пісні у кожній, у думі,
в дитячий усмішці, в дівочих очах
і в стягів багряному шумі...

Як та купина, що горить — не згора,
живе у стежках, у дібровах,
у зойках гудків, і у хвилях Дніпра,
і в хмарах отих пурпурових,

в грому канонад, що розвіяли в прах
чужинців в зелених мундирах,
в багнетах, що в тьмі пробивали нам шлях
до весен і світлих, і щирих.

Юначе! Хай буде для неї твій сміх,
і сльози, і все до загину...
Не можна любити народів других,
коли ти не любиш Вкраїну!..

- ◆ Чому поезії Василя Голобородька довго не публікували в Україні?
- ◆ Де нині живе та працює поет?
- ◆ За які збірки він одержав Національну премію України ім. Тараса Шевченка?

2. У зручній для вас формі (тексту, плану, таблиці, схеми) запишіть у зошит відомості про поета.

◆ МИНУЛЕ Й СЬОГОДЕННЯ У ТВОРЧОСТІ

Творчість Василя Голобородька по-справжньому особлива: вона ніби переносить давній, народний тип світовідчуття в наші дні. Поет не просто захоплюється фольклором як чимось привабливим, але давно минулим — він намагається творити сьогодні так, немовби словом відновлює утрачений органічний контакт зі стихією прадавнього буття нашого народу, прокладаючи поетичний місток між минувшиною й сьогодніням.

Таке ставлення до творчого слова виробилось у В. Голобородька не випадково, а внаслідок тривалих роздумів — як щось глибоко вистраждане, продумане й пережите. Ось як про це писав сам поет: *«Коли усе це є: і звичаї, і традиції, і пісні, то сприймаєш їх як щось цілком природне, як бути чорнявим чи білявим, а коли це зникає, чи від власного недбальства, чи з примусу, то починаєш докопуватися до причин зникнення того, що раніше тобі здавалося незникненим, хочеш зв'язати ту перервану нитку, яка тягнеться із глибини віків, хочеш, щоб і далі ткався той рушник із неповторними узорами...».*

Вільний вірш — це форма віршованого твору, усі рядки якого витримані в єдиному силабо-тонічному розмірі (здебільшого ямбічні), але довільно нерівностопні (від 1—2 до 5—8 стоп).

Верлібр — неримований нерівнонаголошений вірш, що структурно наближає його до прози.

Відроджуючи народне світосприйняття, В. Голобородько обирає для себе верлібр, як найменш унормований, а отже, найбільш придатний для словесного вираження складних, мінливих і парадоксальних явищ буття. Верлібр — це неримований вірш, рядки якого можуть мати різну кількість наголошених складів. Твори, написані в такій формі, не мають поділу на строфи. Витоки верлібру сягають фольклору, передусім народних замовлянь. Як і в замовляннях, у верлібрі важливу роль у створенні рит-

міки відіграє інтонація, що визначає неповторну поетичну «мелодію». Не випадково В. Голобородько зізнавався, що саме ця властивість зацікавила його найбільше: *«Одним із мотивів, які спонукали мене звернутися до верлібру, був намір писати так, щоб кожен вірш мав неповторний малюнок, неповторний ритм. Це зближує вірші з музикою».*

Творчість поетів перших десятиріч ХХІ ст.

Що ми розуміємо під сучасною українською літературою? На це запитання непросто знайти чітку й однозначну відповідь. Найпростіше визначення: це художні твори останніх десятиліть про життєві проблеми, які хвилюють українців.

Якщо класична література, пройшовши випробування часом, сприймається нами як щось безумовно вартісне, то оцінка сучасного мистецтва часто залежить від особистих суб'єктивних уподобань читачів і читачок. Складно визначити, чи збережуться ті твори, які захоплюють нас сьогодні, у культурній пам'яті наступних поколінь.

Зараз ми переживаємо стрімкий розвиток інформаційних, політичних, соціальних та інших технологій. Те, що в минулому столітті сприймалося як наукова фантастика, стає частиною нашого щоденного життя. Виникає гостра потреба осмислити становище людини в новому світі, визначити, чи існує в часи змін щось незмінне і стабільне, якась надійна основа людського буття. Переживаючи спільні з більшістю європейських країн культурні процеси, Україна має і свої особливі риси перехідної доби. Вони пов'язані з подоланням негативної спадщини радянських часів, коли насаджувались фальшиві моральні цінності та заперечувались національні ідеали.

У сучасній українській літературі дуже багато талановитих поетів і поеток, які звертаються до проблеми людини у великому мінливому світі. Це Оксана Забужко, Юрій Андрухович, Віктор Неборак, Василь Герасим'юк, Іван Малкович, Анатолій Мойсієнко, Ігор Павлюк, Галина Кирпа. Усі вони глибоко переймаються питаннями збереження духовності й національної самобутності як важливих чинників у житті гармонійно розвиненої особистості.

Українські поети й поетки сприяють вихованню духовно вільних людей, які не бояться висловлювати власну думку та обстоювати справедливість. Осмислюючи проблеми духовності, вони нагадують читачам, що в нашому житті не все купується за гроші, а накопичення самих лише матеріальних цінностей ніколи не зробить людину щасливою. Намагаючись осмислити сучасність, поети й поетки часто порушують філософські питання про сенс життя і справжнє призначення людини, про її відповідальність перед майбутніми поколіннями.

У сучасних художніх пошуках відчутно ускладнюється образне мислення. У ньому органічно поєднуються питомі українські риси та впливи різних

Писати В. Герасим'юк почав іще в шкільні роки. Його вірші, потрапивши на сторінки літературних журналів, швидко привернули увагу читачів. По закінченні філологічного факультету Київського університету Василь Герасим'юк працював у видавництвах «Молодь» і «Дніпро». Поетові належать збірки «Сме-реки», «Потоки», «Космацький узір», «Діти трепети», «Осінні пси Карпат», «Сер-пень за старим стилем», «Поет у повітрі», «Була така земля», «Папороть», «Кров і легіт».

◆ У ВІЧНОМУ КОЛІ ЄДНАННЯ («Чоловічий танець»)

Поетичний світ Василя Герасим'юка відбиває зв'язок автора з його рідним краєм — Гуцульщиною. Митець звертається до різних проявів народного буття. Його захоплює духовна краса українських горян, він переймається їхніми проблемами, намагається зазирнути вглиб народної душі. У цьому поетові допомагає добре знання народних звичаїв, вірувань. Змальовуючи єдність свого ліричного героя з людьми, традиціями, природою рідного краю, В. Герасим'юк утверджує думку про особливу роль, яку в житті кожного відіграє мала батьківщина.

У творчій манері поета відчувається бажання погодити досвід духовного життя українського народу із загальнолюдськими культурними надбаннями. Характерною рисою художніх пошуків митця є поєднання християнської духовності з давніми гуцульськими віруваннями. У зв'язку з цим поет зізна-вався: *«Формування особистості відбувалося в такому краї, де поєдналося язичництво і християнство. Я у своєму духовному досвіді їх не відділяв і не відділяю, і не вважаю це єресю».*

У творі В. Герасим'юка **«Чоловічий танець»** виконання аркану постає як таємниче дійство, що дає змогу людям зануритись у стихію родової єдності.

Аркан — це гуцульський чоловічий танець, який виконується зімкнутим колом. У давнину аркан був головним елементом посвячення: після цього об-ряду юнак уважався дорослим і повноправним членом гуцульської громади. У танці його символічно приймали до дорослого *«чоловічого кола»*.

Поезія залучає читача до таємниці гуцульського танцю, який відкриває сучасній людині інакший погляд на світ — повертає первісне переживання гармонійного злиття з усім сущим.

До змалювання аркану додається несподівано сміливий художній хід: ав-тор зображує серед танцівників, у *«чоловічому колі»*, Ісуса Христа в найдрама-тичніший момент його людського життя. Так вічний образ світового значення включається до нестримного танцювального вихору єднання. Він стає вже не чимось привнесеним, а своїм, рідним, органічно вплетеним у нескінченний ритм гуцульського життєвого кола.

пiт i кров.
 Сину людський,
 ти стаєш у чоловіче коло,
 ти готовий до цього древнього танцю
 тільки тепер.
 З хрестом за плечима.
 З двома розбійниками.
 Тільки раз.

◆◆◆◆ Сприймаємо, аналізуємо, інтерпретуємо художній твір ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

1. Яке враження справила на вас поезія В. Герасим'юка «Чоловічий танець»?
2. Як ви зрозуміли назву поезії?
3. Знайдіть у тексті вірша повтори. З якою метою використовує їх автор?
4. Поясніть значення образу Сина людського. Чому Син людський тільки тепер *«готовий до цього древнього танцю»*? Чому Син людський *«тільки раз»* може стати в коло?
5. Розгляньте репродукцію всесвітньо відомої гравюри Георгія Якутовича «Аркан» (с. 106). Яке враження справляє робота художника? Що спільного та що відмінного в образах аркану, створених поетом і художником?

Іван Малкович

(нар. 1961 р.)

Іван Антонович Малкович народився 10 травня 1961 року в селі Нижньому Березові на Івано-Франківщині. Після закінчення середньої школи майбутній поет навчався в музичному училищі. Перші твори молодого автора побачили світ у 80-х роках минулого століття, коли він був студентом Київського університету. Тоді ж вийшла дебютна збірка Малковича «Білий камінь», яку високо оцінила видатна поетеса Ліна Костенко. Пізніше митець видав книжки «Ключ», «Вірші», «Із янголом на плечі», «Вірші на зиму», «Все поруч», «Подорожник». Його твори перекладено різними мовами світу.

Малкович працював у видавництвах «Веселка» та «Молодь», у редакції дитячого журналу «Соняшник». У 1992 році він заснував й очолив власне видавництво «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА», тепер добре знане в Україні

Іван Малкович

та за її межами. За свою літературну, видавничу та перекладацьку діяльність Іван Малкович здобув чимало нагород і відзнак. Однак найголовнішим свідченням успіху поета є щира прихильність багатьох українських читачів.

Читачі та фахівці високо оцінили й нову збірку поета «Подорожник з новими віршами». 2017 року Іван Малкович став лауреатом Шевченківської премії.

◆ ДУХОВНИЙ ОБЕРІГ («ІЗ ЯНГОЛОМ НА ПЛЕЧІ»)

Пишучи про людину і світ, Іван Малкович ставить питання, які особливо загострилися нині. Серед цих питань найважливішими є ті, що стосуються реальної загрози — утрати перевірених часом духовних орієнтирів. Різкі й часто непередбачувані суспільні зміни останніх десятиліть, принизлива матеріальна невлаштованість спричинили в суспільстві настрої розчарування й розгубленості. Не дивно, що багато хто з нас заклики зберігати духовність сприймає як піднесені загальники, які звучать лише «для годиться». Обтяжені щоденними

турботами, люди часто-густо забувають про справжній зміст сказаного. І. Малкович переконаний, що саме поезія спроможна подолати ефект «порожніх слів». Визволяючи нас із полону буденності, творчість по-особливому впливає на людей, спонукає до душевного очищення й оновлення.

Вірш «Із янголом на плечі» є зразком філософської, або філософсько-релігійної, лірики. У підзаголовку автор визначив твір як «старосвітську баладу». Важливими рисами балади є увага до морально-етичних проблем і посилене драматичне напруження.

І. Малкович якраз і зобразив драму сучасної людини, котра у своїх «блуканнях» навмання, без сталих духовних орієнтирів, ризикує загубити себе. Цей вірш слід сприймати як складний образ драматичного людського існування.

У художній системі твору ключову роль відіграє символ янгола-охоронця. У релігійній традиції янгол уважається захисником людини від небезпек тілесних і духовних. Навіть на самоті людина не самотня — поряд із нею завжди перебуває її незримий супутник і заступник. Важливим є образ Господньої свічі — він символізує любов, віру й духовний зв'язок людини з вищими ідеалами.

Негативно забарвлений символічний зміст вкладається автором в образ «маятника життя»: це хоч і рух, але без просування вперед. Не випадково «маятник життя» сірий, тобто приземлений і одноманітний. Він символізує

Янгол, який запалює сонце
(Валерій Войтович)

◆◆◆◆ Сприймаємо, аналізуємо, інтерпретуємо художній твір ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

1. Що таке релігійна молитва? До кого вона має бути адресована?
2. Чи зверталися раніше українські поети до молитовної форми?
3. Які образи постають у вірші? Поясніть значення цих образів.
4. Про що просить автор у поетичній молитві?
5. Що в поезії символізує «обруч віри»?

Анатолій Мойсієнко

(нар. 1948 р.)

Анатолій Кирилович Мойсієнко народився 9 липня 1948 року в селі Бурівці на Чернігівщині. Вищу освіту поет здобув у Ніжинському педагогічному інституті. Працював журналістом у газеті, очолював відділ поезії у видавництві «Молодь». Йому належать збірки «Приємлю», «Сонети і верлібри», «Шахопоезія», «Сім струн», «Віче мечів», «Нові поезії», «Спалені камені» та ін. Анатолій Мойсієнко є не лише майстром, а й знавцем слова. Він відомий учений, який фахово досліджує українську мову. А ще поет перекладає з німецької та слов'янських мов.

Анатолій Мойсієнко

◆ МІНЛИВА ПАЛІТРА ОСЕНІ («ЖОВТЕНЬ ЖОВТІ ЖОЛУДІ...»)

Справжня поезія здатна змінювати наше сприйняття світу. Вона дає змогу побачити те, чого ми просто не помічаємо поза щоденними турботами. Саме завдяки поезії ми щоразу по-новому відкриваємо для себе казкову красу природи. Звичайний осінній пейзаж під пером майстра слова олюднюється й оживає, наповнюється в нашій уяві яскравими кольорами та звуками. Анатолій Мойсієнко зображує осінь у стані її найбільшої краси — вона викликає не сум, а захоплення. Присутність ліричного героя у творі «**Жовтень жовті жолуді...**» виражена мінімально. Він постає як заворожений спостерігач, який читає «золоте есе» осені в загадковій книзі природи.

З неабиякою майстерністю автор використав прийом персоніфікації, наділивши явища природи людськими властивостями. В уяві читачів і читачок послідовно зринають виразні зорові образи: жовтень нагадує дбайливого господаря, який несе на базар зібраний урожай; вітер набиває свій золотий кисет не тютюном, а листям і павутинками бабиного літа; дощ походжає, як завзятий пожежник...

4. Які емоції найчастіше навіює осінній пейзаж? До якого настрою спонукає поезія «Жовтень жовті жолуді...»? Які художні образи пробуджують найбільше емоцій?
5. У зручній для вас формі (тексту, плану, таблиці, схеми) запишіть у зошит образи, створені в поезії Анатолія Мойсієнка «Жовтень жовті жолуді...» та у вірші Володимира Сосюри «Осінь». Поміркуйте, чого ми можемо навчитися в поетів.
6. Завітайте до віртуальної картинної галереї в електронному додатку до підручника. Поміркуйте, які картини найбільше відповідають темі, ідеї вірша Анатолія Мойсієнка «Жовтень жовті жолуді...».

Ігор Павлюк

(нар. 1967 р.)

Ігор Зиновійович Павлюк народився 1 січня 1967 року в селі Ужова на Волині. Після закінчення середньої школи поїхав до Росії, деякий час навчався у військовому училищі в Ленінграді, працював на будівництві автодороги в Забайкаллі. Після повернення в Україну Павлюк закінчив Львівський університет, був журналістом, викладачем, займався науковою діяльністю. Нині поет працює в Інституті літератури імені Т. Шевченка. Його перу належать збірки «Острови юності», «Нетутешній вітер», «Стихія», «Камертон», «Лірика», «Гра і битва» та ін.

Ігор Павлюк

◆ СКЛАДНА ПРОСТОТА («ДІВЧИНКА»)

Вірш «Дівчинка» — не надто простий для читацького сприйняття текст. До речі, сам автор неоднозначно ставиться до того, що його творчість вивчають школярі: *«Нещодавно мої твори внесли у шкільну програму. З одного боку, це добре, тішить поетичні амбіції, з іншого — розумієш, що діти можуть тебе зненавидіти, сміятися з тебе, як колись було в школі, коли ми вчили: "трактор в полі дир-дир-дир...". Хоча коли запитував дітей про вірш "Дівчинка", який внесли до шкільної програми, то казали, що подобається...».*

Справді, невідготовлений читач спершу реагує на будь-яку поезію дуже просто: подобається чи не подобається. При цьому він спирається насамперед на загальне враження від твору. Згодом твір можна аналізувати, пізнавати його глибше, однак в основі нашої оцінки будуть перші враження від прочитаного — від них багато в чому залежатиме ставлення до всієї творчості поета.

Українська національна драма

Опрацюючи матеріал розділу, ви маєте змогу виконати такі навчальні завдання:

- ◆ **набути знань** про комедію, трагікомедію, життя і творчість І. Карпенка-Карого, основні засоби змалювання образів у драматичному творі;
- ◆ **розвинути навички** вдумливого, виразного читання драматичного твору, характеристики дійових осіб п'єси;
- ◆ **висловлювати власні судження** щодо проблем, порушених у комедії І. Карпенка-Карого «Сто тисяч», про її актуальність у наш час, дискутувати про сенс людського життя.

Біля каси театру
(Петро Гілуc, 1910-ті)

Марія Заньковецька
в ролі Івги Цвіркунки
в опереті М. Лисенко
«Чорноморці»
(1892)

◆ ДРАМА І ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО

Щоб скласти уявлення про драму, найкраще відвідати театральну виставу й побачити все на власні очі.

Драма призначена для постановки на сцені, тому не слід забувати, що драматичний твір належить одночасно театру й літературі. Актори грають ролі, написані драматургом та пристосовані до сценічного втілення театральним режисером. Окрім акторів і режисера, у підготовці вистави беруть участь представники різних професій: художники малюють декорації, костюмери шийють одяг для виконавців, оркестр відповідає за музичний супровід. Опинившись у театральній залі та спостерігаючи за подіями на сцені, ми самі стаємо глядачами.

Тісний зв'язок із театром визначає особливості драматичного твору. Текст драми складається з мовлення персонажів та ремарок. Мовлення персонажів представлене у вигляді монологів та діалогів, які відтворюють актори. Ремарки виконують допоміжну роль: у них подано інформацію про дійових осіб, особливості декорацій, дії, жести та міміку акторів тощо.

Працюючи над п'єсою, драматург закладає літературну основу майбутнього сценічного дійства, тому дуже важливо, щоб він був обізнаний у тонкощах театального життя. Зокрема, не слід забувати, що між частинами вистави мають бути перерви — хоча б для того, щоб глядачі та актори змогли перепочити. Відповідно до цього драматичний матеріал поділяють на частини, які називають *діями*. Між діями влаштовують перерви — антракти. Іноді виникає необхідність замінити декорації посеред дії, через це дію поділяють на частини, що називаються сценами. Поділ усередині дії може відбуватися також за виходами персонажів. Ті частини дії, коли дійові особи на сцені не змінюються, називають явами.

Успіх п'єси залежить не лише від самого автора, а й від злагодженої діяльності багатьох театральних працівників. Драматург має добре знати життя театру, щоб уявляти, як саме зробити свій твір придатним для сценічного втілення. Не забуваймо, що, читаючи драматичний твір, ми знайомимося з його літературною основою, а повною мірою він розкривається перед нами лише в театральній виставі.

◆ ЕТАПИ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОГО ТЕАТРУ

Український театр має давню історію. Ще в XVII—XVIII століттях по школах було заведено проводити вистави, які мали навчальне та виховне призначення. Найбільш відомий шкільний театр діяв при Київській академії.

Авторами п'єс зазвичай були викладачі, акторами — студенти. Організатори й учасники дійства самостійно майстрували театральну сцену, виготовляли декорації. Вистави, як правило, відбувалися під час великих релігійних свят, їх присвячували поважним особам.

Засновником нової української драми на початку XIX століття став Іван Котляревський, автор п'єс «Наталка Полтавка» і «Москаль-чарівник». Традиції І. Котляревського продовжив відомий письменник Григорій Квітка-Основ'яненко. Його п'єса «Сватання на Гончарівці» й досі користується неабиякою популярністю.

Справжній розквіт українського театального мистецтва припав на останню чверть XIX століття. У 1882 році в українському культурному житті сталася знаменна подія — було засновано перший професійний український театр. Щоб по-справжньому оцінити цей факт, слід урахувати, що тривалий час українці в Російській імперії через заборони й обмеження не мали можливостей для повноцінного розвитку театального мистецтва.

П'єси українською мовою складали невелику частину об'єднаного репертуару тогочасних театральних труп. Не дивно, що заснування власне українського професійного театру стало визначним явищем нашого культурного життя.

Новий колектив дістав назву *театру корифеїв*. У давньогрецькому сценічному мистецтві корифей — це керівник хору, заспівувач, творчий лідер. Хоча театр, як відомо, є справою колективною, однак у ньому, як і в будь-якому колективі, мають бути лідери, які ведуть інших за собою. Український театр очолили надзвичайно яскраві, усебічно обдаровані особистості — тому їх і стали називати корифеями.

Засновником, організатором і незаперечним лідером нового театру став Марко Кропивницький — актор,

Брати Тобілевичі
(за псевдонімами:
Микола Садовський,
Іван Карпенко-Карий
та Панас Саксаганський)
(1880-ті)

Марія Садовська-Барілотті
(сестра братів Тобілевичів,
співачка й драматична
акторка) в ролі Наталки
Полтавки (1880-ті)

Іван Карпенко-Карий

(1845—1907)

Іван Карпович Тобілевич народився 17 (29) вересня 1845 року в слободі Арсенівка на Херсонщині в багатодітній сім'ї управителя поміщицького маєтку. Його батько, Карпо Адамович Тобілевич, мав дворянське коріння, мати, Євдокія Зіновіївна Садовська, походила з простого селянського роду.

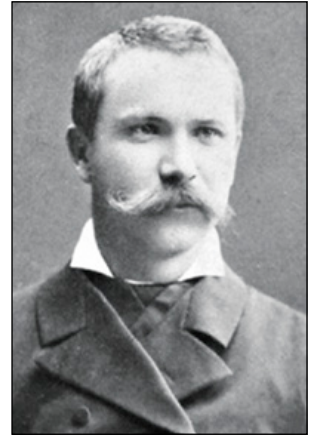
Коли хлопцеві виповнилося одинадцять років, він вступив до Бобринецького повітового училища, після закінчення якого служив на різних посадах: починав писарем і канцеляристом, згодом був судовим та поліцейським чиновником. Довголітня обтяжлива служба задля хліба щоденного не надто приваблювала Івана Тобілевича, однак вона збагатила його цінним життєвим досвідом, що пізніше неабияк прислужився в роботі над драматичними творами.

Ще за часів свого навчання І. Тобілевич захопився театром, мріяв про акторське майбутнє. Залишивши службу та вступивши до театральної трупи, він обрав творчий псевдонім Карпенко-Карий. Перша частина псевдоніма походить від батькового імені (Карпенко — син Карпа), а друга — від прізвища персонажа з драми Тараса Шевченка «Назар Стодоля», хороброго козака Гната Карого.

За участь у політичній діяльності І. Тобілевич потрапив на заслання до Новочеркаська. Маючи вдосталь вільного часу, він із головою поринув у творчу працю. Відбувши заслання, митець повернувся в Україну й оселився на власному хуторі Надія.

Тривалий час Іван Тобілевич успішно поєднував працю актора й драматурга. Він не лише зіграв на сцені чимало різних ролей, а й написав п'єси «Мартин Боруля», «Сто тисяч», «Хазяїн», «Сава Чалий», що стали класикою української літератури й театру. Загалом письменнику належить авторство вісімнадцяти драматичних творів.

Помер Іван Карпенко-Карий 2 (15) вересня 1907 року в Берліні, похований на хуторі Надія.

Іван Карпенко-Карий
(1882)

Заповідник-музей
«Хутір Надія», пам'ятник
І. Карпенку-Карому
(Олександр Ковальов, 1969)

й трагедії, що дають поживу для серйозних роздумів та художніх узагальнень. Саме тому драматург вирішив звернутися до трагікомедії — драматичного твору, який поєднує риси трагедії та комедії. Такий жанр дозволив виявити трагічне у смішному, а в комічній історії передати відчуття трагедії.

У творчості І. Карпенка-Карого нерідко ті самі явища дійсності зазнають одночасно комічного та трагічного висвітлення, причому різні підходи взаємно не заперечуються, а навіть підсилюють один одного. Це повною мірою стосується п'єси «Сто тисяч»: у ній майже анекдотичний сюжет про невдачу, який став жертвою шахрая, поєднався із серйозною історією про мрію маленької, хоч і далеко не досконалої, людини та про неминучий крах цієї мрії.

◆ ПРОБЛЕМНО-ТЕМАТИЧНА ОСНОВА П'ЄСИ «СТО ТИСЯЧ»

У 1889 році І. Карпенко-Карий написав п'єсу, якій дав назву «Гроші». Однак тоді твір заборонила цензура.

Наступного року автор підготував новий варіант, що й побачив світ під назвою «Сто тисяч». Розповідаючи про зміни в житті українського села, драматург розглянув дві основні проблеми, тісно пов'язані між собою. Це влада грошей і втрата людиною духовних орієнтирів.

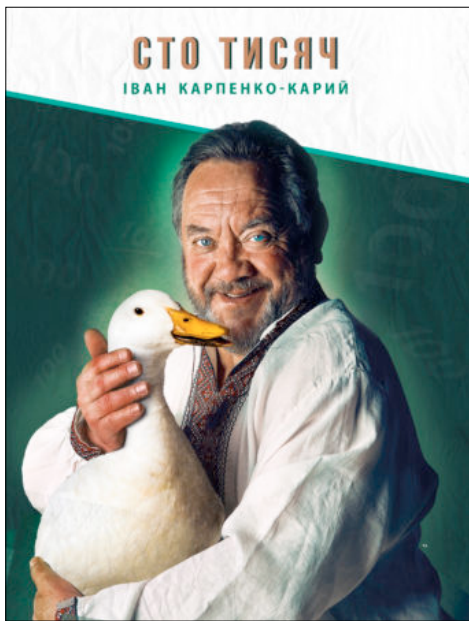
Проблема влади грошей належить до кола вічних, актуальних у всі часи. Її не раз осмислювали в художній літературі. Наприклад, російський письменник Олександр Пушкін звернувся до неї в трагедії «Скупий Лицар», а французький прозаїк Оноре де Бальзак усебічно висвітлив згубний вплив грошей на людську особистість у повістях «Гобсек», «Євгенія Гранде» та в романі «Батько Горіо».

І. Карпенко-Карий у «Ста тисячах» показав, наскільки важливо, щоб матеріальне в нашому житті погоджувалось із духовним розвитком. На прикладі героя свого твору Герасима Калитки драматург довів, що культ грошей загрожує людині моральним спустошенням. Її особистість обмежується прагненням матеріального збагачення, яке із часом здатне перетворитися на хворобливу залежність. Тоді в жертву приноситься все, що мало незаперечну вартість, — почуття справедливості, чесність, любов до близьких, товариські стосунки. Драматург із великою мистецькою силою показав, що порушення рівноваги між матеріальним і духовним — це шлях саморуйнування, хворобливе відхилення від норми.

Проблеми, порушені І. Карпенком-Карим, не втрачають своєї актуальності й сьогодні. Особливої гостроти вони набувають тоді, коли під впливом економічних змін забуваються перевірені багатовіковим досвідом духовні орієнтири й окремі люди спокушаються ідеєю наживи за будь-яку ціну, забуваючи про відповідальність перед суспільством та власними родинами.

◆ ОБРАЗ ГЕРАСИМА КАЛИТКИ

У своїй п'єсі «Сто тисяч» І. Карпенко-Карий зобразив персонажа, який викликає неоднозначне ставлення до своєї особи. Герасим Никодимович Калитка, як і належить справжньому хліборобові, просто обожнює землю: *«Ох, земелько, свята земелько — Божа ти дочечко! — із щирим захватом коментує він чергове придбання. — Як радісно тебе загрибати докупити, в одні руки... Приобрітав би тебе без ліку. Легко по своїй власній землі ходить. Глянеш оком навколо — усе твоє: там череда пасеться, там орють на пар, а тут зазеленіла вже пшениця і колосується жито: і все то гроші, гроші, гроші...»*.

Афіша до вистави за п'єсою І. Карпенка-Карого «Сто тисяч» у постановці Київського академічного драматичного театру на Подолі
(режисер-постановник — Віталій Малахов, у ролі Герасима Калитки — Богдан Бенюк)

Розглядаючи ставлення селянина до землі, драматург дуже точно характеризує психологію Герасима Калитки. Щиро вимовлені слова *«свята земелька»* несподівано продовжуються зізнанням: *«Як радісно тебе загрибати докупити, в одні руки...»*.

Одразу розуміємо, що саме жадібність спотворює моральне обличчя цієї людини. Здається дивним, що селянська любов до землі, оспівана й піднесена у фольклорі та літературі як позитивна риса, у недосконалих соціальних умовах, поєднавшись із жадобою збагачення, змушує персонажа забути про родинні цінності, моральні норми, звичайну порядність. *«Їдеш день — чия земля? Калитчина! Їдеш два — чия земля? Калитчина! Їдеш три — чия земля? Калитчина!»* Ось чим марить цей заможний господар.

У гонитві за наживою Калитка ладен переступити закон: задля придбання такої бажаної землі він зважується на аферу з фальшивими грішми, однак зрештою сам потрапляє до пастки, розставленої кмітливим шахраєм. Невідомий *«фальшивомонетник»* дуже тонко використав пси-

хологічні важелі, щоб ошукати свою жертву. Він знав, що людина, засліплена мрією швидко розбагатіти, втрачає відчуття реальності. Не дивно, що такі, як Калитка, стають легкою здобиччю шахраїв.

Колись простий селянин, який *«вбився в люди»*, Герасим Калитка втратив усе, що було зароблене важкою, зокрема і власною, працею. Гроші збиралися

ДІЯ ПЕРША

Ява I

У хаті яку хвилину нема нікого;
входить Невідомий.

Невідомий. Нікого нема... Охо-хо-х! Трудно теперечки жить на світі. А через чево і трудно? Через того, що багато розумних понаставало... Усі торгують, а покупателі тільки глазами купують, і торговлі нема — один убиток. Так я сібе видумал новую комерцію: хороший будет гендель, ежели удасться... Попробуем!..

Ява II

Роман і Невідомий.

Невідомий. Здрастуйте вам.

Роман. Здоров.

Невідомий. Це хата Герасима Никодимовича Калитки?

Роман. Це.

Невідомий. А де ж сам хазяїн?

Роман. Вони в город поїхали, сьогодні повинні быть назад.

Невідомий. Я з ним відался, і он сказав, щоб я приїхав.

Роман. Може, й вони через годину будуть.

Ява III

Ті ж і Копач.

Копач. Ура! Тепер суд гласний, накриває жидків часний! Хе-хе-хе!

Невідомий. А ви разлі часний? Не похуже.

Копач. Не та рожа? Ха-ха-ха!

Невідомий. Прощайте! Я навідаюся опісля, бо у мене є діло до Смоквинова. *(Пішов.)*

Ява IV

Копач і Роман.

Копач. Ха-ха-ха! Заметь — це пройдисвіт! Я їх багато бачив, у мене опит і практика. Я на них насмотрелся... Командовал зводом, так пров'янт і фураж часто получав, знаю їх, да і они меня знають!

Тепер літ трідцять в одставке, по світу вольно я хожу і в очі сміливо усім гляжу... Стихи... Ха-ха-ха! А батько купчу й досі ще не совершив?

Роман. Ще в городі.

Копач. Хотів поздравити його з придобутієм земельки... А Прасковея Івановна?..

Роман. У попа.

Копач. Так! Торічелієва пустота... Хе-хе-хе! Ти цього не знаєш — це з фізики. В таким разі — адіо! К обіду я прийду. *(Пішов.)*

Ява V

Роман, потім Мотря.

Роман. Наче і розумний, а дурний. Тридцять літ шукає кладів і голий став як бубон, бо все на кладах, кажуть, прокопав... І все він зна — тільки нічого не робе. *(Іде до дверей і гука.)* Мотре, та йди-бо сюди!

Мотря *(за дверима):* «Чого там? Нема мені часу».

Роман. Та нам, мабуть, не буде часу і вмерти. Іди-бо! Зашиєш мені сорочку, геть розпанахав рукав, а мати десь пішли. *(Пилко.)* Хочеться мені з Мотрею побалакати, то нема за чим у хату йти, так я нарошне розірвав рукав.

Входе Мотря.

Заший. *(Показує.)*

Мотря. Де це ти так розпанахав?

Роман. Зачепився за вила.

Мотря зашива, Роман її цілує.

Мотря *(б'є його кулаком).* А це що? А тпруськи!

Роман. Хіба не можна? Ми ж восени поженимось, чула? Що батько казав?

Мотря. То тоді і цілуватись будемо, а тепер зась! Може, ще батько шуткував, а ти вже й губи розпустив.

Роман. Ні, це не шутки. І мати казала, і батько казав, що кращої невістки не треба.

Мотря. Уже зашила. Іди собі, я не маю часу теревені править, та он вже батько приїхали.

Роман. Батько? Справді.

Мотря вибіга.

Ява VI

Герасим і Роман.

Герасим. А ви чого тут збіглись, роботи нема, чи що?

Роман. Та я розірвав рукав... Мотря зашила.

Герасим. А мати ж де?

Роман. Пішли до попа...

Герасим. Знайшла празник. Иди ж до роботи, бо там роти пороз-
являють та й стоятимуть. Нехай коней розпряжуть, а збрую зараз
однеси в комору, щоб якої реміняки не порізали на батоги.

Роман. Добре. Тут жид якийсь питає вас і Копач. (*Вийшов.*)

Герасим (*один*). Жид — то діло, а Копач — морока. Ху! Слава
богу, справився з ділами: совершив купчу, і земельки прибавилось.
І бумага зелена, мов земля, укрита ястром!.. Ох земелько, свята зе-
мелько, Божа ти дочечко! Як радісно тебе загрібати докупи, в одні
руки... Приобрітає би тебе без ліку. Легко по своїй власній землі
ходить. Глянеш оком навколо — усе твоє: там череда пасеться, там

орють на пар, а тут зазеленіла вже
пшениця і колосується жито; і все
то гроші, гроші, гроші... Кусочками,
шматочками купував, а вже і у мене
набралося: тепер маю двісті деся-
тин — шматочок кругленький! Але
що ж це за шматочок! Он у Жолудя
шматочок — так-так, — однієї шпан-
ки ходить дванадцять тисяч, чотири
чи п'ять гуртів випасається скоту.
Та що? Свиной одних, мабуть, з тися-
ча, бо то ж зимою тільки біля свиной
шість чоловік день при дні працює!..
І яким побитом Жолудь достав таку
силу грошей — не зрозумію... Я сам

Кадр із х/ф «Сто тисяч»
(режисери Гнат Юра, Віктор Іванов, 1958)

пам'ятаю, як Жолудь купував баранців, сам їх різав, торгував мня-
сом у різницях, а тепер — багатир. Де ж воно набралось? Не іначе,
як нечистим путем! Тут недоїдаєш, недопиваєш, день при дні пра-
цюєш, жінка з діжі рук не виймає — і тільки ж всього-на-всього дві-
сті десятин, а то ж, мабуть, і в десять тисяч не вбереш. Не спиться
мені, не їсться мені... Під боком живе панок Смоквинов, мотається
і туди й сюди, заложив і перезаложив, — видно, що замотався: от-от
продасть або й продадуть землю... Ай, кусочок же, двісті п'ятдесят

десятин, земля не перепахана, ставок рибний, і поруч з моєю, межа з межею. Що ж, копиталу не хватає... Маю п'ять тисяч, а ще треба не багато, не мало — п'ятнадцять тисяч! Де ти їх візьмеш? Прямо, як іржа, точить мене ця думка! Де їх взять?.. Де?.. Хіба послухать жидка, піти на одчай, купити за п'ять тисяч сто тисяч фальшивих і розпускать їх помаленьку: то робітникам, то воли купувать на ярмарках... Мужик не дуже-то шурупає в грошах, йому як розмальована бумажка, то й гроші. Страшно тільки, щоб не влопатись... Обіцав жид сьогодні привезти напоказ. Може, це він уже й заходив. Цікаво дуже бачити фальшиві гроші.

Ява VII

Савка і Герасим.

Савка. Здрастуйте, куме! Добре, що я вас дома застав.

Герасим. А навіщо ж то я вам так пильно потрібен?

Савка. Відгадайте! Шкода, не відгадаєте... Грошей позичте, куме! Карбованців з сотню, до Семена.

Герасим. Я ж кажу, що так!.. Виходить: недовго думавши — давай! Хіба у мене банк, чи що?

Савка. Та до кого ж ти і вдаришся? Жид злупе такого проценту, що ніяк не викрутишся потім.

Герасим. Хто ж тепер, куме, не лупить? Лупи та дай.

Савка. То вже лупить краще ви, куме, та дайте.

Герасим. Нема! Хоч носа відкрути, то й десятки зайвої не витрусиш — всі віддав за землю. <...>

Савка. Чув я, що Жолудь нечисті гроші має, від самого, не прихаті згадуючи, сатани, то, може, й другі так саме достали... Тільки де ж вони з ним познайомились і як? От що цікаво! Вже ж і я не полохливого десятка, пішов би до нього в гості у саме пекло: надокучило отак раз у раз позичати, нехай би дав, іродів син! Чи душу йому, луципірові, треба, то нехай би брав, бо без душі, мабуть, легше, як без грошей. Я вам, куме, признаюсь, що сам ходив під Івана Купайла, як мені казано, на роздоріжжя... Повірите, звав, нехай Бог простить, Гната безп'ятого! Так що ж — не вийшов, тільки налякав.

Герасим. Цікаво! Розкажіть, будь ласка...

Савка. Знаєте, за третім разом, як я гукнув: вийди до мене, безп'ятий, я тобі в ніжки уклонюся, до смерті слугою твоїм буду!.. А він — і тепер моторошно — зайцем мимо мене — тільки фа! аж

свиснув, та хо-хо-хо! То я тікав з того місця, мало дух з мене не ви-перло... Прости Господи! Дві неділі слабів: бувало, тільки що шерхне, так увесь і затремтю, і волосся на голові підніметься. На превелику силу одшептала Гаврилиха.

Герасим. Не надіявся, куме, щоб ви такі сміливі були...

Савка. Ну, а що ж його робить, коли грошей треба день у день! От і тепер: післязавтрього строк платить Жолудю за землю, держу там у нього шматочок, а тут не вистача. Договір же такий: як грошей в строк не віддам — хліб зостанеться за Жолудьом без суда. Та що там балакати! От, ей, правду вам кажу, куме: якби знав, що за цим разом дасть, — знову пішов би кликати, так грошей треба.

Герасим. Сміливі, сміливі ви, куме, з вами і не такі діла можна робить.

Савка. Ха! Чого там бояться? Страшно тільки без грошей, а з грішми, сказано ж, і чорт не брат.

Герасим (набік). Треба це на ус закрутить.

Савка. Куме! Та, може ж, таки найшлася б у вас там яка сотняга? Позичте! Батьком буду величать.

Герасим. Що його робить? Хіба от що: я, знаєте, сам позичив оце у Хаскеля для домашнього обіходу; тільки платю п'ять процентів у місяць. Коли дасте п'ять процентів, то я поділюся з вами, так уже, для кума.

Савка. П'ять?.. Та що маєш робить... І за це велике спасибі, да-вайте.

Герасим. Принесіть же мені запродажню запись на воли.

Савка. Як? Хіба ж я вам воли продав?

Герасим. Вийде так, ніби продали... Ніби! Розумієте? А я ті самі воли віддам вам до Семена, а на Семена ви віддасте мені сто карбованців і запродажню я розірву, а як не віддасте, то я візьму воли... Так коротча справа.

Савка. Це добра справа!.. То й воли до вас вести, чи як?

Герасим. Ні. Ви підіть у волость, то писар знає і напише таку запродажню як слід, а ви запродажню принесете мені, то я вам гроші дам.

Савка. Та візьміть, куме, векселя, навіщо вам ця плутанина?

Герасим. Ні, куме, я переконався, що запродажня надійніше векселя...

Савка. Так... Ну, добре. То вже ж, мабуть, завтра принесу. А ви дома будете завтра?

Герасим. Дома.

Савка. Так... Прощайте. *(Набік.)* Е, куме, мабуть, і в тебе нечисті гроші, і в тебе душа вже не своя. *(Зітхає, виходить.)*

Герасим *(сам).* Одважний чоловік! До чорта ходив і на все піде за гроші, а я візьму з нього вексель. Найшов дурня! Продай воли — бери гроші... не віддаси грошей — давай воли, бо то ж мої, я вже їх купив, я вже не буду править грошей, а воли давай. Так надешніше.

Ява VIII

Герасим і Невідомий.

Невідомий. Здрастуйте вам!

Герасим. Здрастуй. *(Набік.)* Той самий жид... аж мороз поза шкурою пішов. Ну що?

Невідомий *(озирається).* А нічого...

Герасим. Приніс?

Невідомий. Є.

Герасим *(зітхнув).* Показуй.

Невідомий *(оглядається кругом, загляда у вікно, потім виймає гроші, все нові, несе до столу, розклада на столі).* Теперечки пізнавайте, поштенний, де тут фальшиві, а де настоящі?

Герасим *(довго розгляда, придивляється на світ).* От так штука! От так штука! Не вгадаю! *(Розгляда.)* Не вгадаю!

Невідомий *(знову зазира у вікно).* І ніхто не вгадає. Я присягну на Біблію, що всякий прийме! Ето робота первий сорт. Ми не робимо такой дрянї, як другі... їх роблять у англичан, і англичанин їх возить, а я у нього — агентом.

Герасим. Ну й зроблені, ну й зроблені — прямо настоящі, і не кажи... Як дві каплі води, всі однакові... руб — руб, три — три — однаковісінькі! Покажи ж, будь ласка, котра фальшива?

Невідомий. Оце одна — руб, а це друга — три.

Герасим. Оці-о? Оці? Та ти давай мені таких грошей хоч лантух — прийму. Як же ти їх розбираєш?

Невідомий. Ми?.. Ето секрет. Нащо вам усе знать? Товар нравиться — візьміть, не нравиться — не беріть. Ми не нуждаємся в покупателях; ми їх розпустили і розпускаємо, може, мільон, і всі благодарять... Ви знаєте, теперечки етих денег скрізь доволі, може, і у вас у кишені єсть такі самі.

Герасим. Ну, так! Звідкіля вони у мене візьмуться? Хіба дав хто, справді? Ану, глянь. *(Показує свої гроші.)*

Невідомий (*розглядає*). Как нема, коли є!.. От одна трьохрубльовая, от друга... Хе-хе-хе! Это усе нашей фабрики.

Герасим. Свят, свят, свят! Та ти брешеш?

Невідомий. Побей меня Бог.

Герасим. Диво! От так штука! Оце, кажеш, фальшиві? Це я взяв від Жолудьова приказчика. Виходить, їх і у Жолудя доволі є... Он як люде багатіють. Я їх помітю: надірву краї... От тільки одно мені дивно: чом же ти сам не торгуєш на ці гроші, а тільки другим наділяєш?

Невідомий. Ви все любопитнічаєте. Ну, а отчего ви не продайте фальшивих денег? Відіте, у всякого своя комерція. У нас фабрика на весь свет, другой такой фабрикі нема; ми продаюм тисячу за п'ятдесят рублей... Разлі ето не торговля, по-вашему? Ми заробляємо міліони, а люде в двадцять раз больше... Ну, а якби ми самі на еті деньгі товари купували? Хто б тоді так дешево робив гроші?

Герасим. І то правда. (*Розглядає гроші.*) Не надивуюсь! Настоящі, натуральні! Помітю й ці. (*Надрива краї.*)

Невідомий. У нас порядок; фірма почтенная, товар з Лондона прямо ідьот в кожаних мішках; ежелі возьмете, то скажіть, скільки вам нужно, — я буду телеграму пускать у Адессу, і англичанин сам вивезеть їх на нашу станцію.

Герасим. Розпалилась до них моя душа... Сто тисяч візьму!

Невідомий. Нехай вам Бог допогає! А коли вивезти?

Герасим. Сьогодні у нас субота... У понеділок можна?

Невідомий. Можна, зачем не можна — усе можна!

Герасим. А ці дві бумажки ти дай мені, — може, я пробу зроблю: куплю на них що-небудь.

Невідомий. Навіщо, коли у вас свої є... А между прочім, візьміть. Так у понедельнік увечері ви будете на вокзалі у тому місці, де для мужчін і для дам, — розумієте?

Герасим. Розумію.

Невідомий. Прощайте. (*Іде.*) Дай вам Бог з моєї легкої руки зробиться міліонером!

Герасим. Спасибі!..

Невідомий виходить.

(*Сам.*) Тепер коли б розмінять фальшиві гроші в казначействі... Самому страшно, щоб не влопаться... Хіба кума взять у компаньйони? Що ж, коли він чорта не боявся, то не побоїться казначея, щоб розмінять гроші. Крацшого компаньйона, як кум, не знайти!

Входе Копач.

Ява ІХ

Герасим і Копач.

Герасим. От чортяка принесла цього бродягу! Пів обіда сам злопає і на перешкоді ділові стане, треба його як-небудь вирядить.

Копач. Здоровенькі були! Як поживаєте, що поробляєте, кого ви-глядаєте? Хе-хе!

Герасим. Хоч голий, так веселий! Здрастуйте.

Копач. Поздравляю з придбанням земельки, дай Бог еще столько прикупить... Безподобная у вас вода, зараз пив, і містечко у леваді біля верби гарне. Отам би каші наварить з таранькою та попоїсти почумацьки... Хе-хе-хе!

Герасим. Мабуть, голодний, бо змаху про кашу забалакав.

Копач. Хе! Я зразу все обняв оком! У вас новий забор і добре зроблений, — тільки б ще треба по одній дошці дати, а то скотина буде закладати під лату голову, то позриває. Опит... Хе-хе-хе! Тільки гляну, зараз бачу.

Герасим. Я й сам бачу, та грошей нема.

Копач. Так-так. Хе-хе-хе! Грошей нема, а земелька росте й росте! Люблю за підприємчивість! Так, так, Никодимович! Скуповуйте помаленьку, скуповуйте! Ёй-богу! Чого ви? Думаєте — шуткую? Які тут шутки? Хазяйственный мужик — велике діло! Ворухіться, ворухіться! Крутіть головою: купили у Борща, купуйте у Смоквинова, а там у Щербини. Пани горять, а мужички з пожару таскають... Це не пустяк! Ви як полагаете? Вони привикли омари там, шампанське — от грошики й ухнули, а там і іменія ахнули! А ви — галушечки, картопельку, кулешик, чухоньку, та й то не щодня, а воно жирок і наростає... Гляньте навколо: Жолудь — десять тисяч десятин. Чобіт — п'ять тисяч десятин, Пузир — три тисячі; а тут і ви помаленьку та помаленьку прикуповуйте та прикуповуйте.

Герасим. Що там я купив, і балакати не варт.

Копач. Одрозу ж не можна! Ви візьміть при́мер з свині: от вона ходить на подвір'ї худа, обдрипана, а закинули ви її в саж, стали харчі кращі давати — то вона помалу й отягнеться, а там і сало наростає, — так і ви... Опит — велике діло!

Герасим. Спасибі! То це ви мене з свинею рівняєте?

Копач. Не в тім річ! Ви не обіжайтесь — це при́мер. Ви не взирайте! Помалу, помалу і у вас сала набереться доволі, тоді порівняйтесь з Чоботом, а може, і з Жолудьом... На все свій час, своє врем'я. Не можна ж зразу, в тім і при́мер. Практика, опитність — велике

дело. Вас вже не обманеш, ви всякого обманете, а це велике дело, коли не тебе за чуба держать, а ти других за чуба держиш. <...>

Герасим. Ох, Банавентура Бовтурович, все то добре, що ви кажете, тільки речі ваші не гроші, за них земельки не купиш, а тут грошей, грошей, грошей треба. Ось під боком лежить земелька, а я слину ковтаю. Та яка земля? Неперепахана, ставок рибний, і з моєю межа з межею.

Копач. Потрошку, потрошку — пам'ятайте мій примір: от ви б самі ставочок тут унизу викопали, рибу завели: лини, карасі... Нема краще, як м'ясо свинина, а риба линина. Хе-хе-хе!

Герасим. Викопаем. Може, ви вже грошей знайшли, то позичили б на хазяйство?

Копач. І це діло таке, що одразу не можна, — ще не наскочив! Я вам по секрету скажу: тут єсть один предмет... Ні, не буду говорити — я вас повезу, самі побачите. Це не пустяк, діло важне; приміти такі, що не можна сумніватися, — верьте!

Герасим. Ет! Ви тільки хвалитесь... Тридцять літ шукаєте грошей, а нічогосенько не знайшли.

Копач. Як не знайшов! А дерево окам'яніле ви не бачили? От поїдемо, я вам покажу, стоїть подивитися: пудів п'ять важить, всі листочки, всі віти, так як напечатано! А ступку мідну, червоної міді, тільки товкач перебитий... А сковороду — отака сковорода... Запорозька, видко, жидків на ній припікали! Випитували, де гроші, а може, ковбаси піджарювали... Предмети інтересні для науки; я їх одіслав одному професорові, забув, як фамілія, він кургани розкопує...

Герасим. Чортзна-що, аж нудно слухать!.. Ви грошей давайте!..

Копач. Я чувствую, що аж тут моя судьба розрішиться... Всякому своє — вірте, що провіденіє недурно указало мені цей путь — будуть і гроші. Отоді зашумить Банавентура-копач!

Герасим. Що ж би ви зробили, якби гроші викопали?

Копач. Зараз би поїхав в Париж.

Герасим. Чого? Щуп оцей показувать... Та ви ж і балакать поїхньому не вмієте.

Копач. О, я їм скажу... Та все одно ви не зрозумієте!

Герасим. Е, бачите, ви не вмієте, та вже й круть-верть.

Копач. Не вмію? Вів ля Буланже, вів ля Ельзас, аб-а Ель-ман! Оле куто ля фуршет!.. Оле кашон, ля помдетер, вів ля патрі!.. А що?

Герасим. Та хто його знає що! Чую тільки, що не по-нашому лопочете.

Копач. В тім сила! Ви собі думаєте, що це дурак який ходить?

Герасим. Та хто його знає.

Копач. То-то бо й є! А я мовчу і таки свого доб'юсь... а тоді і будете руками об поли бить... Хе-хе-хе! Наука, Никодимович, наука! Можна пожаліть, що ви сина не вчили, а я б коло нього був позанявся, і він би знав французького язика не хуже мене, для того є самоучитель Марго й другі книги.

Герасим. Що там наука? Забавка дитяча! На біса йому здалося отак лопотать язиком, як ви оце лопочете, хіба гиндиків дражнить? <...> Вчений поки Бога змалює, то чорта з'їсть. Та це все чортзна-що ми балакаєм; краще ви скажіть мені, чи не знаєте багаті дівчини для мого Романа! Ви по світу ходите, то повинні знать, де є багаті дівчата.

Копач. Знаю. Як не знать — знаю... От хоч би й у старшого Пузиря — дві дочки на возрасті. Я у них як дома.

Герасим. А скільки Пузир дасть приданого за дочкою, грішми? Як думаєте?

Копач. Не скажу. А тим часом спрос не біда. А знаєте що? А ви кажіть: що? А от що! Поїдемо ми завтра з Романом до Пузирів... Так, ніби поросят купувати, — у них завод добрий. Там кабани, прямо хоч лягай на спині. Круп отакий... ребра круті, ніжки коротенькі, як добре угодуєш, пудів вісім сала! Вам таки треба парочку поросят таких купить. Свині — ґрунт у хазяйстві: і сало, і ковбаси, і окороки — та й продать можна. Пузир продав двадцять годованих кабанів і згріб тисячу карбованців.

Герасим. Тисячу? Оце ґрунт, що гроші можна загрібать, а окороки — то німецька вигадка.

Копач. Ой, не кажіть! Якби оце окорок, та горчиця, та горілки чарку — як би ви смакували!

Герасим. Ви таки, мабуть, любите по-панськи: хоч не їсти, то побалакать про смачну їжу.

Копач. Не в тім річ! Заговорили за дівчат, а звели на свиней. Що ви скажете на моє пропозиція іхать до Пузиря на оглядини?

Герасим. А що ж, з Богом! Хіба коней наймать, чи що?

Сцена з вистави за п'єсою І. Карпенка-Карого «Сто тисяч» Національного академічного українського драматичного театру ім. М. Заньковецької (режисер Орест Огородник, 2008)

Копач. Жаль тільки, що Роман французького язика не знає, а то ми б там з ним жуків пускали — жеркотали б по-французькому. Хе-хе-хе! Це важний предмет.

Герасим. Та це чортзна-що! Ви ударяйте на гроші — гроші всьому голова.

Входить Роман.

Ява X

Ті ж і Роман.

Роман. Здрастуйте вам ще раз.

Копач. Здоров, здоров, ле-козак.

Роман. Ідїть, тату, обідать, ми вже пообїдали.

Копач. Ходїм, ходїм, а то я нагадав окороки та так розтривожив апетита, що аж слина котиться.

Герасим. Ну, ходїм, замість окорока — борщу та каші попоїмо, а ти, сину, сходи до Московчука, нехай він тебе підстриже під польку.

Роман. Для чого?

Герасим. Тут таке діло, сину: завтра недїля, то зберешся раненько, поїдеш з паном копачем до Пузирів. Запряжеш пару сірих жеребців у нового хвургона і сам одягнешся по-празниковому.

Роман. А чого ж я, тату, туди поїду?

Герасим. А ось чого: там є дівчата, а вони люде багаті, то ми зашлем до них старостів, так попереду треба, щоб Пузирі побачили тебе, а ти щоб побачив дівчат. А щоб було тобі зручніше поводитись, то ти удаси, ніби приїхав на завод купувать свинку і кнурця...

Роман. Та ви ж самі хотїли, щоб я женився на Мотрі.

Герасим. Тьфу на твої речі, дурноверхий! То я жартував, щоб вона старалась у роботі.

Роман. Гарні жарти: ви жартували, а ми з Мотрею покохались.

Герасим. Чортзна-що балакаєш! Хазяйський син повинен шукать хазяйську дочку з приданим, а не наймичку.

Роман. Мотря така дівка...

Герасим. Мотря не Пузирівна, а Пузирівна не Мотря.

Роман. Та нехай вона вам сказиться, та Пузирівна, я її не знаю.

Герасим. Ой гляди! Може, чого накоїв з Мотрею? Тільки прийдеться платить, то я тебе живого облуплю. Тепер такий світ: сама в'язне, а потім плати.

Роман. Нічого я не зробив худого. І Мотря не з таких — вона дівчина чесна.

Герасим. А грошей у неї багато є?

Роман. Де ж вони у неї візьмуться? Вона і без грошей до душі мені.

Герасим. До душі, та не до кишені.

Роман. А ви думаєте, що у Пузирів поживитесь грішми? Якраз! Так візьмемо, як наш зять взяв у нас: обіщали п'ять тисяч, а після весілля дали дві пари волів, десяток овець, пару коней, фургона і дві корови.

Герасим. Обіцянка — цяцянка, а дурневі радість.

Роман. Та ще на придачу всі гуртом побили зятя та й вирядили.

Герасим. А нас хіба не били? Били й нас.

Копач. Цікаво. І зятя били? Я дещо чув, але мало чого люде не набрешуть. Ану, розкажи, будь ласка.

Герасим. Та що його слухать!

Сцени з вистави «Гроші (Сто тисяч)» у постановці Харківського драматичного театру ім. Т. Шевченка (режисер Микола Яремків)

Ява XI

Ті ж і Клим.

Клим. А йдіть, хазяїн, дайте коням оброку.

Герасим. Зараз. Іди лиш вимаж зброю гарненько, то краще буде. *(Виходе, за ним Клим.)*

Копач. Поспієш ще зброю вимазать, я тобі поможу, а ти розкажи тим часом, як тут було діло на весіллі.

Роман. А як було? Так було: зараз сват Іван зчепився з батьком, щоб давали обіщане придане, а батько одмовили своєю поговоркою: обіцянка — цяцянка... Сват назвав батька мошенником, батько свата за бороду, а він батька; я кинувся оборонять батька, а сват Панас вчепився мені в чуба — саме отут на виску, я почав викручуватися, отак шкура з волоссям витягнулась, а я крутюсь, та до того крутився, поки добрий жмут чуба не зостався у свата Панаса в руках, а таки викрутився.

Копач. Викрутився?

Роман. Викрутився.

Копач. Молодець запорожець! Ну, і що ж потім?

Роман. Тим часом у другім кутку наші мати зчепилися з свахою Горпиною і розчіпчилися; тут підступив зять наш, щоб розборонить, виходить, матір і тещу, а дядько Олекса, не розбираючи діла, по уху його, а він дядька... Ну, й пішло, й пішло...

Входить Герасим.

Ява XII

Ті ж і Герасим.

Герасим. Чортзна-що слухаєте, хіба ви не бачили, як б'ються?

Копач. Та не в тім сила. Тут опит получається. От я не знав, як викручуваться, коли тебе схоплять за висок, а тепер знаю... Вік живи, вік учись... Ну... ну?

Роман. Вмішались всі родичі і пів дня бились; оце наче й вгамуються, дивись: слово по слову — знов зчепились. Отаке-то придане; нарешті, батькові два зуби вибили...

Герасим. Та брешеш-бо, одного; а другий випав сам на третій день.

Копач. То це прямо страженіє було!

Роман. Атож. Волосся літало по хаті, як павутина восени. Доволі того сказати, що як роз'їхалися свати, то в хаті назмітали волосся на землі цілу куделю.

Копач. З такої вовни добрі б були рукавиці.

Роман. Щоб дурно не пропало, то я зробив з того волосся аж два квачі.

Копач. І це по-хазяйськи.

Роман. І досі ними вози підмазуємо.

Копач. А хто ж битву виграв?

Герасим. Виграв я, бо п'ять тисяч зосталось у калитці — не дав-таки зятьові.

Роман. Отакого й нам Пузирі дадуть приданого, як ми дали за сестрою.

Герасим. Ну, то ще побачимо! Я не такий дурень, щоб мене обманули... Я обманю хоч кого, а мене чорта лисого обманить хто.

Копач. Ніякого обману не треба, я на ці діла майстер... Опит — велике дело! Висватаєм і денежний договір, вінову запись зробимо! Олекуто, пом-де тер-ля табль, ля фуршет, вів ля Буланже! Так, Никодимович.

Герасим. Та годі вам гиндиків дражнить, ходім обідать.

Копач *(бере щупа).* Хе-хе-хе! Досадно, що самі не вмієте.

Герасим. На чорта воно мені здалося.

Копач. Еге, та не забалакаєте!.. Альом!

Герасим. Тьфу! Самі ви Альона!

Копач. Ха-ха-ха! Какава Альона? Же гран апетіт. Альом супе!

Ха-ха-ха!

Виходять.

Завіса.

◆◆◆◆ **Сприймаємо, аналізуємо, інтерпретуємо художній твір** ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

1. Ви прочитали першу дію п'єси. Хто, на вашу думку, є головним персонажем твору? Обґрунтуйте свої міркування.
2. Що ви дізналися про соціальний та майновий стан Герасима Калитки?
3. Як Герасим Калитка ставиться до своїх рідних — дружини, сина? У яких епізодах першої дії це ставлення виявляється?
4. Поміркуйте, кого Герасим Калитка поважає, ким захоплюється, кого жаліє, кому заздрить.
5. Про що мріє Герасим Калитка?
6. Що ви дізналися про Копача? Скільки років він шукає скарби? Як Герасим Калитка звертається до Копача? Поміркуйте, чому драматург дав Копачу таке дивне ім'я.
7. Поміркуйте, що спільного й що відмінного між Герасимом Калиткою та Копачем. Хто із цих персонажів подобається вам більше? Обґрунтуйте власну позицію.
8. Яке враження справляє на читачів Савка? Чим схожі й чим відрізняються Савка й Герасим Калитка?
9. Що читачі дізнаються про Романа? Яка думка у вас склалася про нього? Чи здатен він протистояти батькові?
10. Які жіночі персонажі постають у першій дії? Що читачі дізнаються про них?
11. Що читачі дізнаються про Невідомого? Поміркуйте, чому драматург не дав імені цьому персонажу.
12. Які проблеми окреслює драматург у першій дії?

ДІЇ ДРУГА, ТРЕТЯ

[Щоб перевірити якість «товару», зразки «фальшивих» грошей слід розміняти в казначействі. Тому Калитка розповідає кумові Савці про свій намір придбати фальшивки. Після нетривалого вагання Савка погоджується здійснити перевірку грошей за винагороду в десять відсотків від загальної суми.]

Тим часом дружина Калитки збирається до церкви і просить запрягти коней. Герасим категорично проти: хай худоба відпочине, а до церкви можна й пішки дістатися, мовляв, три версти — не так і далеко.

У понеділок Роман розповідає батькові про відвідини Пузирів. Там до нього поставилися зі зневагою, немов до якогось злидаря, — відправили обідати на кухню з наймитами. Обурений Калитка дає згоду на одруження сина з наймичкою, після чого відбуваються заручини Романа й Мотрі. На прийняття цього рішення вплинула й радісна звістка від кума Савки, якому вдалося перевірити «фальшиві» гроші в казначействі.

У Калитки намітилася нова дуже вигідна справа. Посередник Гершко звернувся із пропозицією оборудки, яка дозволить заволодіти землею поміщика Смоквинова. Для цього варто лише позичити панові п'ять тисяч під заставу землі, а з часом, коли непрактичний поміщик пустить на вітер і ці гроші, земля за законом перейде до Калитки. Важливо не втратити такої нагоди, бо з'явився ще один покупець на цю землю — багатий землевласник Жолудь.]

ДІЯ ЧЕТВЕРТА

Ява ІV

Ті ж і Копач.

Копач. Здоровенькі були! (*Побачивши жида.*) А-а!

Перед паном Хведором
Ходить жид ходором,
І задком-передком
Перед паном Хведорком.

Хе-хе-хе!

Гершко. Господін, што вам от міне завгодно, я нікакого Хведора не знаю.

Копач (*грізно*). Де цимбали? Грай, псявіро!

Гершко. Какіє там цимбали? Чого ви чіпляєтесь? Іграйте себе, ежелі ви музикант.

Копач (*до Романа*).

Аж корчма трясеться,
Вальса ляхи оддирають та мазура.

(*До жида.*)

А жид пляше та нищечком:
«Шляхетська натура!»

Гершко. Я вас не понимаю, говоріте сібе, сколько угодно.

Копач. Хе-хе-хе! Де тобі понімать? Це стихи Шевченка. Хочеш, прочитаю всі напам'ять.

Гершко. Не нужно міні ніяких ваших стихей. (До Романа.) Скажіть же отцу, щоб завтра був у Смоквинова непременно, бо програє діло, с тем до свіданья. (Іде.)

Копач. Слухай, як тебе?

Гершко. Я до вас ні маю ніякого прикосновенія, і нам нечего рекомендоваться. (Виходить.)

Копач (вслід).

Жид мудрує, як би кого надуть,
А як надує, зараз простує на другий путь.
Тим він живе, тим він і дише,
Що повсякчас векселя пише.

Чув? Це мої стихи. У мене, брат, цього матеріялу на воза не забереш. Тридцять літ меж людьми живу — знаю, хто чим дише... Опит — великое діло. От засяду зимою і напишу комедію малоросійську:

Еней був парубок моторний
І хлопець хоч куди козак...

Ха-ха-ха! Чув? Тепер всі пишуть: крадуть у других і видають за своє, а як я напишу, то буде сама правда, потому бачу все, як на долоні. От тільки немає часу тепер, треба деякі діла покінчить. Особливо тут є один предмет на Боковеньці... не тим голова забита. Слухай, Романе! Цей предмет не дає мені спокою ні вдень, ні вночі; я хочу побалакати з тобою. Не думай собі, що я так дурно по світу ходжу... ні... Та якби я хотів, то й зараз би доказав. Мені тільки засісти, то змаху напишу — що завгодно... Тільки не до того мені. Хочеш пристати до мене в компанію?

Роман. Пишать що, чи як? Я до цього не зроден.

Копач. Ні! Що там пишать, чортзна-що, пишать! Я й сам напишу змаху що завгодно. Хочеш — комедію, а хочеш — прошеніє, яке завгодно прошеніє і куди завгодно? Це пустяк, одно баловство. Хочеш гроші мати?

Роман. Та де ж ми їх достанемо? Украдемо, чи як?

Копач. Оце! Яке ти сказав слово — украдемо! Боже борони! Ти собі цього не думай... Я, слава Богу, вік прожив, а і тріски чужої не взяв! Спитай своїх, мене всі знають.

Роман. То яка-небудь комерція, чи що?

Копач. Тут пустяшная комерція: позич де-небудь рублів п'ятдесят, — тобі повірять, — і ми достанем силу грошей. Вір, це моя судьба, само провіденіє мені цей путь укажує.

Роман. Може, фальшивих?

Копач. А-а! Який-бо ти! Ти все на лихе вернеш: викопаєм.

Роман. Щось ви давно їх копаєте, а ще нічого не викопали.

Копач. То все нічого не доказує. Іщіте — і обряцете! Сьогодні нема, завтра нема, післязавтра — мільон! Е! У мене опит. Оцей раз як не найду гроші — годі, кінець, аминь. Засяду десь і буду писать, все одно гроші, я за год напишу стільки, що й на воза не забереш. А тільки цей раз треба открыть, треба, хоч кров з носа. Вік шукаю, а такого предмета не находив. Викопаємо — все пополам. Станеть і тобі, і мені, і нашим дітям, і внукам на весь вік... Правда, ми ще не жонаті, хе-хе-хе! Ну, та це не штука, ще поспіємо. Ти тільки те візьми — які предмети: скала... та яка скала? Прямо шапка; балка так і балка так; клином сходяться до скали; на пригорку два копили, висічені оскардами; один показує на восток, другий — на захід; і посередині в землі одкопав кам'яну фігуру чоловіка, робота чудова, тож оскардами висічена. Як ти думаєш, хто б дурно наставив таких прикмет, га? Ото-то бо й є! От поїдемо, сам побачиш і тоді зразу згодишся. Я тебе люблю і хочу з тобою попробувать щастя.

Роман. Це ви мене дуже заохотили... Що ж, поїдемо, тільки щоб батько не знав.

Копач. Секрет, секрет! Отоді, як вивернемо червонців бочонків п'ять, тоді тільки скажемо. А є!.. Є!.. Душа моя чує, опит — велике діло!

Входять Параска і Мотря.

Поговоримо потім. Здрастуйте, Івановна!

Ява V

Ті ж. Параска і Мотря.

Параска. Здрастуйте! А чом же ти, сину, не йдеш до волів?

Роман. Та забалакався, я зараз повечеряю та й піду.

Копач. А ви ще не вечеряли? Це добре діло, бо й я не вечеряв.

Параска. То ідіть же у ту хату, там вечера стоїть на столі.

Копач. Альом, ле-козак! Та попоїмо, а потім ти до волів, а я в клуню на соломку, можна?

Параска. А чому ні — спочивайте з Богом.

Копач. Я не люблю, знаєте, там всяких нежностей: перин, подушек. Є солома — добре, а нема — кулак в голови, свиту послав, свитою укритися, заснув — мало журився, проснувся, встав — зустріпенувся, шапку насунув та й далі посунув... Хе-хе-хе! (Вийшов.)

Роман. Скажете, мамо, батькові, що тут приїздив жид і сказав, щоб вони завтра були у Смоквинова в обідню пору з грішми, бо Жолудь землю перекупує. (*Вийшов.*)

Ява VI

Параска і Мотря.

Параска. Добре. Іди ж, дочко, внось сюди з комори вечерю, а я трохи поприбираю.

Мотря пішла.

І що це старий задумав? Щось тут є, а що — не розберу. То не хотів у церкву коней давати, а то і сам поїхав, і цілу обідню стояв навколішках; то не хотів Мотрю сватати за Романа, то посватав; ніколи не гуляв, а то так добре випили з кумом; та все радіє чогось, веселий такий. І куди вони оце поїхали? Чи він кого привезе з собою, чи Господь його знає? Звелів, щоб вечеря була готова, щоб ставні були зачинені, свічка поставлена на столі і щоб і ляльки тут не було. Аж страшно мені робиться од цих приборів, і слова тобі не скаже, що задумає робить...

Мотря вносе вечерю і ставить на столі, між іншим, пляшку з горілкою, пироги і сметану.

Мотря. Хто це до нас сьогодні приїде?

Параска. Не знаю, я вже боялась старого розпитувати; доволі того, що він був веселий і згодився на ваше весілля. А сірники є?

Мотря. Є!

Параска. Ходім же.

Одчиняють двері, з другої хати виходять Копач і Роман.

Копач. Спасибі за вечерю! Тепер залізу на соломку, як у пуховики.

Виходять; на кону яке врем'я пусто.

Ява VII

Входе тихо Герасим, а за ним Савка, несе на плечах здоровий мішок з кожі.

Герасим. Ідїть же ви, куме, розпряжіть коней і поставте їх біля фургона.

Савка. Ходім удвох.

Герасим. От тобі й маєш!.. А хто ж буде біля грошей?

Савка. Хіба ж їх хто візьме тут?

Герасим. Е, куме, на гріх майстера нема! Краще я тут посидю — береженого і Бог береже.

Савка. І одходить од грошей не хочеться, так би й держався за мішок. *(Вийшов.)*

Ява VIII

Герасим сам.

Світить свічку, засвітив, поставив,
глянув на мішок, поцілував його.

Герасим. Отепер Пузир нехай скаже: голяк масті, чирва світить! Ще поміряємось — хто голяк. Він думає, що дуже розумний. Ні, братіку, — потягайся ще зо мною. Хе-хе-хе! Я не то що, я й жида сьогодні обманив; поки мішок розшили — дзвінок, він вийняв пачку, глянув я на неї — гроші... всередині колотиться, а сам думаю, як би його обманить; другий дзвінок — жид зашамотався, бере мішок, не дає... «Давай гроші», — каже. Слово за слово, а тут — третій; я тоді йому тиць замість п'яťох та тільки три тисячі. Ха-ха-ха! Отак ушквар! А він, не лічивши, прямо в вагон.

Входе Параска.

Ява IX

Герасим і Параска.

Параска *(тихо)*. Старий!

Герасим. Ой! *(Кида свиту на мішок і заступа мішок спиною.)* Ти чого, навіжена, сновигаєш? Хіба не я тобі велів, щоб тут і ляльки не було? Геть пішла!

Параска. Та не гвалтуй, божевільний! Я зараз піду. Тут діло дуже важне, таке, що треба тобі зараз сказати, бо щоб після гірше не вийшло.

Герасим. Яке там діло?

Параска. Жид прибігав до тебе...

Герасим. Який? Коли? Чи не скочив з поїзда?

Параска. Та з якого поїзда? Опам'ятайся, чого ти такий збен-тежений? Жид Гершко, що за землю Смоквинова з тобою балакав.

Герасим. Тьфу!! Ну?

Параска. Казав, щоб ти був в обідню пору у Смоквинова з грішми, бо Жолудь землю перекупує.

Герасим (ненароком глянув на мішок). Ха-ха! Чорта лисого перекупе.

Параска. Що там ти привіз, чого ховаєшся від жінки? Покажи!

Герасим (несамовито підступа до неї). Я тебе спитаю! Я тобі покажу... я... я... тебе уб'ю... Я тебе задавлю, коли будеш лізти у вічі! Геть пішла!

Параска одступає за двері.

Параска. Тю, тю! Одсахнись... Єй-богу, з ним якась причина, — треба бути насторожі. (Вийшла.)

Сцени з вистави «Гроші (Сто тисяч)» у постановці Харківського драматичного театру ім. Т. Шевченка (режисер Микола Яремків)

Ява X

Герасим, а потім Савка.

Герасим. От цікаве бісове насіння, так і загляда, а жидом перелякала на смерть... Жолудь землю перекупує!.. Ха-ха-ха! Завтра чуть світ отнесу йому гроші, переплатю по десять рублів на десятині, а не попустю, щоб Жолудь купив.

Входить Савка.

Савка. Ну, куме, нігде нічирок! Давайте мені моє, та, поки глуха північ, я собі піду.

Герасим. Куме, де ви дінете таку силу грошей? Нехай у мене будуть на схові.

Савка. Ні, так не буде, я знайду, де своє сховатъ, а ви ховайте своє.

Герасим. Візьміть собі яку тисячу, бо зараз попадемося, а решту через год.

Савка. Куме!.. Давайте моє мені... З мене печінка мало не витрусилась, поки це діло скінчилось, та щоб я не мав в руках свого заробітку, а заглядав вам у вічі, як цуцик? Вам цього хочеться, я знаю вас добре, бачу, куди ви гнете, але гляньте сюди. (Вийма ніж з-за хавки.) Бачите? Не розпалюйте ж мене, бо тут вам і амінь, коли почнете крутить.

Сцена з вистави «Сто тисяч» у постановці Київського академічного драматичного театру на Подолі
(режисер-постановник — Віталій Малахов)

Герасим (*вийма з-за хляви ніж*). А ви думаєте, що я без запасу? Ха-ха-ха! Тільки, знаєте, це все чортзна-що! (*Хова ножа*.) Це я для дороги мав... здіймайте лиш свиту, закривайте вікно та будемо ділитися...

Закривають вікна свитами.

Я хотів як краще, бо у вас ніколи грошей не було, то зараз що-небудь і виявиться... а коли ви так боїтесь, то беріть собі, Бог з вами.

Савка. Не журіться, я зумію заховати, аби було що. (*Підходить до мішка*.)

Герасим. То вам п'ять тисяч?

Савка. Десять... десять... кажу вам, десять... не розпалюйте мене!

Герасим. Та не кричіть-бо! Беріть, беріть десять... (*Набік*.) Щоб тебе за печінку взяло. (*Вийма з мішка пачки по тисячі, навхрест оперезані бумагою, а кум розгляда*.) Оце одна, а це друга, а це третя...

Савка. Стривайте... куме, гляньте...

Герасим. А що?

Савка. Та це не гроші, це чистісенька бумага.

Герасим. Як?!

Савка. Чиста бумага! От так машину підвела жидівська голова, тільки на трьох пачках спереду і ззаду наклеєні гроші, а то все чиста бумага.

Герасим (*хвата пачки одну за другою, перегляда*). Бумага!.. Обманив!.. Куме, він же гроші давав, я сам бачив! (*Хвата знов бумажки, розрива і кида*.) Сама бумага... чистісенька бумага!.. (*Несамовито*.) Ха-ха-ха!.. Сто тисяч!! Ха-ха-ха!

Савка. Отже збожеволіє! Куме, заспокойтесь; що з воза впало, те пропало.

Герасим озирається,
хватає пояс на лаві і біжить з хати.

Куме, куме! Куди ви? Господь з вами! Схаменіться, що з воза впало, те пропало.

Входе Параска.

Ява XI

Савка і Параска.

Параска. Що тут таке? Боже мій милостивий, кажіть, куме, куди він побіг, чого він так галаснув?

Савка. Сором признатися. Гляньте: оце добро ми купили за п'ять тисяч.

Параска. Як?

Савка. Так. Обманив жид: дав чистих бумажок замість грошей. А може, то й не жид був, може, нечиста сила перекинулася в жида й отуманила нас так, що ми не роздивились і прийняли бумагу чисту за гроші.

Параска. А Господи, Господи! Бач, яке нещастя скоїлось; чула моя душа, що з ним щось недобре діється. Та чого ж він побіг?

Савка. Я й сам до пам'яті ніяк не прийду, всередині все коло-титься.

Голос Копача: «Поможіть, рятуйте!»

Савка. Чуєте? Хтось кричить!..

Параска. Ох куме, голубчику, у мене й руки, і ноги тремтять, — ходім.

Ява XII

Ті ж. Копач і Герасим.

Копач (*несе Герасима на плечах*). Та допоможіть-бо!

Помагають і кладуть Герасима
на ліжко.

Параска. Що з ним, що з ним, скажіть на милость Божу?

Копач. Це, я вам скажу, реприманд! Качайте його, отак, отак! (*Качає Герасима.*) Ну, реприманд!

Параска. Та що воно? Що? Ради Бога, скажіть, що то за болість така?

Копач. Та яка там болість! Стривайте, я розкажу, а ви тим часом тріть груди, добре тріть. Так, так... Ви мене слухайте... стоп! (*Прислухається до серця.*) Тріть, тріть, тріть... Опит — велике діло... Серце наче ворухиться... А-а. Та й перелякав же ти мене, Никодимович, мало не вмер від страху, ну, й йому б не жить на світі, якби не мій опит.

Савка. Кажіть, що трапилось?

Копач. Все по порядку — коло одного центра. Ножа!

Дають ножа.

Івановна, лийте йому води ложкою в рот.

Наливають води.

Ковтнув, ей-богу, ковтнув. Не журіться! Щастя маєте, що я ліг в клуні спать... Ліг, знаєте, я в клуні спать, і так мене один предмет заняв, що я й задрімав з думкою про нього; коли це сниться мені, що Роман позабирав копили кам'яні, — пам'ятаєте? Я вам розказував? Що на Боковеньці? Позабирав ті копили та й повісив надо мною їх. Тільки що оце сниться, аж щось мене по носі чирк, чирк... я рукою лапнув вгору, піймав за ногу, нога гойднулась, задрігала і вирвалася, та як захарчить. Я схопився, мов несамовитий, але зараз опам'ятався, запалив сірничок, дивлюся — і в очах потемніло! На перекладині висить Никодимович.

Параска. Боже мій, Боже, яке тяжке нещастя!

Копач. Но! Опит — велике діло! Я зараз вийняв перочинний ніж і перерізав пояса... і Никодимович упав на землю. Гляньте — дише.

Герасим поворушився
і спазматично в себе потягнув воздух.

Підводьте, підводьте. Ніби позіхає, дрижить.

Підводять Герасима,
він ще потягнув у себе воздух і витирає піт.

Параска (плаче). Старий, старий!

Герасим. Де я? (Спазми.)

Копач. Пийте воду. (Подає.)

Герасим п'є.

Що з вами? Що це ви вигадали?

Савка. Та годі, куме! Буде здоров'я — будуть і гроші, а я навіки від них одрікаюсь, ніколи в світі не буду хотіть більше, ніж Бог дає. Такої пригоди ніколи не ждав.

Копач. Які гроші?

Савка. Он гляньте, як нас обманили.

Копач. А-а! Зразу догадався! Опит — велике діло! На тім тижні в городі була така сама okazія! І багато видурили?

Савка. П'ять тисяч...

Герасим (закльовується воздухом). Ой... ой!..

Копач. Бризкайте водою.

Бризкають.
Герасим піднімається.

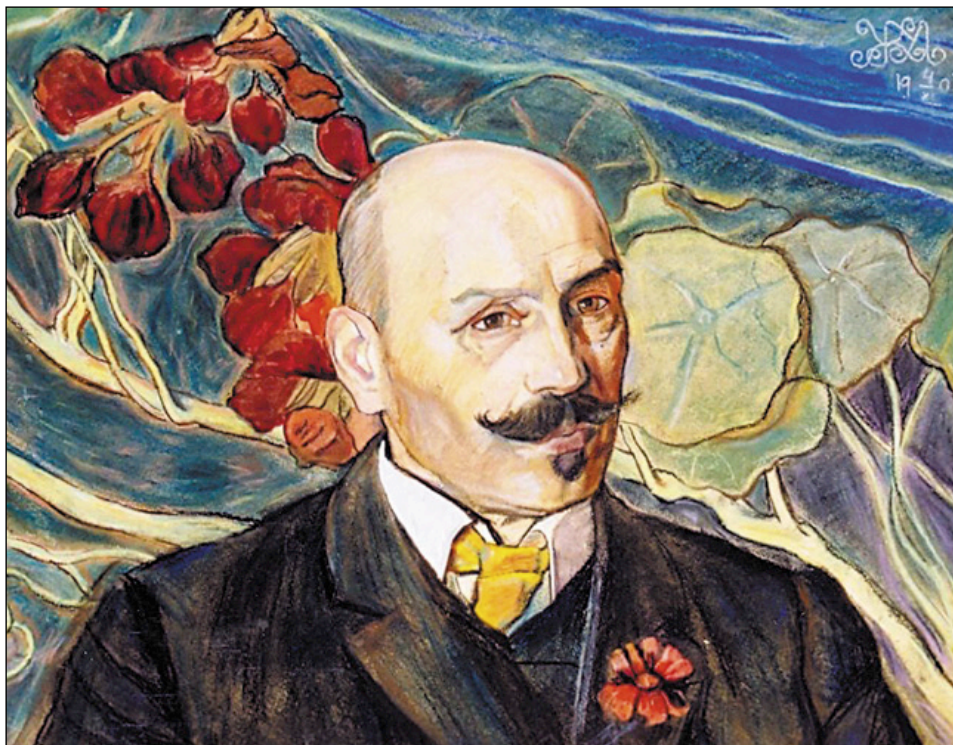
Михайло Коцюбинський

(1864—1913)

Михайло Михайлович Коцюбинський народився 5 (17) вересня 1864 року у Вінниці в сім'ї службовця. Початкову освіту здобув у містечку Бар, потім навчався в Шаргородському духовному училищі на Вінниччині. Тоді захопився літературою, почав планувати власне літературне майбутнє.

Через складні родинні та матеріальні обставини не зміг потрапити до університету. Брак систематичних знань надолужував шляхом самоосвіти. Усе життя навчався, самотужки вивчив дев'ять мов. Ретельна підготовка допомогла скласти іспит на право працювати народним учителем.

У цей час Михайло Коцюбинський зближується з «Братством тарасівців». Це була організація молодих інтелігентів, які обстоювали українські національні інтереси. Письменник мав активну громадянську позицію, своєю працею

Портрет Михайла Коцюбинського (Михайло Жук, 1907)

А тим часом ворог не дрімав...

Власники душ, повернених у робуче бидло, записаних у господарський інвентар дідича¹ разом із волами й кіньми, найбільш боялись того неспокійного, вільнолюбного духу народного, бо його ніяк не можна було припасувати до панських інтересів, погодити з незмірними скарбами, які давала панові оброблена хлопом українська земля. Віковічна боротьба двох станів — панського й мужичого, боротьба хронічна, що часом приймала гострі форми і бурєю проносилась над нещасним краєм, — ніколи не кінчалась, ба й не могла скінчитися, хоч пан переміг.

Ще недавно, вмившись в Умані власною кров'ю і накидавши в Кодні² стіжок гайдамацьких голів, пан смакував перемогу, пильно обороняючи свої права на живий робочий інвентар — хлопа.

Хлоп протестував, хлоп тікав на вільні землі, рятуючись, як міг, од панщини, лишаючи на рідній землі все дороге, все миле його серцю.

Але й там, далеко від рідних осель, настигала його панська рука. На вільних землях зорганізовані були на втікачів лови, справжні обляви, як на вовка або ведмедя. По всій Бессарабії³ ганяли дозорці, вистежуючи скрізь по ровах, стогах сіна, комишах болотяних річок збіджених, змордованих людей. На півдні Бессарабії, од бистрого Пруту, по лівім боці Дунаю, аж ген до моря стояло на чатах військо і заслоняло волю, що там, за широким Дунаєм, за зеленими прибережними вербами, синіла десь у чужій країні...

Голову втікача оцінено. За кожного спійманого прибережні козаки діставали плату. Сотки, тисячі нещасних попадалися до рук козакам — і мусили випити гірку до краю. Лиха доля чекала втікача: його отдавано в некрути, засилано на Сибір, катовано канчуками⁴, тавровано, мов худобу, або з оголеною напів головою, збитого, збасаманеного⁵, одсилано в кайданах назад до пана, знову у неволю, на панщину...

Чого він міг сподіватися вдома від пана?

А проте, мов талії води під теплим подихом весни, річкою текло вкраїнське селянство туди, де хоч дорогою ціною можна здобути бажану волю, а ні — то полягти кістками на вічний спочинок...

¹ Дідич — поміщик, володар.

² Умань, Кодня — місця, пов'язані з національно-визвольним гайдамацьким рухом.

³ Бессарабія — історична область у східній Європі між річками Прут, Дністер і гірлом Дунаю. Більша частина Бессарабії — тепер територія Молдови; північні та південні землі Бессарабії — тепер частини Чернівецької та Одеської областей України.

⁴ Канчук — нагайка, батіг.

⁵ Збасаманений (від *басаман* — смуга на тілі від удару батою) — дуже побитий.

Плутаючись у високих бур'янах, пролазячи попід кущами, що тісно посплітались у сій занедбаній частині панського гаю, вони долізли врешті до води. <...>

Остап із Соломією сіли під вербою, але їм не говорилося. Події, що несподівано привели їх до розлуки, ба й невідома будучина, яка кинула вже свою тінь на душу, збіглись у цей мент докупи і мов замулили глибину сердечну. Говорити мало — що скажеш кількома словами?.. Говорити ширше — навіщо? Не полегша на серці, не одміниться доля... Та й ніколи вже... пора рушати.

— Ти ж кудою подасися, Остапе?

— Та мені аби на чорний шлях, а там уже якось воно буде... там напутять уже...

— Ну, то не йди, голубе, селом, щоб не побачив хто... Я тебе духом перехоплю човном на той бік, а там чагарником, полем — та й вийдеш на шлях. Так безпечніше буде.

Соломія підійшла до ставка, скочила в човен і почала шарити на днищі.

— Капосний дід, одніс весло у катрягу¹... Ну, та дарма — обійдемось.

Одним зручним скоком Соломія опинилась на березі і з такою легкістю витягла з тину коляку, мовби то була застромлена дитиною лочка.

Остап сів у човен, і Соломія одіпхнулася од берега. Човен плавко загойдався на волі, а далі тихо й рівно посунув по воді над зорями, що тремтіли на дні блакитної безодні. Соломія з тихим смутком дивилась на Остапа й чула, як по її виду котилась сльоза за сльозою. Вони мовчали. Було б зовсім тихо, коли б не пекельний хор, в якому жаби, здавалось, намагались перекичати одна одну.

Чорний панський гай потиху одсувався назад, закутуючись волокнуватими пасмами білого туману.

Човен стукнувся о берег. Остап підняв свої сакви і поцілувався з Соломією.

— Бувай здорова... Гляди ж, не забувай мого дідуся... Перекажи, хай вони не журяться. Вже я якось дам собі раду...

— Добре, Остапе, перекажу... Ну, хай тебе боронить і хова од лихого мати Божа... Прощай!

Остап скочив на берег, легким рухом закинув на плечі сакви і незабаром зник у чагарнику, а на човні, як велетенська чавунна постать,

¹ Катряга — тут: курінь.

іще довго стояла Соломія, спершись на кіл та вдивляючись у чагарник, де разом із Остапом зникало її щастя.

Остап йшов навпростець, минаючи вузькі, криві стежки, протоптані товаром й пастухами. Йому був добре знайомий і сей чагарник із обгризеними худобою та виродливе покрученими корчами, й далека околиця, що розпливалася невиразними контурами серед нічної темряви. Одійшовши кілька гонів, Остап зупинився й озирнувся. Невиразною чорною плямою лежало сонне село у видолінку, і тільки в корчмі ясно світилось одиноким віконцем й приковувало до себе Остапа погляд. Се одиноким світлом серед сонного села було немов останнім «прощавай» рідного закутка, ниткою, що в'язала його з батьківщиною, з усім близьким. Але за хвилину віконце згасло, і Остап почув, як разом із зниклим світлом в його серці щось урвалось, і село геть одсунулось од його. Остап непомітно для себе зітхнув і рушив далі.

Чи то під впливом прощання й Соломіїних сліз, чи внаслідок реакції по пережитих турботах, його обгорнув жаль. Чого саме було жаль, він не міг би сказати, та й не думав про те. Так, просто жаль стис за серце, підступив до горла. <...>

Кожен кущик, горбок, долинка, кожна стежечка — все се було йому знайоме, промовляло до його. Тут, у товаристві однолітків-пастушків, заводив він безконечні грища. Тут він пас панську худобу. Панську! Тим-то й ба, що панську. Та й хіба він сам за весь свій двадцятилітній вік не був лишень панською худобою? Хіба його батько, мати, Соломія, навіть дідусь його, що ходив у Січ, а потім різав панів в Умані, — хіба ж вони не стали такою худобою?.. Коли б вони не були панським товаром, то не міг би пан розлучити його з Соломією та силою оддати її за свого хурмана, не міг би сивого дідуса катувати на стайні нагаями... не похвалявся б оббілювати Остапа за сміливе слово.

— Оббілуєш... — злорадо осміхнувся Остап до себе. — Шукай вітра в полі...

І йому ясно уявилося, як лютуватиме пан, дізнавшись завтра, що Остап утік.

Коли б хоч дідусеві нічого не сталося через його... Та що йому станеться? Він уже старий, не сьогодні-завтра покладуть у яму... На згадку про діда Остап почув щось тепле у грудях. Ті билиці-казки про Січ, козацтво, про боротьбу з панами за волю, яких він слухав, затаївши дух й не зводячи розжеврілого ока з уст дідових, будили в дитячій голові химерні мрії, вояцький запал. Не раз телята й вівці, спокійно поципуючи травичку в чагарнику, були свідками козацьких нападів

або Уманської різні, виконаної підпасичами під проводом Остаповим. Воля, воля і воля! Се чарівне слово, споетизоване столітнім дідом, розпалювало кров у хлопця, а дедалі, з літами, під впливом витворених панщиною умов, прибирало більш конкретну форму, глибше значення. Народ стогнав у неволі, але стогнав потай, не протестуючи, і коли Остап, вихований дідом у давніх традиціях, здіймав річ про те, що пора вже висунути шию з панського ярма, люди спочували йому, але далі спочуття діло не йшло. Знайшлись навіть такі, що вклали панові в уха бунтівничі речі молодика — і от тепер Остап, скривджений і цькований, мусив кинути рідний край. Йому було літ десять, як із-за Дунаю, з Січі, приїздили до них у село емісари¹. Він їх добре пам'ятає. Лежачи на печі і удаючи, що спить, він чув, як вони довго гомоніли з дідом, оповідали про турецьку землю, про тамошні порядки, казали, що під турком добре жити, й закликали людей на вільні землі. Дід лишився, бо хотів умерти на своїй стороні, а дядько Панас як пішов, так і по сей день...

Остап ішов уже з годину. Він не помітив, як минув чагарник і вийшов у поле. Безкраї лани зеленого збіжжя, що саме красувалось у той час, дрімали серед тихої ночі. Було так тихо, що Остапові кроки лунали в полі, мов гупання ціпа на току. Але він того не помічав, як не помічав величної літньої ночі, що розлягалась по безкраїх просторах, таких свіжих, зелених, запашних. <...>

Він почувся на волі. Молода невитрачена сила хвилию вдарила в груди, розлилась по всіх жилах, запрохалась на волю... <...>

Він йшов тепер прудко, сильно вимахуючи ціпком, мов усю силу свою молодечу вкладав і в ту ходу, і в рухи, а думки, одна за одною, як на крилах, летіли все наперед. Не так думки, як уява. Уявляється йому Дунай широкий-широкий — ну, як Дунай широкий. За Дунаєм — Січ. Басують під козацтвом коні, мов змії ті, повигинали шії... Козацтво — як мак... Жупан червоний, вус чорний, довгий, при боці шабля. Попереду... попереду — Остап. Кінь під ним гарячий, вороний, той, що у пана лишився на стайні; одіж із щирого срібла-злата, шабля довжелезна. Він оповіда козакам, за віщо пан хотів його оббілувати, яка повелась тепер у них неволя в Уманщині, що треба піти і визволити народ із неволі, потішити на старість дідуса і одняти Солонію від її чоловіка, бо вона не хурмана ланового, а його, Остапа, кохає... Козаки вклоняються йому, пускають із копита коні, кидаються

¹ *Емісар* — посланець; представник держави або політичної організації, якого відряджають до іншої країни для виконання різних доручень.

у Дунай, перепливають його, а далі мчаться — Остап попереду — через луки й поля до них у село, в Уманщину... Чи бачиш, Соломіє?.. <...>

Світало. На блідому небі ясно горіла зірниця. Колосисте море сніло під рососою в тьмяному світлі. Од свіжого подиху ранку злегка тремтіли жита, з рум'яного сходу линуло світло і м'якими хвилями розпливалось поміж небом і землею. Над полем, у високості, співали вже жайворонки.

Остап вийшов на шлях і озирнувся. Оддаліки щось манячило на шляху, немов який подорожній, з клунками на плечах, плентався шляхом од села. На шляху було небезпечно. Остап зміркував, що пан, дізнавшись про його втіки, міг послати за ним навздогін. Краще було звернути з дороги в який яроч чи видолинок. Там навіть можна переспати спеку і смерком знов у путь. Але тільки Остап звернув із дороги, як йому причулося, що щось немов гукає. Він озирнувся: прискорюючи ходу, подорожній махав на нього рукою, бажаючи, очевидно, спинити його. Що за мара? Першою думкою в Остапа було тікати. Але зваживши, що поки він один на один — жаяхатися нічого, Остап зупинився, очікуючи й вдивляючись у подорожнього. Тому, очевидно, було пильно, бо не вдовольняючись прудкою ходою, він інколи пускався бігти, придержуючи свої клунки на плечах, і вже за чверть години Остап міг розглядіти його струнку постать.

Був то молодий, безвусий парубок, міцно збудований, у високій сивій кучмі¹, короткій чугайнці² і з довгим ціпком. Остапові було чудно, що парубок немов осміхався, але коли той наблизився і привітався до нього, Остап із несподіванки скрикнув:

— Соломіє!.. Чи ти здуріла?

— Може, й здуріла... — сміялася Соломія.

— Пек тобі, маро... Чистий парубок... Куди ти й по що?

— За Дунай, у Січ із тобою... Приймаєш товариша чи не приймаєш?

— Чи ти знавісніла, молодице, чи тебе нині жарт узявся?..

— Які там жарти... Скоро ти пішов, я як стала на човні, так і за-дубіла. Холодна, холодна, мов завмерла!.. Далі прокинулась і чую, що все мені противне, все гидке: і чоловік, і панщина, й життя мое безшасне... Пропадай воно все пропадом... Піду і я світ за очі... Вже ж за тобою хоч серцеві легше буде... Та чимдужч додому, за торбину: вкинула, що треба на дорогу. Тільки, думаю, пан ловитиме нас. Але й я не дурна. Дідька з'їсть, що спіймає... Метнулась до комори — чоловіка

¹ Кучма — шапка з овечого хутра.

² Чугайнка — верхній одяг із саморобного валяного сукна.

нема дома, повіз паню в гості; зняла з жердки сорочку й штани... Тоді спідницю з себе, штани на ноги, накинула на плечі чугайнку, а на голову шапку — і козак козаком... Шукай тепер, пане, парубка з молодичею... ніхто не бачив, лиш двох парубків стрічали... Що ж мені з тим, що скинула, діяти? Покинути боюся, догадаються ще... Узяла своє під пахву, побігла до ставка, прив'язала камінь — і шубовств у воду... Вічна пам'ять. А тоді селом, та на шлях, та біжу-біжу, щоб догнати. Ху, як ухекалась... Що ж, приймаєш парубка у товариші чи ні? — А що ж я робитиму з тобою у Січі, гей!..

Отєє сказав! Звісно, вона не піде до Січі у братчики. Та й навіщо, коли навкруги Січі скрізь слободи, а в тих слободах живуть наші люди з жінками, з дітьми. Турок дає землю — займай, скільки твоя сила. Вона про се довідне знає од людей. Вони оселяться в слободі, вона хазяйнуватиме, а він із Січі наїздитиме додому, а то й зовсім облишиться на господарстві... А тим часом у дорозі вона хустя випере йому, догляне, голову змиє. При своїй небозі добре і в дорозі... Хіба не знає приказки?.. Ну, хай же він не супиться, мов сич на гіллі, й веселіше гляне на свою Соломію, що задля нього вбралась у штани та ладна мандрувати хоч на край світу...

Остап осміхнувся. Він, властиво, радий був Соломії, лише ота несподіванка збила його з пантелику. <...>

Остап із Соломією звернули з шляху на поле і незабаром знайшли те, чого їм було треба. Тут, у кориті висхлого бурчака, облямованого по високих берегах червоним польовим маком, було безпечніше, ба навіть і деякі вигоди трапились їм: вони надибали степову криничку, джерело, що ледве сльозило й виповняло природну западинку, оброслу травою, а далі течійкою шилося по закрутах рівчака. Тут вони порішили спочити. Спільний сніданок і можливість перекинутись щирим словом із близькою людиною — дорешти помирили Остапа з несподіваним випадком; його значно заспокоїли Соломіїні доводи, і обидва товариші, вже без зайвих турбот, натомлені нічницями, твердо поснули сном молодості.

Сонце було низько, так у два чоловіки від землі, коли Остап прокинувся. Він хотів збудити Соломію, але лиш глянув на неї, як схопився за боки від шаленого реготу.

— Ха-ха-ха!.. От козак — розкозак!.. — реготав Остап. — Ха-ха-ха!..

Той регіт збудив Соломію. Вона схопилась і, протираючи очі, здивовано зиркала на Остапа.

— Ти чого?..

— Продери, продери очі... Ха-ха-ха!

— Бачу вже... Та чого ти?

— Ну, тепер ходім.

Остап підвів Соломію й потяг її до кринички.

— Стань на коліна і дивись у воду...

Соломія нагнулась і зазирнула до кринички. Звідти глянуло на неї свіже, повне обличчя з карими очима, що так виразно біліло при картому очіпку й пасмах чорного волосся, що під час сну повисмикувалось із-під очіпка.

— Тепер глянь на свої ноги.

Соломія глянула і враз заллялася дзвінким сміхом.

— Ха-ха-ха!.. — невгавав Остап. — Голова молодичина, а ноги парубочі...

Вони реготались, мов діти: вона — тонко і дзвінко, як молода дівчина, — він грубіше, передчасним баском двадцятилітнього парубка.

— Що ж воно буде? — спитав перегодом Остап. — Таж як хто підгледить твій очіпок, не мине нас халепа.

— А ось що буде! — рішуче промовила Соломія і з семи словами здерла з голови очіпок. Чорні буйні коси впали їй на плечі й вкрили їх нижче пояса. — На, ріж...

— Що ти кажеш? — жахнувся Остап.

— Ріж, кажу...

— І тобі не жаль, Соломіє?

— Ані крихти... Ріж! — уперто намагалась молодича й сіла долі.

— Та в мене й ножиць чортма.

— Ріж ножем!..

Остап стояв вагаючись, але, бачачи молодичину упертість, вийняв ніж, поточив його об камінь і почав обтинати в кружок Соломіїне волосся.

Довгі пасма чорних кіс, мов мертві гадюки, тихо зсувались по плечах додолу і лягали на землі дивними покосами.

Однак Соломія дурила себе, запевняючи, що їй не жаль кіс. Як тільки ніж шурнув по волоссю і до ніг Соломіїних упало перше пасмо кіс, вона почула якийсь біль у грудях, щось стисло за серце і на очі набігли сльози.

Робота була скінчена. Остап одступивсь од Соломії, щоб здалека краще придивитись до своєї роботи, а Соломія, мовчазна й замислена, сиділа долі серед обтятого волосся і вдивлялась кудись у простір.

Заходяче сонце червоним світлом осявало сю картину: його, стрункого й міцного, з чорними очима, орлячим носом і темним молодим вусом на засмаленому обличчю, і її, що в образі білолицього чорнявого хлопця дивилась у простір засмученими карими очима. <...>

— Ще рано, до півночі далеко... Ну й холод — чисто змерз!.. Іване!.. — обернувся Остап у другий бік. — Як думаєш, не завадив би нам оберемок бадилля на вогнище? Га?

— Падку мій! Таж то аж наверх лізти, гей! — жажнулось щось у темряві пискливим баб'ячим голосом і кілька разів відсапнуло, немов коро- ва у хліву.

— І куди його посилаєш? Адже він на своїх коротких ногах не злізе нагору, — кинула Соломія.

— Ова... ова... бозна-що вигадали... я й не на таке лазив... — образився Іван. І з сими словами стало чутно, як він подряпавсь на стрімку стіну урвища, важко й часто відсапуючи.

— Бач, старається, Котигорошок... — промовив хтось із темряви, — аби молодиця слово сказала — в пекло полізе. <...>

Іван пристав до Остапа десь у дорозі. Вони були з одного повіту, навіть села їх були близько. Се їх з'єднало, і з того часу Іван не розлучався з земляками. Весела і добродушна вдача Іванова не раз ставала їм у пригоді при довгій і важкій блуканині по чужих краях. Іван охоче оповідав про своє життя домашнє; з оповідання того можна було зрозуміти, що втік він не так од панщини, як від лютої жінки, яка мала занадто великі кулаки для малого на зріст Івана. От тою-то лютою жінкою й дратували раз у раз Івана, та він не сердився і добродушно викручувався жартами. <...>

Потиху й обережно усі посунулись до берега. З нетерплячкою вдивлялися вони у темряву, та нічого не бачили й не чули. Річка спала. <...>

Коли се — на самому березі щось плюснуло. Два човни м'яко шурхнули по прибережному піску, і тихий голос спитав:

— Ви усі тут?

На березі зробився заколот. Всі товпилися коло човнів, кождий хотів скоріш зайняти місце, примостивши свої клунки. <...> Коти-горошок одним із перших скочив у човен і завзято намагався втягти за собою якийсь Соломіїн клунок. <...>

Раптом зовсім зблизька форкнула коняка. Усі оторопіли.

— Сідай швидше, — скинув перевозчик. Та було пізно.

— Хто там? — гукнув із темряви сердитий голос. У ту ж хвилину кінська голова наткнулась на купку людей, а над нею звисився козак, немов шукав чогось на землі.

Пікет на Дунаї
(Василь Верещакін, 1879)

— Еге-е! — протяг він наче до себе, скинув із плеча рушницю і бахнув над головами принишклих втікачів. <...>

Тим часом стріл, певне, почули, бо з темряви неслась уже на втікачів кінська тупотнява, брязк зброї і грубі людські голоси.

— Лови їх! В'яжи! — гукали козаки, впадаючи на тих, що не встигли сісти у човен. Вони зіскакували з коней і кидались на втікачів. Усе змішалось.

Якийсь здоровенний москаль ухопив Соломію впоперек і поволік, але Остап насів на нього ззаду і визволив Соломію.

— Матінко! Рятуйте! — верещав пронизуватий жіночий голос, покриваючи шум боротьби.

А човни тим часом тікали. Вода кипіла під веслами, човни тремтіли й скакали на воді, як живі. <...>

* * *

Що далі було — ні Остап, ні Соломія не могли добре пригадати. Вони лиш пам'ятали, що бігли на одчай, через комиші, через воду, в безпросвітній темряві, з почуттям звірини, за якою женуть собаки. <...>

[Вранці Остап та Соломія рушили до села, де мешкав мірошник Яким, який допомагав утікачам. За порадою мірошника Остап і Соломія збудували пліт, щоб переправитися через річку Прут. Вночі з берегової кручі вони побачили високі вогняні гори. То горіли плавні.]

Остап із Соломією потиху спустили пліт на річку. Він хлюпнув і глибоко сів у воду. Коли Соломія примостилася на плоті, Остап одіпхнув од берега і тоді скочив. Пліт захитався і пропустив воду. Прудка течія крутнула ним і понесла вниз. Остап опирався бистрині з усієї сили, але його кіл мало що помагав: пліт несло серединою річки. Якийсь час плили вони в тумані, поміж берегами, одірвані од землі й безпомічні. На превелику силу вдалося врешті вибитися зі стрижня і наблизитись до берега. Але й тут вода зносила пліт і не легко було пристати до берега. Остапові пощастило, однак, зачепитись якомсь за прибережну вербу. Соломія вхопила за гіллячки, Остап придержав пліт — і обоє вискочили на берег, втомлені й мокрі. Вода зараз підхопила пліт, поволі обернула його і понесла вниз укупі з харчами, забутими на плоту. Та се була дурниця: вони були за кордоном.

Дивне почуття обхопило Остапові груди: замість радості — сильне обурення стрепенуло його істоту. В один мент відчув він усі кривди й знущання, які зазнав у покинутому краї, і, твердо упираючись ногами у нову, не панщизняну землю, він затис кулак і погрозив на той бік річки.

— Бодай ти запалася, треклята країно, з твоїми порядками! — за-
кляв він наголос.

Одночасно на тому березі почулася кінська ступа.

— Хто там?.. — кинув у п'ятьму кордонний козак, не дочекавшись
одповіді, бахнув наосліп із рушниці.

— Ой! — скрикнув Остап, ухопивсь за груди і захитався.

— Нічаво-о!.. Коли не влучив, тікай собі з Богом! — добродушно
промовив козак і ступою подався далі...

◆◆◆◆ Сприймаємо, аналізуємо, інтерпретуємо художній твір ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

1. До якого гурту пристали Остап і Соломія?
2. Що автор розповідає про втікачів? Що змусило їх наражатися на небезпеку?
3. Чому Остап і Соломія не переправилися через Дунай разом з іншими вті-
качами?
4. Що зробили Остап і Соломія, щоб дістатися Туреччини?
5. Яке почуття охопило Остапа, коли він ступив на чужу землю? Що сталося потім?

III

— Що тобі? — прискочила Соломія до Остапа і піддержала його.
Вона вся похолола і тремтіла од жаху.

— Ой, — тихо стогнав Остап, — поцілив мене отут, під серце...

Соломія немов не розуміла того, що сталося. Вона торсала Остапа
за одержу, тягла його з собою і з жахом повторяла:

— Тікаймо... тікаймо... він іще стрілятиме, він уб'є тебе...

Помітивши, що Остап не рушиться з місця, вона вхопила його
під руку і сливе поволокла за собою. Вона вскочила у комиші і біг-
ла прудко, наскільки позволяв се Остап та густий очерет. Тряскій
ґрунт плавнів вгинався під нею, як на пружинах. Ноги грузли часом
по коліно в цмоковині, цупкий комиш ламався, тріщав та бив її по
лиці, плутався під ногами, а вона бігла усе вперед, пойнята жахом,
нічого не помічаючи, бажаючи тільки забігти якомога далі, укритися
від наглої смерті.

Остап несвідомо піддався їй. Він біг за нею, хоч із кожним від-
дихом і рухом кололо його в грудях і нападали часом млості...

Врешті він почув, що мліє.

— Стій... не можу... — шепнув він, опускаючись додолу.

— Що тобі? — опритомніла молодиця, схилившись над ним.

— Крові багато витекло... — насилу вимовив Остап. <...>

[Соломія перев'язала рану і повела Остапа далі.]

Недовго їм довелося шукати воду. Незабаром заблищало крізь комиш спокійне дзеркало озерця.

Соломія напоїла Остапа, оглянула і обмила його рану. Вона приклала до рани мокру холодну ганчірку — і Остапові стало легше.

Почали радитися, як їм вибратися з плавнів, куди йти. <...>

— Примости мене коло озерця, аби я міг воду дістати, а сама йди, розглянь... — згоджувався Остап.

Соломія нагнула комиш і зробила хворому ложе. Не зводячись, він міг зачерпнути пригоршнею води. <...>

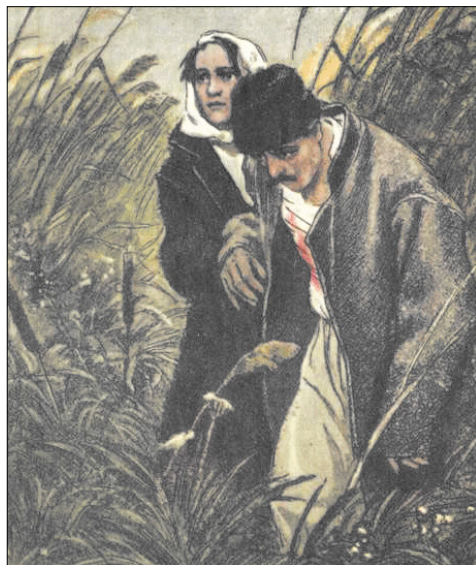
Вона йшла і старалася нагадати собі плавні, як бачила їх згори, до переправи.

Управо — горіло... так, управо горіло, — і туди гнав вітер вогонь; у ліву руку виднілись гори й верби. Значить, треба йти туди, проти вітру. З кожним ступенем надія росла у її серці, хоч картина не мінлася. Часом їй доводилося продиратися через таку гущину, що вона ледве пролазила поміж жовтими стінами. Посковзнувшись, Соломія вскочила вище колін у холодну тванюку.

Під ногами була безодня, та, на щастя, вона вхопилася за кущ очерету і вилізла. Вона роззулася, повиликала з чобіт воду і пішла далі. Крізь комиші блищали подекуди озерця. Водяний мак вигідно спочивав на них круглим листом, висував із води зелені збаночки. Соломія зупинялась на мить, щоб подивитися іздалеку, як дикий гусак старанно укладав пір'ячко на голові самички, а вона мліла, плямкала дзьобом і розправляла крила. Гадюка часом перепливала ерик хвилястими рухами, знімала голову, повабно хитала нею з боку на бік, як значна дама, і роздивлялась навкруги круглими очима. По сих непролазних пуццях, певно, ніколи не ступала людська нога. <...> Раптом Соломія зупинилася і мало не зомліла од страшної думки, їй прийшло до голови, що вона може не знайти Остапа, бо нічим не значила своєї дороги. Треба було ламати комиш, абощо. Треба зараз вертатися, поки вона недалеко одійшла й не забула дороги. Серце її неспокійно калатало, коли вона бігла назад, одшукуючи свої сліди. Вона не мала часу на обережність — комиш бив її по лиці і навіть скалічив ногу. Та то були дрібниці. Коли б швидше знайти Остапа, вона тоді знов подасться на розвідки, тільки не буде такою дурною, не забуде значити дорогу. Спочатку все йшло добре, вона знаходила свої сліди і по них верталась. Та скоро сліди щезли. <...> Що робити? Ноги в неї тремтіли од трудної ходні, в голові бродили безладні думки й міркування. <...> Соломія подумала, що вона мусить бути недалеко од Остапа, що він почує її, і крикнула:

— Остапе-е!.. Оста-апе-е!.. <...>

Обернувшись назад і глянувши на небо, вона побачила червоні, як грань, хмари — і зразу стали зрозумілими їй і той дим, що вона чула, і тепло, і неспокій птахів, і тікання звірів. Плавні горіли, вогняні гори наступали на них, несли усьому смерть. Але вогонь іще десь далеко. Коли швидше побігти — можна ще втекти. Тільки так душно, так важко... наче хто женеться ззаду і дихає, налягає на плечі. Соломіїне вухо ловить уже далекий лускіт сухого комишу, невиразне гудіння, наче звірвелет трощить щось, жвакує і важко сопить. Се ж видима смерть здоганяє її!.. Тут нема вже рятунку. Ніхто й ніщо не допоможе. Несказаний жаж обняв Соломію. З криком «ох, Боже мій!.. ох, Боже!..» вона шарпнулась із останніх сил і наосліп кинулась в очерети, слідком за гадюками, звіриною й усім живим, що, рятуючись од наглої смерті, мчало в перестрахи перед наступаючими бурунами вогняного моря...

Дорогою ціною
(Іван Філонов, 1949)

* * *

По відході Соломії Остап почув себе одрізаним од світу, од людей. Гарячка палила його всередині, він щохвилини мочив руку в воді та охолоджував чоло, очі, голову. Йому докучило дивитись на жовті стіни комишу — і він заплющив очі. Він думав. Згадувались йому давні заміри, він думав про те, чого йшов сюди, у Туреччину, через віщо покинув рідне село й дідуся. Як то тепер живуть дідусь, чи живі й здорові? Чи згадують Остапа? От коли б вони прийшли й подивились на свого внука, підстреленого, знесилоного, покинутого в комишах на обід вовкам та воронам.

Йому все щось верзлося, і в маячні він кликав дідуся.

Дідусь приходив. Тихо й непомітно вилазив він із комишів і ставав над Остапом, згорнувши руки.

— Тебе зранено, синку, чи не з ляхами бився?

— Ні, дідусю, то мене москаль встрілив, як я кордон переходив.

— А де ж твої братчики, січовики дунайські, що ти сам лежиш поміж очеретом?

— Е, дідусю, ви думаєте, що ще й досі там Січ є? Ні, нема, дідусю, вже Січі... Була, та загула... Вивів Гладкий, може, чули, товариство на озівські степи, покинув турка...

— Що ж ти робитимеш, синку, на чужій стороні?

— Як живий буду, землю оратиму, рибальством житиму... все ж краще на волі, ніж під паном... Там іще лишилися наші люди, дідусю... під турком...

Остап вів бесіду з дідусем — і дідусь потішав його, давав ради, розказував про колишне й про те, що діється у селі тепер...

Як тільки Остап розплющував очі, дідусь ховався у комиші, але доволі було заплющити їх, як дідусь знов з'являвся і слухав пригоди Остапові або оповідав про себе.

Надвечір Остап почав турбуватися: де ділася Соломія, що її нема досі? Чом вона не приходить? Адже вона знає, що йому трудно й поворохнутися, що він не годен сам видобутися з сих нетрів.

А може, вона його покинула?.. «Соломіє... Соломіє...» — стогнав хворий, та стогін його заглушувався шумом плавнів.

Вночі стало йому гірше. Пропасниця тіпала ним, гарячка палила вогнем, а в грудях так кололо, що він на превелику силу діставав собі воду. Він хотів кашляти і не міг од болю. А Соломія не приходила. Остап не спав, а лиш часом, на кілька хвилин, западав у нетяму. Ніч тяглась довго, безконечно, як смерть... А Соломії не було... — Де ж вона, що з нею? — Остап нудився.

Удосвіта Остап почув, що коло нього жива істота.

— Ти, Соломіє? — поспитав він і одкрив очі. «Чи вона жартує, що перекинулась собакою?» — подумав він і трохи опритомнів.

Проти нього стояв не пес, а вовк. Великий, сірий, забовтаний, з гарячими й голодними очима. Він насторошив вуха й простяг до Остапа морду, міркуючи, чи безпечно йому нападати, чи ні. Остап лежав безборонний і дививсь на вовка. Він добре бачив трохи кривий, глибокий і заслинений рот вовка, закрутки шерсті на його грудях й міцні замочені лаби.

Звір стояв нерухомо, врешті переставив одну лабу, далі другу і трошки присунувся до Остапа.

Остап зачирпнув пригоршнею води і бризнув на вовка. Бризки долетіли до його морди, кілька з них впало на неї. Вовк вискалив зуби і осів на задні лаби, але не одходив.

Остап знов покропив його водою. Вовк клацнув зубами і блимнув очима. Він був невдоволений. Посидівши трохи й не зводячи очей

з Остапа, він раптом витяг шию, подався наперед і так жалібно завив, що Остапові аж мороз пішов поза шкуру. Вив він довго, на кілька нот, із великим смаком, з заплющеними очима. Врешті замовк, посидів трохи і наблизивсь до Остапа. Єдиним оружжям Остаповим була вода, і він од часу до часу обливав нею вовка, не допускаючи до себе. Вовк врешті скучив. Він кілька раз сердито, з запеклістю клацнув на Остапа зубами, крутнувся і щез у комишах.

По сих одвідинах Остап почав думати про смерть. Прийшла пора вмирати.

Чи живого, чи мертвого, а таки з'їсть вовк або сточать хробаки у сих нетрях. Чи не однаково?

Остапові згадався Котигорошок. «Хіба я боюсь смерті? — чув він його цапиний голос. — Зроду-звіку... Пошли, Господи, хоч зараз. Раз умирати — не двічі... Умер — і край, більше не встанеш...»

Остап теж не боявся смерті. Йому тільки хотілось перед смертю побачити Соломію. Дідуся він бачив, той приходив до нього, а Соломії як нема, так нема... Десь заблудилась у плавнях або вовки роздерли її. І Остапові стало жалко Соломії, страх як жалко. Вона така добра, так кохала його, вона пішла за ним у далеку дорогу, не пожалувала кіс своїх задля нього; вона доглядала його, як рідна мати, була вірна, як товариш. І саме тепер, коли вони здобули собі волю і мали в щасті й радості почати нове життя, приходять погибель і, як щенят у річці, топить їх обох... Топить... топить... топить... — співають йому відхідну комиші з правого боку. — Погибель... гибель... гибель... — підхоплює ліве крило.

<...> Гаряча хвиля б'є до серця, в голові прояснюється. Він не хоче вмирати. Він хоче жити. Світ такий красний... Остап іще молодий, він не жив іще, не зазнав усього... Йому ще хочеться глянути на сонце, побачити світ Божий, людей, обняти Соломію... Він іще живий, він не лежатиме тут колодою, не ждатиме, аж прийде смерть...

Остап зсувається зі свого ложа і повзе.

Йому боляче. Ну, та нічого, терпи, козаче... Він буде плазувати, чіплятиметься не тільки руками й ногами, а й зубами навіть, а таки вилізе з сих мочарів.

Остап повзе. Йому трудно, кожну купину доводиться брати з бою, в грудях коле і спирає дух, ноги важкі, як колодки. Він спочиває, омліває часом, прокидається і знов повзе на дні комишевого моря. До серця б'є гаряча хвиля; дика, непереможна жага життя палить усередині, сповняє усю його істоту...

Раптом він чує над собою:

— Остапе! Остапе! Се ти? Живий?

Раду ліниво звівся з лави і вийшов надвір; за ним подався старий.

Під вікном, у благаючій позі, стояла перед циганкою якась страшна жінка, бліда, простоволоса, в подертій заболоченій одежі і намагалася щось вимовити. Її уста ворухилися, та голос не добувався. Се її мучило, і вона говорила очима — червоними, наляканими, страшними. Врешті їй удалося прохрипіти:

— Люди... добрі... рятуйте... рятуйте!.. Остап лежить там, недалеко... ходім... рятуйте!..

Цигани нічого не розуміли.

— Содеш душа?¹ — питав старий циган.

Соломія одначе не слухала його — вона зверталась до Раду, хапала за плащ циганку, благала старого. Вона стогнала і тягла їх за собою.

Цигани не хапалися. Вони радилися, сперечалися, кричали. Врешті зважились — Соломія се помітила. Вона ухопила за руку циганку, наче боялася втратити її, і побігла в той бік, де горіли плавні. Цигани ледве встигали за нею. Перейшовши дорогу, вона подалася вздовж плавнів.

— Кай жа?² — тривожно кричав Раду на Соломію.

Але вона не одповідала та все бігла наперед. Врешті зупинилась, нагнулась до землі і промовила:

— Остапе!..

Одповіді не було.

Цигани теж нагнулись, придивляючись. Лежав якийсь чоловік. Старий циган викресав вогню, запалив очеретину і наблизив її до Остапового обличчя. Очі в Остапа були заплющені, а на білому виду виразно зачорніли молоді вуса й густі брови.

— Саншукар...³ — шепнула молода циганка, нагинаючись над Остапом.

Ся похвала, видимо, роздратувала Раду, бо він гримнув на жінку горловим, диким голосом і одтругив од Остапа.

— Люди добрі, — благала Соломія, стоячи на колінах, — змилуйтеся, прийміть нас до хати... Ви ж бачите, пропадаємо... Чоловіка мого пострелено, він ледве живий, мало не загинули ми в плавнях... Я вам оддячу, я вам одроблю... Візьміть усе, що маю... все... та не кидайте нас... Ось нате...

З сими словами Соломія зірвала з шиї торбинку і висипала з неї на руку старому циганові кілька срібних монет.

¹ Що кажеш?

² Куди йдеш?

³ Гарний...

Старий побрязкав грошима на долоні, підкинув їх і сховав у кишеню.

— Мішто!..¹ — сказав він коротко.

По нараді з молодим вони взяли Остапа — один під пахви, другий за ноги — і тихо посунулись до хати.

[Стара циганка взяла Остапа під свою опіку. Вона лікувала його зіллям та козячим молоком. І Остап одужував. Коли він вже міг зводитися на ноги, Соломія найнялася до заможного болгарина мити вовну. Спостерігаючи за циганами, Остап зрозумів, що вони злодії.]

V

Соломії сьогодні щастило. В болгарина не робили, бо було якесь місцеве свято, і вона пішла в горниці до хазяїна прохати за Остапа. Болгарин був задля свята трохи напідпитку, веселий. Він охоче дозволив Остапові ночувати вкупі з його челядниками і навіть дав Соломії наперед трохи грошей. Соломія рішила покористуватись вільним днем та грошима і забігти в Галац — купити Остапові теплу одежинку, їй було якось особливо весело і легко сьогодні на душі, так здорово дихалось морозним повітрям, усе погане, що було в житті, відсувалось назад, блідло. Зростала певність, що все скінчиться добре, — і вона зазнає ще щасливого життя. Соломія не помітила, як опинилась на базарі. Очі в неї розбігались поміж довгими рядами яток і рундуків із купами різної одежі, з горами білих та рудих «качул»², що лежали на рундуках, немов на них спочивала отара, з цілими стосами козлових черевиків, легких і запашних на весь базар. Вона не знала, куди перше поткнутися, і довго, може, стояла б, коли б хтось не смикнув її ззаду за рукав.

— Соломіє! — обізвався рівночасно козячий голос. — Чи це ви, чи ваша тінь?.. Хе-хе-хе...

Соломія озирнулась: перед нею стояв Котигорошок.

— Іване! А ви звідки тут узялися? — скрикнула вона, зрадівши йому, як рідному.

— А що? Ви думали — пропав?.. Де ж Остап?

— Остап... та ходім краще звідси, сядемо де, я вже потім куплю, що треба... — І Соломія вивела з юрми зрадлого такою ласкою Івана.

— Хе-хе-хе! Гора з горою не зійдуться, а ми... — сміявся він, ледве постигаючи короткими ногами за Соломією, і його сите тіло гойдалось від сміху.

¹ Добре!

² Качула — молдавська шапка з овечої шкури.

Іван за цей час погладшав, вилюднів наче і виглядав не наймитом, а скоріш хазяїном. Коротку суконну чугайнку він широко підперезав зеленим поясом, широченні шаровари пустив поверх халяв, від чого став іще коротшим, а цапину борідку запустив, і вона поважно лежала на його грудях, мов у статечної грошовитої людини. Вони примостились на сходах під крамницею.

— Оце але! — дивувався Іван. — Наче мені сон сниться, що вас бачу... Розкажіть хоч, яким чудом ви тут опинилися?

Соломія почала оповідати, та Іван раз у раз перебивав її. <...>

Незабаром Соломія з Іваном простували повз плавні до циганської оселі. Іван був радісний, веселий, дробцював короткими ногами і все говорив та й говорив, мов горохом сипав.

Насамперед вони побачили білу козу. Вона терлась об стовбур сухої верби і жалібно мекала. Наближаючись до хати, Соломія почувала невиразну тривогу. Чого, через віщо — вона не знала, хоч та тривога отруїла їй кров. Соломія, не слухаючи вже Іванової бесіди, побігла до дверей. Двері були підперті кілком ізнадвору. Що сталося? Нащо зачинили Остапа? Вона шарпнула кілок і вбігла до хати. Там був нелад: перекинуті ослони лежали догори ногами, лахмани валялись долі, в хаті було чорно і пусто. Нікого. Де ж усі поділися? Куди подівся Остап? Може, вона помилилась і попала не в ту хату?

Соломія вискочила надвір. Ні, та сама хата, он розколина на стіні, і ті ж верби, і коза... Може, Остап вийшов із хати та підпер двері?

Соломія гукнула Остапа.

Ніхто не обізвався. Та й чого ж у хаті такий нелад, все перекинуто, лежить жужмом?.. Де ж слабий Гіца? Він не міг рушитися, як вона виходила з дому, він ледве дихав. Що ж сталося?

Соломія оббігла навкруги хату, заглянула в повітку — коня й воза нема. Вона побігла до других хат, заглянула в повибивані вікна — нікого й нічого. Ноги в неї тремтіли. Все тіло тремтіло. Тривога душила груди і горло. Де Остап?

— Оце але! — дивувався Іван, бігав за Соломією, чудно витріщав на неї очі та докучав усякими дурними радами.

— Куди його поділи? — питала сама в себе молодиця, дивлячись на Івана і не бачачи його. Вона нічого не могла зрозуміти: думки й гадки скакали у неї в голові і розкочувались, як намисто.

— Га! Хто ж його знає!.. Ходім у конак, — радив Іван, — так і так, розкажемо, був чоловік та пропав. Побачите, вони вже знайдуть його...

Соломія ладна була за що-небудь уцепитися, аби напасти на Остапові сліди. Та й нічого іншого не лишалося, як послухати Іванової ради. <...>

Ніч стояла надворі, коли вони добились до конаку. Тут їм довелось чекати, бо старший пішов до мечету і довго не вертався, а турецькі жовніри не розуміли їх. Врешті їх покликано. Товстий, добродушний турок із горбатим носом та з чорними блискучими вусами на свіжому виду спокійно вислухав їх через драгомана. Він перекинувся кількома словами з другим турком і знов через драгомана спокійно вів річ:

— Нема чого шукати далеко, він тут, у нас, у доброму сховку. Попалась пташка... Давно вже наставляли сільце на горобців, та ось піймалися... Ціле гніздо накрили. Чужу душу послали у рай, а самі опинились у пеклі. Скажи нам, молодице, коли твій чоловік дістав кульку між ребра? Адже не тоді, як Гіца, мабуть, при другій okazії, бо рана гоїться вже... Од москаля, кажеш, на перевозі... я так і знав, що він рус, втікач... От ми й відішлемо його назад, у нас і своїх шибеників доволі, хай там поглядять його по спині... І не прохай, і не благай, нічого не поможу... Ну, чого стоїш? Айда!..

— А ти що за один? — помітив турок Івана. — Теж, видно, з циганського табору?

— Я... я нічого... я так... Оце вигадали — я тут служу, у градинаря, Тодоракі прозивається — хіба не знаєте?.. Оце але!..

Соломія аж похолола, коли почула про таку напасть на Остапа. Вона з обуренням відкидала ті обвинувачення, розповідала всю історію, благала, мало не плакала. Турок не схотів слухати, обернувся і забалакав із іншим. Драгоман замахав на неї руками і мало не випхав за двері.

Вона вийшла з конаку.

Що було робити, де шукати рятунку? Вони мовчки йшли темною вулицею незнайомого города. Перед ними висів туман, а в йому виразно виднілись лиш жовті, мокрі гіллячки дерев, осяяні вікнами з верхніх поверхів кам'яниць. Прохожі стрічались рідко, зате під ворітьми, по лавках, сиділи рядами, як горобці на плоті, веселі й го-мінкі румуни. Все це було таке чуже, таке байдуже до Соломіїного горя, ще байдужіше, як плавні. І чого вони з Остапом забились сюди? Нащо вони стільки терпіли, стільки набідувалися на Бессарабії, мало не пожили смерті у плавнях? Чи не краще було б зігнати у панській неволі серед своїх людей?

— Не журіться, — потішав її Іван, — таже там, у конаці, розсудять... Не їла душа часнику, не буде й смердіти... Побачите, що його пустять... А ми завтра порадимось із людьми... Я піду до хазяїна свого, він тутешній, знає порядки... Не журіться, жура не pomoже...

Кадри з х/ф «Дорогою ціною» (режисер Марк Донський, 1957)

Гей, смутку мій, де б мені вас переночувати?.. Чи не знає Савка?.. Підемо до Савки, в нього добряча хозяйка...

По довгій блуканині брудними й темними вулицями вони добились врешті до Савки. Його не було вдома, та хазяйка Савчина пустила Соломію на ніч.

— Забіжу до вас завтра, так із полудня... може, випрошусь у хазяїна... — попрощався з нею Котигорошок.

Соломія цілу ніч проплакала і вранці не пішла на роботу. Вона нетерпляче чекала Івана.

І справді, Іван з'явився, як обіцяв, із полудня.

— Ну, що? — накинулась на нього Соломія.

— Бакшиш треба дати... Ви не знаєте, що то бакшиш? Куку — в руку... хабар... як не дамо, відвезуть раба божого у Рені, до москалів... А ті не поглядять по голівці, ой, ні... Розказував Савка, — ви ж пам'ятаєте Савку? <...>

Неважаючи на всі розказані Іваном страхи, Соломії трохи розвиднілось. Коли тільки річ у грошах, — вона заставить себе, а роздобуде їх. Вона від рота відриватиме кожен шматок, кожен шелег складатиме на викуп. Може, й Іван запоможе. <...>

Драгоман, однак, небагато обіцяв.

— Не пустять твого чоловіка, і не сподівайся. Утік до нас — сиди тихо, а робиш шкоду — айда назад... Не клопочись дурно, й не побачиш його тепер...

— Змилюйтесь, визвольйте, безвинно чоловік погибає, — Соломія ткнула драгоманові гроші.

Драгоман узяв, полічив і покрутив головою.

— Мало...

— Більш нема... Отут усе, що роздобула...
 — Ну, добре... приходь за три дні... Ні, краще за тиждень... може, що скажу...

Соломія щодня блукала коло конаку, — лиха, роздратована, мов голодна вовчиця. Вона не знала, чого вона туди ходить, але щось не-свідомо тягло її у той бік. Вона ходила до втоми і мерзла. Мокрий сніг, легко падаючи, як цвіт вишні від вітру, лягав на землю і засипав Соломію, але вона не звертала на те уваги. Соломія була певна, що не дозволить перевезти Остапа за Дунай. Як це станеться, що вона зробить, вона не знала, але певність у тому зростала в ній з кожним днем. Вона ладна піти на видиму смерть, коли цього треба. Соломія вірила, що станеться якась незвичайна подія, якась невідома сила прийде у потребі на поміч, і та віра була у неї такою міцною, що Соломія кинула роботу, не хотіла заробляти та складати гроші, як поклала спочатку. Навіщо? І без того обійдеться. Аби дочекатися, що скаже драгоман.

Спокійною, грізно-спокійною прийшла вона в конак у визначений драгоманом день.

Він вийшов до неї байдужий.

— Нічого не буде... Відвезуть... А що я дурно не хочу твоїх грошей, то скажу тобі, що повезуть його позавтра вранці... Як тільки свіне, приходь на берег — побачиш чоловіка... От!..

Така ж спокійна, нічого не відповівши навіть, немов вона давно погодилась із цим, покинула Соломія конак.

«Відвезуть... відвезуть... відвезуть...» — стукало щось молотком в її голові за кожним кроком, коли вона поспішала до Івана. Вона забрала Івана з гармана і відвела набік.

— Відвезуть... — промовила вона, дивлячись на нього сухими очима.

— Що відвезуть?

— Остапа.

— Ну? Коли?

— Позавтра... Ми його відіб'ємо...

— Хто — ми?

— Ви і я.

— Оце але! Оце сказали! Як же ми його відіб'ємо? Таже його турки везимуть, гей! — налякався Котигорошок.

Що турки!.. Вона має цілий план. Дуже простий план. Він дістане собі і їй рушницю — кожен румун їх має в хаті, — вони вийдуть на берег уранці, відв'яжуть чужий човен і впливуть на річку. Там вони чекатимуть, аж везимуть Остапа, і нападуть на турків. Остап

допоможе, коли побачить їх... Що, він боїться? Він не хоче виволити товариша, що разом із ним відбув далеку дорогу, разом їв і пив? Вона так і знала, що у сього пухиря з здоров тільки й стало сміливості, щоб утекти від жінки... Ось коли вона знайшла йому ціну, зрозуміла його підлецування. Обійдеться без нього, вона сама потрапить загинути, рятуючи Остапа... Та на прощання вона нагадає йому його жінку і отут при людях, на сором йому, відлупцює його...

— А що ж бо ви... а які ж бо ви... нехай Бог сохраниць... — оборонявся наляканий Іван від наступаючої на нього Соломії. — Та я з вами хоч у пекло... Що мені — страшно вмирати, чи що?.. Коли кажете позавтра, про мене й позавтра... я готовий, аби ви... — Іван був червоний, кліпав очима і боязко поглядав на Соломію.

Соломія відійшла, опам'яталася. Вони помирились і вже тихо, без сварки, умовились як і що. По тому розійшлись.

На другий день, тільки почало розвиднюватись, Соломія була вже на березі. Повна ущерть річка лежала перед нею поміж вкритими снігом берегами, як чорна і тиха безодня. Туман уже піднявся — і небо стало сірим. В тихому й теплому повітрі чорніли прибережні верби і лягали чорними тінями на чорному дзеркалі річки; набубнявілі мокрі гіллячки верб злегка курились, немов дихали на холоді.

Соломія дивилась на город. Вона чекала Івана. Невже він не приїде?

Народу ще було мало. Лиш де-не-де перебирались через грязьку вулицю зігнуті пішоходи. Та ось показалася коротка і сита фігура. Іван ніс на плечах весла і скидався на рибалку, що спокійно починав робочу днину. Іван скинув весла у перший скраю човен, витяг із-за пазухи старий турецький пістоль і подав Соломії. Оце все, що він міг роздобути.

— Набитий? — поспитала Соломія, сідаючи в човен.

— Набитий, — стиха обізвався Іван, відпихаючись від берега. Він був неговіркий і поважний, наче жалоба зимового краєвиду змінила йому настрій. Вони відпливли на середину річки. Прудка течія зносила їх униз, і видно було, як тікали від них білі береги з чорними вербами.

Соломія не відривала очей від берега. Там над водою купка людей лагодилась сідати в човен. Чи їх троє, чи четверо? — мучило Соломію питання, і вона ніяк не могла порахувати. Вона бачила, як вони сідали і як човен загойдався на воді, відділяючись від берега. Обидва човни сунулись по чорному дзеркалі і лишали за собою город. Турецький

човен теж вплив на середину, певно, хотів покористуватися силою течії. Так вони плили далеко один від одного, не наближаючись до себе. Швидко город зовсім закотився за прибережними вербами. Іван наліг тоді на весла, і його човен почав наганяти передній. Вже можна було розібрати, що там сиділо четверо — двоє на веслах, а двоє — один проти одного. Соломія впізнала Остапа.

Треба його сповістити.

— Оста-а-пе-е! — вигукнула вона на голос пісні, і той музикальний вигук покотився поміж білими берегами, долинув до людини на передньому човні і стрепенув нею.

— Оста-а-пе! — співала Соломія, — ми їдемо тебе визволяти!.. Іван б'є одного... я стріляю другого, а ти возьми собі третього...

Гарний сильний голос співав на воді, все наближаючись, все зміцнюючись, і турки заслухались. Вони не помітили навіть, що просто на них летить човен і ось-ось стукнеться з їхнім.

Соломіїн човен повернув боком і був усього на аршин від турецького, коли турки загалакали. Та було пізно: човни черкнулися, загойдалися і саме тоді, як турки з лайкою нагнулися, щоб відіпхнутись, Іван підняв весло і з усеї сили пустив його на червоний фез¹. У той же мент між них блиснув постріл і звилась хмарка диму.

— Алла! — скрикнули турки з несподіванки.

Одного душив Остап.

Той мент був таким блискавичним, що видався хвилиною сну. Іван, спустивши весло на голову туркові, підняв його знов і на хвилину заляк, дивлячись на розгойданий, стрибаючий по воді човен із переляканими людьми. Соломію крізь серпанок диму опік лютий погляд чорних очей, і їй здавалося, що вона стріляє безперестанку, хоч могла вистрілити лише раз.

Раптом Іван почув, що його впекло щось у живіт. Він машинально спустив весло на турка, але весло сковзнуло і випало йому з рук; червоний фез турка якось витягся перед очима, немов виріс, відтак щез; Іван розкинув руки, похитнувся, в голові мигнула свідомість, що йому щось недобре.

— Ой, Боже ж мій! — скрикнув він раптом і полетів навзаки в воду. Хибкий човен нагнувся під вагою його тіла і викинув Соломію. Льодова вода голками пройшлася по Соломіїному тілу, сон щез і свідомість освіжила мозок. Намагаючись вхопитись за перекинутий човен, Соломія побачила, що Остап б'ється в руках двох турків,

¹ Фез — головний убір.

а третій — той самий, що був під Івановим веслом, — держить у руках димучу ще рушницю. Довгий човен тріпавсь перед її очима на воді, як велика риба.

Значить, ні вона, ні Іван нікого не забили... Значить — усе пропало... Але їй не до того... Вона чує, що могутня течія бере її в свої обійми, а чорна глибінь тягне за ноги. Приходить смерть. Але вона не дасться. Вона має сильні руки, а до берега недалеко. Вона чує за собою якісь крики, Остапів голос, та їй не до них. Вона мусить поспішати, поки не змерзло тіло... Дикі, негмамовні сили життя встають і пруться, і розпирають груди, зростають у лютість... Усі сили добути... всю теплу кров... усю волю... Ось ближче до берега... Ось берег видко... а там так гарно, там сонце сяє, там зелено, там небо синє, там радість, життя... Душа рветься до сонця, а тіло тягне до себе чорна безодня. Вона оковує його залізом, обвішує камінням, обхоплює холодними руками... Все тяжчим і тяжчим стає воно, все глибше і глибше пірнає у воду...

— Остапе!.. — з розпукою кличе душа.

— Соломіє-є! — доноситься до неї крик серця.

— Соломіє!.. — чує вона крізь холодну хвилю, що б'є їй в очі, торкається чола, розплутує коси...

Жовте, каламутне світло потиху лине догори... згадки життя займаються, як іскри, і гаснуть, попеліють, як іскри...

По чорній річці поміж білими берегами прудко пливе човен, тане вдалині і обертається в цятку... за ним несе вода другий, порожній, хлюпає в його білі боки і фарбує їх у червоний колір...

Тихо в повітрі.

* * *

Чимало води утекло в Дунаї з того часу.

На високій бессарабській полонині, де удень котиться брудна хвиля овечої отари, а по ночах сумно гуде вітер, стоїть одиноким високим пам'ятник, поставлений на згадку розливу людської крові. Там колись бились турецькі яничари з московським військом.

Тьмяно світяться вікна у маленькій хатинці, де сторож варить собі убогу вечерю. Весело, з тріскотом палає в печі сухий комиш і гуготить у комині. В печі щось булькає. Сивий дід гріє свою бороду біля вогню і слухає розмову вітру.

Що не кажіть, а він живий, той вітер. Він летить іздалеку, понад тихими селами і забирає по дорозі, всичує в себе і тишу села, і клекіт

міста, шемрання темного лісу, дзюрчання вод і дзвін стиглого колоса. Він несе в собі весь гомін землі, від тихого бриніння мушки до гуркоту грому, від окритого зітхання серця до крику смертельної розпуки.

Треба тільки уміти слухати. А дід навчився. Довгі роки самотнього життя серед розлогих просторів, у цьому царстві вітру, навчили його розуміти таємну розмову. Ось і тепер приносить йому той вірний товариш усякі звістки світу і кидає, мов цінний дарунок, у комин хатинки.

Дід піднімає кудлаті брови і слухає. Його мутні очі дивляться в простір, а усмішка розсуває зморшки.

— Чую, чую... — шепче він і виходить із хати.

Темрява і пустка обгортають його. Він повертається у той бік, де далеко, за селами й ланами, пливе Дунай — і шепче:

— Знов мене кличеш, Соломіє? Почекай, швидко прийду, не зарбарюся вже...

А вітер гуде, розвіває дідові бороду і приносить йому тихий, ледве чутний, мов із дна Дунаю, поклик:

— Оста-а-пе-е!

— Отак вона мене часто кличе, — оповідає дід людям, що інколи заходять у сторожку. — Як тільки вітер загуде — так і кличе до себе... то в комин гукне, то надворі покличе... а часом серед ночі збудить... А не приходить, ні... Та й хвала Богу, бо засмутилась би небіжка, коли б прочитала мое життя, як воно списане на спині...

І Остап охоче піднімає сорочку і показує збасаманений синій хребет, де списана, як він каже, його життєпись.

— Оце ззаду пам'ятка від пана, а спереду, між ребрами, маю дарунок від москаля... кругом латаний... з тим і до Бога піду... Дорого заплатив я за волю, гірку ціну дав... Половина мене лежить на дні Дунаю, а друга чекає й не дочекається, коли злучиться з нею...

1901

◆◆◆◆ Сприймаємо, аналізуємо, інтерпретуємо художній твір ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

1. Яке враження справили на вас останні розділи твору?
2. Чому турецька поліція заарештувала Остапа?
3. Що зробила Соломія для звільнення Остапа?
4. Як склалася доля Остапа після загибелі його коханої?
5. У зручній для вас формі (плану, таблиці, схеми) складіть характеристику Соломії. Презентуйте свою роботу однокласникам і однокласницям.

Олександр Довженко

(1894—1956)

Олександр Довженко

Олександр Довженко,
Кость Гордієнко та Микола
Хвильовий у редакції
журналу «Всесвіт»
у Харкові (1925)

Серед українських митців навряд чи знайдеться ще одна настільки різнобічно обдарована людина. *«Замолоду вчитель, художник, потім кіносценарист і кінорежисер, письменник — прозаїк, памфлетист, драматург. Це все так, і все це не покриває всього Довженка, і все це у нього перепліталось, і на всьому цьому лежала печать неповторної індивідуальності творчої людини»*, — так захоплено відгукнувся про свого колегу видатний український поет Максим Рильський.

Олександр Петрович Довженко народився 29 серпня (10 вересня) 1894 року в селі Сосниці на Чернігівщині в сім'ї селян. Його дитячі роки пройшли в мальовничій місцевості поблизу Десни. *«Далека красо моя! — зізнавався митець. — Щасливий я, що народився на твоєму березі, що пив у незабутні роки твою м'яку, веселу, сиву воду, ходив босий по твоїх казкових висипах, слухав рибальських розмов на твоїх човнах і казання старих про давнину...»*

Навчався О. Довженко в Сосницькій школі та Глухівському вчительському інституті. У цей час познайомився з українською літературою, яку студенти читали потай від викладачів. Закінчивши інститут, учителював у Житомирі.

Після повалення російського самодержавства в 1917 році О. Довженко переїхав до Києва, працював учителем та паралельно навчався в Комерційному інституті, слухав лекції в Українській академії мистецтв.

Під час громадянської війни митець зі зброєю в руках захищав Українську Народну Республіку. Побував у полоні, лише дивом урятувався від загибелі. Після війни жив і працював у Варшаві й Берліні, майже рік навчався у школі відомого німецького художника Віллі Геккеля.

Улітку 1923 року О. Довженко оселився в Харкові — на той час офіційній столиці України. Там він опанував професію художника-ілюстратора й карикатуриста, публікував свої твори під псевдонімом Сашко. Потім митець захопився кінематографом, у 1926 році переїхав

Дробот почервонів од свого довгого запитання. Йому здалося, що він неясно висловився, і від цього він зовсім розгубився.

— Ні, дякую, Іване, ви прекрасно і тонко висловили свою думку, і я з великою охотою вам одповім, тим більше, що секрет таки у мене дійсно є.

Всі бійці і командири, — а їх було в землянці чоловік тридцять, — раптом заворушилися і, розташувавшись для довгого приємного слухання, притихли. Командир умів оповідати. Вони були добрі бійці, і Петро Колодуб любив їх. Поклавши на похідний столик люльку, він трохи почекав, поки стало зовсім тихо.

— Це було на Десні, — почав знаменитий капітан, усміхнувшись. — Да... одним словом, звичайний наш український дід-рибалка перевернув мені тоді всю душу. Хто з бійців, що пізнали увесь тягар торішнього німецького вторгнення, не пам'ятає цього діда? Пригадуєте осінь? Що не ріка, то й драма, то й діди, мов добрі річні духи. Вони були сміливі, діди оті, сердиті і не боялися смерті. Дехто сказав би, що вони не любили нас. Часом їхня нелюбов і навіть презирство до нас не мали впливу. Було таке?

— Було, — зітхнули в кутку землянки.

— Ну, так от слухайте.

Капітан Колодуб підібгав під себе ноги — це була його улюблена поза з пастушого дитинства — і, спершись руками на коліна, подивився на присутніх. У землянці було накурено. Бійці сиділи у присмерку в найрізноманітніших позах, притулившись один до одного чи обнявши один одного. Всі вони були різні і всі рідні. Усіх їх об'єднувало одне почуття єдиної сім'ї, те незабутнє і неповторне, що перед лицем щоденних небезпек гуртує на війні чисті серця юнаків, що лишається потім людині найдорожчим спогадом на все її життя.

Пройдуть літа, загояться рани, приорюються ворожі кладовища, забудуться пожарища і многі події поплутаються в сивих головах од частих спогадів і перетворяться уже в оповідання, але одне зостанеться незмінно вірним і незабутнім — високе і благородне почуття товариства і братства всіх юнаків, що розбили і стерли з лиця землі фашистське божевілля.

В хвилини затишшя
(Марат Самсонов, 1958)

Обкладинка першого видання оповідання «Ніч перед боєм» О. Довженка (1942)

— Ми відходили без зв'язку, без артилерії, ми одступали на схід день і ніч. Ворожі кліщі мали от-от замкнутися перед нами. Ми несли на плечах своїх поранених товаришів, падали з ними, проклинали все на світі і йшли далі. Ніде правди діти, були такі, що й стрілялися од розпачу, і гордості, й жалю. Були й такі, що кидали зброю і з гіркою лайкою повзли до рідних хат, не мавши сили духу пройти мимо.

Колодуб примовк замислившись.

— Нас було небагато, чоловік п'ятнадцять. Було кілька танкістів з розбитих танків, були кулеметники, політпрацівники, два бортмеханіки, навіть один полковник без полку. Я був тоді ще командиром танка, що залишивсь у німців з пробитим мотором. А до війни я був садівником. Сади колгоспам садив, співав пісень, дівчаточок любив та, мабуть, що й усе.

Капітан Колодуб так тепло і разом з тим з такою тонкою, знайомою всім іронією усміхнувся, що за ним тихо усміхнулася вся землянка.

— Ми вибилися з сил. Ноги вже не несли, наступала ніч. Перед нами за селом велика ріка. А німці були недалеко. Чимало з нас не вміло плавать. Нам показали хату перевізника.

— Тікаєте, бісові сини? — спитав нас дід Платон Півторак, що виходив уже з сіней з веслом, сіткою й дерев'яним ковшем для вилівання води з човна. — Багато я вже вас перевіз. Ой багато, та здорові все, та молоді, та все — перевези та перевези. Савко! — крикнув Платон до сусідньої хати. — Ходім, Савко. Треба перевезти, нехай вже тікають. Га?.. Ходім, ходім! Це вже, мабуть, останні.

Савка вийшов із своєї хатки і дивився на нас, як намальований. Було йому літ сімдесят чи, може, й більше. Він був маленький, з підстриженою борідкою. Був би він сильно схожий на святого Миколу-угодника, коли б величезна, мов коров'ячий кізяк, стара кепка не лежала у нього на ушах та землистого, так би мовити, кольору светр не висів на ньому, як на хлопчику батьків піджак. За дідом Савкою виходив чималий хлопець з двома опачинами.

— Еге-ге! Щось ви, хлопці, не той, не як його, не туди неначе йдете, — сказав дід Савка і хитро подивився на нас. — Одежа ось нова, і торбочки, і ремні, еге, і самі ось молоді, а звертаєте неначе не туди, га?!

— Ходім уже, годі! — сказав Платон.

Пішли.

— Заспокойтеся, човен є, і чималий, — сказав я тихо нашому супутнику Борису Троянді, що хвилювався увесь час більш за всіх. Він не вмів плавати.

— Ви думаете, вони нас перевезуть? По-моєму, треба бути дуже обережними, — стримуючи хвилювання, сказав Троянда.

— Не знаю, чого вони оце так тікають, — сказав дід Платон, ідучи за Савкою до річки, так ніби нас тут зовсім не було. — Чого вони так тієї смерті бояться? Раз уже війна, так її нічого боятися. Уже якщо судилася вона кому, то не втечеш од неї нікуди.

— Еге! — погодився Савка. — Уже, казав той, ні в танку не сховаєшся, ні в печі не замажешся.

— Душа несерйозна, розбалувана, — сердився Платон. — Візьми мого Левка. Як він на Кохин-Голі тих, як їх, бачив? Всіх до одного вичистив. Читав листа? Полковник Левко Півторак — я розумію! А це — казна-що, не люди.

Ми йшли стежкою мовчки у густих лозах. Діди йшли попереду з сітками і хропачами дуже повільно, ніби на звичайну нічну рибну ловлю, і, здавалося, не звертали жодної уваги ні на гарматну стрілянину, ні на рев німецьких нахабних літаків, — одним словом, увесь німецький феєрверк, що так замучив нас за останні дні важкого відступу, для них ніби не існував зовсім.

— Слухай, батьку! Ти не можеш іти трохи швидше? — звернувся до Платона Троянда.

Платон не одповів.

— Слушайте, діду, ви не можете іти трохи швидше? — стримуючи дрижаки, спитав Троянда ще раз.

— Ні, не можу, — одповів Платон. — Чого пак ви отакий швидкий стали, хто вас знає? Старий я вже швидко ходить. Одходив уже своє.

— Скажіть, а де ж річка? Далеко річка?

— А ось і річка.

Дійсно, лоза зразу кінчалась, і ми вийшли на чистий піщаний висип. Перед нами була тиха широка Десна. За річкою крутий берег, а далі, праворуч, другий висип і лози. За лозами темні ліси, а над річкою і над лісами вечірнє небо, якого я ніколи таким ще не бачив.

Сонце давно вже зайшло. Але його проміння освітлювало ще з-за горизонту верхи велетенського нагромадження хмар, що насувалися з заходу на все небо. Хмара була важка, темно-темно-синя, внизу зовсім чорна, а самий верх її, самий вінець майже над нашими

головами, було написано шаленими крученими криваво-червоними і жовтими мазками. Величні німі зловісні блискавиці горобиної ночі палахкотіли, не вгасаючи, між шарами хмар. І все це одбивалося в воді, і здавалося, що ми стояли не на землі, що ріки немає, а є між-хмарний темний простір, і ми, розгублені в ньому, малесенькі, як річні піщинки. Небо було надзвичайне. Природа була ніби в змові з подіями і попереджала нас своїми грізними знаками.

Риба боялася такої ночі і шугала по висипах на міліні. Десь за нами і ліворуч попід хмарою носилися ракети, мов змії. Було видно. Світило жовтуватим відблиском жовтої корони хмар. Гриміли гармати. Ми стояли нерухомі. Було щось надзвичайне, урочисте і грізне. Всі примовкли і розгубилися, немов перед якоюсь виключною подією.

— Ну, сідайте, повезем. Чого стали? — сказав дід Платон. Він стояв уже біля човна з веслом. — Повезем уже, а там, що Бог дасть. Не вмiли шануватися, так уж повезем, тікайте, чорт вашу душу бери... Куди ти хитаєш? Човна не бачив, воїн! — заgrimав дід на когось із нас.

Ми розсілися у човні мовчки, і кожний думав свою невеселу думку.

— У тебе готово, Савко?

— Можна.

— А хмар наперло... Ач, що робиться! Страшний суд, чи що, починається? — Дід Платон подивився на небо і плюнув у долоню. Потім він зняв весло і сильним рухом одштовхнувся од берега.

Савка з онуком гребонули опачинами.

Човен був великий і старий-престарий. Він увесь був просмолений смолою і покарбований часом.

Я сидів у човні близько коло діда Платона. Я дивився на тиху чарівну річку, і на берег, і на суворого кормчого діда, що піднімався наді мною на фоні урочистого неба. Мені здалося, що мене перевозять на той світ. Сором, і розпач, і невимовний жаль, і безліч інших гострих почувань охопили мою душу, і скрутили її, і пригнули. Прощай, моя рідна, дорога Десно.

Мене вивів із думи голос Платона. Він продовжував з Савкою свою розмову, образливу і гірку для нас. Видно, щось сильно його мучило, щось хотілось йому додумати до кінця. Він ніби думав уголос:

— Чорт його знає, що воно таке почалося. Сьогодні вранці заходить до хати якесь дермо собаче та все кругом у зброї та в ремінні, та не в абиякому ремінні, а новому.

— Еге! — почувся ззаду голос Савки.

— А це ж усе гроші!

— Еге!

— Вставай, — каже, — вези, годі спати.

А я три ночі не спав, возив.

Платон трохи помовчав.

— А оце недавно, перед вечором, перевозив з Митрофаном одну партію. Так одно, чорти його батька бери нехай, вроді отого, що коло тебе в очках сидить, теж у новому ремінні, так ще револьвер витягло та кричить — вези, каже, мерщій, куркуль! Йй-богу, правда. А в само-го руки тремтять і очі викарячені, немов у носаря чи в окуня, од страху. От пак людина, хай Бог милує.

— А, чорті-що.

— Еге. Так товариші заступились, спасибі їм. Що ж ти, кажуть, чортів син, діда обіжаєш? Та чуть не побили. Так притихло. Отака пустота, ну ти подумай... О, здорово гуцає. — Прислухався Платон до гарматних пострілів. — Скоро, мабуть, появиться герман.

Прогриміли постріли важких німецьких гармат. Пролетіли перелякані качки.

— «Діду, перевези...» — сердився Платон.

— Еге, — підхопив Савка. — А не знають, трясця їх матері, що вже кому на війні судилося вмерти, так не викрутишся, ніякий човен тебе не врятує. Не здожене куля, здожене воша, а війна своє, казав той, візьме... Бери вліво, бистра велика, — загірбав Савка опачиною.

— Беру. Коли б оце Левко із своїм полком та був тут, той би не одступив, ні. Той би цього човна повернув назад, та по шиях, по шиях! — розсердився Платон і наліг на весло. — Той не одступить, ні, чорта з два!

— Еге! Отакий і мій Демид. Його огнем печи, на шматки ріж, ну не одступить. Куди твоє діло! — сказав Савка і плюнув на долоню. — А ці думають урятуватися, а воно, мабуть, вийде на те, що харкати-муть кров'ю довго... Це ж усе доведеться забирати назад!

— А доведеться! — підхопив Платон і гребонув веслом з усієї сили три рази. — Шутка сказать, скільки землі доведеться одбирати назад. А це ж усе кров!

Я дивився на діда Платона і з насолодою слухав кожне його слово. Дід вірив у нашу перемогу. Він був для мене живим грізним голосом нашого мужнього народу.

— Наша частина змушена була відступити, — сказав полковник.

— Балакай. Не вмiли битися. От тобі і відступ, — сказав Платон. — Що у військовому статуті сказано про війну — ну? Хто скаже? Мовчите, вояки. Сказано: коли цілиш у ворога, возненавидь ціль.

— А де ваша ненависть? — підхопив Савка.

— Еге, а вмирать боїтеся. Значить, нема у вас живої ненависті. Нема! — Дід Платон аж крякнув і підвівся на кормі.

Ми не знали, що одповідати.

— О, пливе щось. Наш чи німець? — сказав Платон і притяг до човна труп. — Німець. А холера на твою голову. Уже пливе. Ач, куди забрався! У Десну! Успів, нечистий. А ви все думаете та все страдаєте. А страдати ніколи!

— Я, діду, ненавиджу фашизм усією душею, — крикнув Троянда і навіть встав од хвилювання.

— Значить, душа в тебе мала, — сказав Платон. — Душа, хлопче, вона буває всяка. Одна глибока і бистра, як Дніпро, друга — як Десна ось, третя — як калюжа, до кісточки, а часом буває, що й калюжки нема, а так щось мокреньке, неначе, звиняйте, віл покропив.

— Ну, а якщо душа велика, а людина нервова, — образився Троянда і розсердився сам на себе. Був він до чорта розумний і дотепний, а тут весь дотеп наче всох.

— А ти прикуй себе од страху ланцюгом до кулемета та й клади ворога мовчки до смерті, — сказав Платон. — А там уже живі розберуть колись, який ти був, нервений чи ні. А то виходить, що ненависті в тобі багато, а нервів і себелюбства ще неначе більше. От і — «перевезіть, діду». А ненависть твоя на щось інше витратиться. Яка ж ціна їй, коли умирать не вмієш?

— Ну, це не всякий може, — пробелькотав щось збитий з пантелику Троянда.

— Отож-то й є. А треба, щоб усякий міг, коли ворог суне. Їсти ж хліба усякий требає. І язиком галакать усі навчилися.

— По-дай чо-го-го-го! Човен подай! А-га-га-га... — почулося з того берега.

— О, вже розпинаються нервені душі. Накликають німця. А нема того, щоб тихо посидіти! — сказав Савка.

Пропливли трохи мовчки. Платон почав сильно гребти веслом. Видно, йому хотілося щось іще сказати, чимось перебити своє невдоволення.

— Ти собі подумай, Савко, як оце народу дивитися на отаке паскудство. Він же надіявся на їх усіх, як я на свого Левка, а воно он що виходить — «діду, перевези»!

— Еге, — промовив Савка. — Скільки літ їх учили, ти подумай, Платоне. А вони тікають. От він і каже тепер, що ж це ви, каже, робите? Стійте тікати! Чим же далі ви тікаєте, тим більше крові проллється! Та не тільки вашої, солдатської, а й материнської, й дитячої крові.

— Не знаю, як ти, Савко, — сказав Платон, — а мене б з Дніпра чи з Десни не те що Гітлер, а сам нечистий би не вигнав, прости Господи, не при ночі згадуючи.

— Легко сказати, діду, а от побачили б ви танкетки! — виправдувався лейтенант Сокіл.

— Ну і що ж? — перебив його Платон Півторак, очевидно, не маючи ніякого бажання вислуховувати нас. — Скільки вона вас там може убити, тая танкетка? Все одно вам же доведеться її розбивати, не мені. Я своє одвоював. А от мій Левко на Кохин-Голі, чули, що зробив з тими, як їх?.. Танкетки, — розгнівався дід. — Людська душа молодецька сильніша за всяку танкетку! Була, єсть і буде! Як то в піснях про Морозенка співають: «Де проїхав Морозенко — кривавая річка». О! Ото був воїн!

Я не витримав далі дідових розмов, — так важко було мені його слухати. В цю мить він здався мені жорстоким і несправедливим дідом.

— А хіба ви думаєте, діду, що нам не важко? Хіба ви думаєте, що біль і жаль не роздирають наші душі, не печуть нас пекельним вогнем? — простогнав я йому в самі очі.

— А що мені думати? — подивився на мене дід Платон. — Думайте ви. Життя-бо ваше вже, а не моє. А тільки я так скажу вам на прощання. Не з тієї пляшки наливаєте. П'єте ви, як бачу, жаль і скорботи. Марно п'єте. Це, хлопці, не ваші напої. Це напої бабські. А воїну треба напитися зараз кріпкої ненависті до ворога та презирства до смерті. Ото ваше вино. А жаль — це не ваше занятіє. Жаль підточує людину, мов та шашіль. Перемагають горді, а не жалісливі! — сказав дід Платон і примовк. Він висловив, нарешті, свою думку. Це була його правда. Він стояв на кормі з веслом, суворий і красивий, і дивився вперед поверх нас.

В цей час далекобійний снаряд упав коло нас у Десну і підніс угору великий водяний стовп.

— Ого!.. А що риби поглушить в річках! — почувся голос Савки.

— Тепер поглушить, — сказав Платон. — Позаторік і подохла од задухи, а зараз німці висадять гранатами дотла. Спустіють, мабуть, і річки, і все на світі. Приїхали.

Човен м'яко уткнувся в річний пісок. Я вийшов із човна на берег абсолютно спустошений і разом з тим якийсь неначе зовсім інший, новий. Я неначе втопив у Десні і свій жаль, і тугу, і розпач відступу. Я оглянувся. За Десною горіло. І червона заграва пожежі якось по-новому освітила мою душу. Нестерпний огонь пропік мене

наскрізь. На одну мить мені здалося, що кинься я зараз назад до Десни — і вода б розступилася переді мною. Цього я, хлопці, ніколи не забуду...

Ми стали прощатися з дідами, поспішаючи у лози.

— Постійте трохи, — сказав Платон, спершись на весло. — Так що ж прикажете передати герману? Як стрічать його, як у вічі дивитись?

— Передайте, що ми повернемось. Не дрейфте, діду. Повернемось! — спробував підбадьорити діда Троянда.

Дід подивився якомсь мимо планшеток Троянди і легенько сплюнув.

— По-дай чо-го-го-го! Ого-го-го! — лунало з того берега.

— Прощайте, діду, — тихо говорили мої попутники, зникаючи в лозах.

— Ідіть собі під три чорти... Чорт вас носить, — сказав байдужим голосом дід Савка.

Платон мовчав.

Ми пішли в лози.

Я йшов останнім і думав про діда Платона. «Спасибі йому, — думав я, — що не пожалів нас, не окропив нашу сумну стежку сльозами, що викресав з мого серця огонь уночі... Правдо, чом же ти часом така гірка та солоня!»

Потім я побіг назад, до Десни. Я мусив щось сказати на прощання дідові Платону. Я вибіг на висип.

Платон стояв на березі по кісточки у воді з веслом, як пророк, нерухомий, і дививсь, очевидно, нам услід.

— Прощайте, діду. Простіть нас, що не доглянули вашу старість, — сказав я, задихаючись. — Ми вас, діду, ніколи...

— Иди, не крутись перед очима, — сказав Платон Півторак, навіть не подивившись на мене. По сухому темному його лицю текли сльози і падали в Десну.

— Оце, друзі мої, і все. Оце і весь секрет, — сказав капітан Колодуб і запалив люльку. Всі в землянці зітхнули.

— Зараз я Герой Радянського Союзу. Багато я знищив ворога, що й говорить! Багато постріляв у наступі і гусеницями подушив багато. Часом бувало так, що нудно робилось од хрусту фашистських кісток. І сам попадав у бувальці не раз. Але, де б я не був, як би не гули навколо мене ворожі вихори, їм ніколи вже не затушить того вогню, що викресав з мене колись у човні дід Платон... Що наше життя? Що наша кров, коли страждає вся наша земля, увесь народ? — голос капітана зазвучав, як бойова сурма. — Я, хлопці, у бою сторукий,

помножений стократ на гнів і ненависть!.. Так. — Капітан Колодуб усміхнувся. — А все ж таки нічого в світі я б так не хотів, як після війни поїхати на Десну до діда Платона і...

— І сказати йому, що він помилявся, товаришу Герой Радянського Союзу. Моє шанування! Ну як? — почувся з боку дверей улесливий голос Троянди, що вже з півгодини як приїхав на фронт і зайшов до землянки.

— І поклонитися діду Платону в ноги за науку, — сказав капітан Колодуб, ніби і не почувши зовсім Троянди.

Стало тихо. Ніхто не рухався, наче всі танкісти були ще думками на Десні.

— Ні, товаришу капітан, не поклонитесь ви діду Платону, — зітхнув молодий танкіст.

Всі обернулись. Це був Іван Дробот. Він стояв у самому кутку землянки. Він був якимось особливо схвильований.

— Діда Платона, товаришу капітан, уже нема живого, — сказав Дробот. — Ото як ви пішли у лози, через годину прибігли німці. Довго вони били діда, що перевіз вас, хотіли розстріляти, а потім був приказ негайно переправитися на другий берег. Ну повезли. Насіло їх вщерть. Випливли на середину Десни. Тоді дід Платон і каже:

— Савко, прости мене!

— Бог простить.

— У другий раз!

— Бог простить.

— Прости утретє!

— Бог простить. Прости і ти мене, Платоне, — сказав дід Савка.

— Бог простить.

— У другий раз!

— Бог простить.

— У третій раз!

— Бог простить.

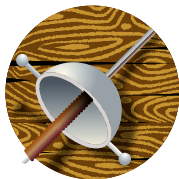
Та за третім разом як повиймали вони весла, та як стрибнули на правий борт, та й перекинули човна. Все потонуло — і кулемети, і німці, і діди. Один тільки я вплив на наш берег.

— А хто ж ти такий? — тихо спитав капітан Колодуб.

— Я онук діда Савки. Я сидів на другій опачині...

— Встать! — скомандував Колодуб.

Всі встали. Цілу хвилину сім'я бійців стояла мовчки. Колодуб був блідий і урочистий. Він стояв з закритими очима. Потім на мить він став на одно коліно, і всі послідували за його рухом.

Ніна Бічуя

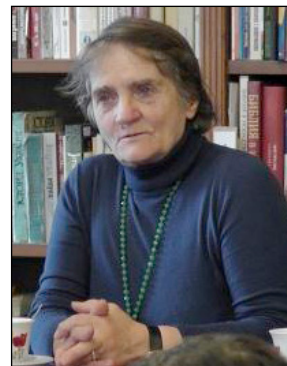
(нар. 1937 р.)

Ніна Леонідівна Бічуя народилася 24 серпня 1937 року в Києві. Вищу освіту письменниця здобула на факультеті журналістики Львівського університету. Після цього працювала журналісткою, завідувала літературною частиною Театру юного глядача у Львові.

Читачі й читачки добре знають Ніну Бічуя як авторку прозових творів для дітей та дорослих. Вона пише на різні теми з життя українського міста.

Особливу увагу письменниця приділяє художньому осмисленню психології людських взаємин. З-під її пера вийшли прозові твори для дітей: «Канікули у Світлогорську», «Шпага Славка Беркути», «Звичайний шкільний тиждень».

Ніна Бічуя також багато працює в галузі художнього перекладу.

Ніна Бічуя

◆ ПІДЛІТКИ — ЗАВЖДИ ПІДЛІТКИ («ШПАГА СЛАВКА БЕРКУТИ»)

Повість **«Шпага Славка Беркути»** вперше була опублікована в далекому 1968 році. Однак це не означає, що проблеми, які колись хвилювали українських підлітків, втратили свою актуальність. Щоправда, сучасні школярі дечого з того, про що згадується в повісті, вже зовсім не знають. Скажімо, у школах давно не використовуються чорнильниці, натомість учні все частіше задіюють комп'ютери, планшети та електронні книжки. Пережитком минулого став і так званий товариський суд, який влаштовують у школі над головним героєм повісті.

Ще за радянських часів такі суди діяли в багатьох установах, зокрема й у школах. Вони розглядали порушення дисципліни, громадського порядку, могли виносити попередження або догани. Часто справу заводили за поданням міліції. Товариські суди були виборними органами, до яких входили шкільні активісти, котрих підтримувала адміністрація. Вони мали впливати на порушників шляхом загального осуду. У більшості випадків такі суди, хоч і називалися товариськими, лишалися байдужими до реальних проблем конкретних людей.

У повісті «Шпага Славка Беркути» формалізові «товариського суду» протиставляються нормальні людські стосунки, в основу яких покладено довіру,

дружбу та взаємну підтримку. Пишучи про життя школярів, авторка звернулася до важливої проблеми — неминучості суду власного сумління, який є дієвим засобом формування відповідальної молодого людини.

◆ МАЙСТЕРНІСТЬ ХУДОЖНЬОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

Знайомлячись із твором, ми нерідко ділимося враженнями, відповідаємо на запитання, серед яких є й таке: чи легко сприймається прочитане, чи захоплює розвитком подій, чи приваблюють нас персонажі? У створенні «привабливого» тексту важливу роль відіграють заголовки й підзаголовки, скажімо, як у повісті «Шпага Славка Беркути». Назви розділів дуже важливі для розуміння твору — вони сприймаються немов маленькі підказки для читачів і читачок. Вдало дібрані назви полегшують читання, а також сприяють глибшому засвоєнню художнього матеріалу.

Розгляньмо деякі заголовки повісті Ніни Бічуї. Одразу стає зрозумілим, наскільки важливою є роль першого розділу — *«Про те, що сталося пізніше»*. У ньому подана розповідь про хлопця, який потрапив до міліції, однак не назване його ім'я. Майже детективним прийомом авторка задає інтригу, коли читач або читачка лише здогадується, про кого саме йдеться. Інтрига набуває особливої гостроти перед наближенням суду над Беркутою: чи про нього згадано на початку твору?

У розділі «Чотири портрети» авторка характеризує героїв повісті. Це Юлько Ващук, Лілі Теслюк, Стефко Вус і Славко Беркута. Оповідь будується таким чином, щоб читачі, проймаючись симпатіями та антипатіями до того чи іншого персонажа, могли самостійно робити висновки та обирати для себе, хто їм ближчий. Найбільше письменниця зосереджується на образі Славка Беркути: читачів і читачок немов навмисне запрошено подивитися на світ очима головного героя. Недарма в підзаголовках деяких розділів подано уточнення: «З точки зору Славка Беркути» або «Розповідає Славко Беркута».

Важливу роль у порівняльній характеристиці персонажів відіграють розділи, що пропонують додаткову інформацію для роздумів: «Юлько вдома», «Стефко вдома», «Славко вдома». На підставі цієї інформації читачі можуть висувати припущення, хто саме з трьох героїв найбільше підходить на роль анонімного порушника громадського порядку.

І лише в передостанньому розділі з промовистою назвою «Як усе було насправді» суть інтриги розкривається і, можливо, правда стає несподіваною для деякого з читачів. А завершується повість розділом «Кінець щасливий, немов у казці». Усе, на перший погляд, справді немов у казці, оскільки добро перемагає й несправедливо обвинуваченого героя виправдовують. Однак реальне життя — це не завжди казка.

Фінал повісті усе-таки сприймається як відкритий, бо залишає не менше запитань, аніж відповідей.

Ким стануть ці, такі різні, діти, коли виростуть? Як складеться їхнє життя? І що вони візьмуть із дитинства у дорослий світ?

◆ ЛЮДИ, ЯКІ НАС ОТОЧУЮТЬ

Людина бере до уваги думки тих, хто її оточує. Найбільше на неї впливають батьки та інші члени родини. Від сімейного виховання багато в чому залежить характер людини, її моральні принципи, захоплення та інтереси.

Не випадково Ніна Бічучя докладно зупиняється на зображенні родинної атмосфери, у якій зростають її юні герої. Твір можна вважати своєрідним художнім дослідженням підліткової психології, зокрема й того, як найближче оточення впливає на особистість молодого людини.

Один із героїв твору, Стефко Вус, виховувався бабусею і від неї змалку засвоїв науку добра й людяності. Після її смерті він переживає не найкращі часи. Через брак батьківської любові та занедбаність родинного побуту хлопець пропускає уроки у школі, навіть залишається на другий рік. Доля не надто прихильна до Стефка, однак він зберігає у своїй душі паростки добра, закладені бабусею. Це виявляється навіть у дрібницях: наприклад, коли в парку хлопці знаходять пораненого птаха, Стефко рятує його від загибелі і відносить до старенької вчительки для лікування.

На відміну від Стефка, Юлько Ващук має все: він із досить забезпеченої родини, оточений увагою та піклуванням. Його хвалять, про нього дбають, ним захоплюються. Батько, відомий архітектор, є для хлопця чи не єдиним незаперечним авторитетом. Тим тяжчим стає розчарування в рідній людині, коли Юлько довідується, що тато вчинив нечесно, скориставшись у своїх дослідженнях чужими ідеями. Можливо, саме це посилює розгубленість Юлька й підштовхує його до негідного вчинку.

Батьки Славка Беркути намагаються завжди бути чесними зі своїм сином. Одного разу хлопець стає свідком батькової розмови з механіком Комариним, внаслідок недогляду якого сталася аварія літака. Тоді Славко дізнається від тата про *«максимальне навантаження»* — своєрідний *«вимір характеру і людських сил»*, що перевіряється у складних життєвих ситуаціях.

Сказане батьком про *«максимальне навантаження»* хлопець намагається застосовувати й до самого себе, особливо коли, хоч і не навмисно, під впливом емоцій, підводить людей, яких щиро поважає. Одним із таких людей став для хлопця тренер з фехтування Андрій Степанович. Від нього Славко одержує в подарунок нову шпагу й дає слово не брати її до рук, доки не заслужить цього гідною поведінкою та спортивними досягненнями. Докори сумління,

— Боїшся — мама битиме? Чи, може, компанія не та? — насмішкувато запитав один.

— Що ти! Розумієш, я...

— Тихо! — раптом шикнув третій. — Хтось іде!

Двоє кинулись тікати: двір був прохідний, мабуть, вони знали про це. Третій, високий, спіткнувся об ящик...

У дитячій кімнаті міліції записали прізвище затриманого, його адресу, номер школи. Учнівського квитка хлопець при собі не мав.

Немолода жінка втомлено мружила очі, ніби надто довго дивилася на яскраве світло:

— І що ж, хлопче, було дуже весело? Отак, як бездомні кошенята, на чужому подвір'ї, біля смітника, — дуже весело? І компанія чудова, такі виховані джентльмени, правда? Втекли, а тебе покинули... Нічого не скажеш — вірні друзі.

Хлопець мовчав. Знервовано м'яв шапку і не дивився на жінку.

— А знаєш, це навіть добре, що вони втекли: пізнаєш ціну такому товариству... Що? Кажеш, не знаєш навіть їхніх прізвищ? Ну, гаразд. Іди, йди, йди...

Хлопець перевів подих, ніби хотів щось вимовити, однак не сказав нічого, тільки постояв ще якусь мить і вийшов, не прощаючись.

Сніг усе падав, і вулиця посвіжіла, поширшала од хрумкої, чистої порохі. Спомура позираючи собі під ноги, хлопець ішов поволі, мовби й не помічав снігу, бо шапку так і не вдягнув.

ЧОТИРИ ПОРТРЕТИ

Юлько Ващук

Мальовалися хлопцеві коні. Билинні, гривасті, — таким тільки богатирів носити на широких спинах. І тонконогі, з підтягнутими животами, з гарячими, розтривоженими кругами очей. І маленькі, тихі, з похиленими головами, з непідкованими копитами.

— Що ти малюєш?

Долонею прикривав папір і дивився спідлоба.

— Не покажу.

Не покажу. Мої коні. Неприборкані, необ'їжджені. Чому коні? А хтозна. Коні — та й годі.

У кутку кімнати стояв роляль. На різьбленому пюпітрі — підставки для свічників, у котрих ніколи не було свічок.

— Заграй що-небудь, синку!

— Не хочу.

— Чому не хочеш? Тебе ж просять. Дорослих треба слухатись.

Під пальцями — байдужі клавіші. І байдужі звуки. А якщо кулаками по клавішах? Струни жалібно скрикують, гніваються, кричать разом з дорослими:

— Та хіба ж можна так? Хіба так можна?

— Дивний хлопчик!

Різні книжки потрапляють до рук. Зверху — шкільна читанка, під читанкою — Шекспір і Дікенс. Не завжди зрозумілі слова, і думки заплутуються в пам'яті і часом залишаються без найменшого зв'язку зі змістом.

Сказав Шекспір: тільки погані люди не люблять і не розуміють музики.

Це звучить як оскарження. Годинами хлопчик сидить над роялем і вимолює у клавішів пісню, щоб зрозуміти і полюбити її, а клавіші нічого не дарують, і навіть коні перестають малюватися, гублять щось живе й справжнє. <...>

Толстой сказав: усмішка робить обличчя гарної людини ще кращим, у добрих людей — добрий сміх. Крадькома хлопчик усміхається дзеркалу і миттю стягає губи у сердитій гримасі, — ні, від усмішки його обличчя не кращає. Не буде він сміятися, та й хіба це обов'язково? Можна бути іронічним і суворим. Трохи вниз куточки уст і вгору ліва брова (гримаса виходить жалібна, ображена), хлопцеві здається, що він виглядає, як римський імператор Гай Юлій Цезар на малюнку в підручнику історії.

Виходить у двір, де бавляться однолітки, і дивиться з іронією на безплідну біганину за м'ячем, а мати кличе:

— Юльчику, дитинко, ходи додому, чуєш, Юльчику!

Хлопець вертається, і мама просить:

— Не ходи на подвір'я, то не для тебе компанія, не твоє коло. Ти зовсім інший, синку.

І подумки Юлько вимальовує доокруж себе коло — заморожене, як у казці, — не переступиш ані ззовні, ані зсередини... <...>

...Малює Юлько коней. Несподівано гасне світло. Мама не розуміється на таких справах, як електрика, треба чекати, доки прийде тато, а поки що мама знаходить свічку, ставить її в мідний свічник, у той, що завжди сумує жовто на пюпітрі. Коні при такому освітленні стають таємничими; немов оживають, рухаються їхні буйні гриви, хлопець торкається пальцями тіней, ніби хоче намацати їх. А потім

приходить друг — приходить Славко Беркута, вони сидять за однією партою в школі, — Славко Беркута задумливо розглядає коней і каже:

— Звідки ти змалював? Я десь бачив такого коня.

Паленіє, мовчить Юлько і дивиться недобрим поглядом — не треба й старатися; губи самі затискаються, а ліва брова здригається, і коли Славко йде додому, Юлько збирає і палить малюнки — біля свічки лежить купка попелу з папірців, коней уже нема.

Зрідка трапляється диво. Взимку. Осувається з новорічної ялинки глиця¹ і тихо падає на підлогу. Тоді ялинку роздягають, розпилюють і палять. Дверцята в грубці гратчасті, із вставленими поміж ґратами шматочками слюди. За прозорою слюдою — червоний вогонь, невловимий і тремтячий, — годі втямити, чи то полум'я пахне й тріщить, а чи ялинка. І любить Юлько сидіти й дивитись, як дерево горить, як потім лежить обвуглене, як поступово холодне й гасне, — усе те видно крізь прозорі дверцята.

Або коли туман і мжичка. Дрібні дощинки немов нанизані на довгі блискучі нитки, що звисають із самого неба до землі. Йдеш, відгортаючи нитки, тугі й неподатливі, — так грають на арфі, — а поміж нитками — невиразне блимання ліхтарів. <...>

Батько любить таку погоду. Він каже, що вона гармоніює з настроєм міста, із сірим тлом будинків. На Новому Львові — будинки за татовими проектами, а тато все одно дуже любить старий Львів, зовсім не схожий на Новий.

У таку погоду вони часом ходять на старий Львів. Туди, де вулиця Руська, де рештки оборонних валів і порохова башта, каплиця Боїмів², а в середньовічному дворичі — голова химери з виноградним гроном у зубах над замуrowаним входом до виннички.

— Чи прийде хто на поклін до моїх будинків, як ми сюди ходимо? — сказав одного дня батько, і стало Юлькові трохи сумно і трохи дивно.

— Коли людина не певна, що її робота залишиться навіки, то, може, не треба братися за ту роботу?

Спробував хлопець щось відповісти, а батько засміявся:

— Мовчи, сину, то я сам до себе...

І було Юлькові сумно і навіть страшно чомусь, а вдома він ударив пальцем по клавішах: «сі», «сі», «ля» — баси, густі й серйозні, і делікатне «соль» у верхній октаві.

¹ Глиця — листя деяких дерев у вигляді голок; хвоя.

² Боїми — шляхетна львівська родина угорського походження.

- Я більше не гратиму...
- А то чому? — здивувався батько.
- Бо... бо з мене не буде... Ріхтера¹...
- Звичайно, не буде, — сказав батько, — але що з того?

Юлько не відповів. Думав собі, що люди говорять різні, зовсім протилежні речі, розмовляючи самі з собою — і даючи поради іншим. Принаймні так вийшло у тата.

Лілі Теслюк

Вона сиділа за другою партою, біля вікна. Дивилася більше у вікно, ніж на дошку; їй робили зауваження — кумедно морщила носа і подитячому обіцяла: «Більше не буду». А за мить знову дивилася у вікно. І хтозна, що могла вона там угледіти, бо крізь шибки виднілася тільки стіна будинку на протилежному боці вулиці та верхечок тополі.

Сьомий «Б» тоді ще був четвертим, коли Лілі вперше з'явилася на порозі класу. Просунулась у двері світло-руса пелехата² голова, і тоненький голос повідомив:

— Хелло! А мене вам зараз представлять!

Через десять хвилин четвертий «Б» довідався, що йому неймовірно пощастило, — нова учениця виявилася просто-таки незвичайною дівчинкою. По-перше, знала англійську мову так само добре, як українську, бо, бачите, брат її вчиться на англійському відділі в університеті. По-друге, безліч разів виступала по телевізору в дитячих передачах, потретє, знімалася в кіно. По-четверте, вчиться у балетній студії театру.

Під час перерви вона сідала на учительський стіл, гойдала довгими ногами в строкатих панчохах і, страшенно горда з загальної уваги, перелічувала усі свої таланти.

— А тоді, як я знімалася в кіно, режисер сказав, що я обов'язково стану кіноактрисою. У мене є мільйон фотографій — і я, і режисер, і Ганна Романюк... Що? Ти не чула про Ганну Романюк? А хто така Майя Плісецька³ — ти знаєш? А що таке па-де-де⁴ і батман⁵ — ти знаєш? Чекайте, зараз я вам дещо покажу!

Лілі зіскакувала зі столу, стіл відсували під стінку, парти — далі, до купи, і Лілі показувала балетні па, дівчатка пробували повторити за нею кожен рух, а хлопчаки і чмихали зневажливо,

¹ *Святослав Ріхтер* — український піаніст та громадський діяч німецького походження.

² *Пелехатий* — із довгим, густим, скуйовдженим волоссям.

³ *Майя Плісецька* — видатна російська артистка балету, постановниця, письменниця, актриса.

⁴ *Па-де-де* — парний танець, що є однією з основних балетних танцювальних форм.

⁵ *Батман* — рух класичного танцю.

і чудувались, і розпитували; учитель приходив якраз у ту мить, коли Лілі переконувала клас, що може простояти на пальцях рівно десять хвилин.

А потім усі звикли до розповідей Лілі, і Славко Беркута якось навіть махнув рукою і сказав:

— Кінчай хвалитись! От я умію на руках ходити! Е! А ти вмєєш? Ні? От бачиш!

— Подумаєш, на руках! Ти ж все одно в кіно не знімався!

— Зате... зате я в сорочці народився! — раптом сказав Славко.

Лілі засміялась:

— І ще в тебе вуха великі. Вуханчик ти!

Славко почервонів і ледве втримався, аби не затулити вуха руками.

Перепадало відтоді Славкові з тими вухами. Лілі дивилась на нього ласкавим поглядом, кивала головою:

— Ти не журися, Славчику, в усіх єгипетських фараонів були ще більші вуха! Не віриш? А ти подивись, подивись — навіть у бога Озіріса¹ вуха, як лопухи, бачиш?

Славко знову немилосердно червонів, ладний навіть побити причепливе дівчисько, а вона раптом дивилась ще ласкавіше:

— Не гнівайся, Славчику, я більше не буду!

Вона й сама не довго ображалася, що її перестали слухати і розпитувати про знімання в кіно. Мугикала пісеньки на уроках, носила в клас паяца з великим червоним ротом від вуха до вуха: натягне клоуна на долоню, а він вклоняється, плеще короткими ручками і показує язика: спробуй тоді відповідати урок, як тобі клоун язика показує!

А після кожного зауваження за якийсь вибрик кумедно морщила ніс і дуже щиро обіцяла: «Я більше не буду, от побачите!»

Часом траплялося, що Лілі раптом серйознішала, її захоплювали незвичайні ідеї, і вона завзято бралася їх здійснювати.

— Чілдрен², — сказала Лілі, — я відкриваю курси англійської мови. Записуйтеся. От побачите — я буду найкращою у світі вчителькою.

Діти приходили на заняття, ніби це й справді були курси. Лілі повчала їх з поважною міною, почепивши на носа невідомо де роздобути окуляри. Розмовляла тільки англійською мовою і вимагала у відповідь того ж. Цілих два тижні на уроках ніхто не порушував дисципліну.

¹ Озіріс — бог відродження, цар потойбічного світу в давньоєгипетській міфології, суддя душ померлих.

² Чілдрен — (англ.) діти.

А потім дівчинка не з'явилася на заняття. Діти сиділи і чекали. Разів п'ять повторили смішну англійську лічилку. Хтось уже запропонував іти додому, коли на порозі врешті стала «вчителька». Обличчя в неї аж палахкотіло рум'янцем, коротка зелена куртка вся змокла від снігу, а в руках Лілі тримала зв'язані до купи ковзани.

— Хелло, чілдрен! А я на ковзанах їздила. Славний був лід!

І обвела товаришів безтурботним, упевненим поглядом людини, якій усе легко минається.

— Ми тут час гайнуємо, а ти на ковзанці!

— Як тобі не соромно!

Правду мовивши, Лілі було дуже соромно, але ж хіба годиться отак відразу каятись!

— А хто вам велів сидіти? Йшли б і собі на ковзанку! — не дуже впевнено порадила вона.

Славко Беркута підвівся з-за парти, мовчки натягнув пальто і мовчки пішов із класу. І за ним, немовби й не помічаючи своєї «вчительки», рушили геть усі ображені «курсанти». Лілі стояла, недбало хмикаючи, доки вони виходили, а потім жалібно схлипнула, сіла за парту і, затулившись мокрим холодним рукавом, довго плакала в порожньому класі...

А іншого разу вона надумала ставити п'єсу про Попелюшку, і, звичайно, головна роль належала їй. Однак виявилось, що по ходу дії Попелющці необхідно співати. А Лілі, на жаль, уміла все на світі, крім цього. Вихід із становища знайшли — Лілі стоятиме біля самої завіси, старанно ворущачи губами, а за завісою буде співати дівчинка Ліда. І раптом в останній момент, коли вже навіть афіші вималювали, Лілі Теслюк не прийшла до школи.

Схвильовані артисти прибігли до неї додому:

— Лілі, ти ж зриваєш виставу!

— Ти нас підводиш!

— Я хвора, — кволим голосом повідомила Лілі і показала градусник. — У мене температура тридцять вісім. І не пишіть — я вас не підвела, нехай Ліда замість мене грає, вона всю роль знає від початку до кінця. Нехай вона, вона вам заграє і заспіває...

Потішені артисти не вчули гіркоти в словах Лілі. <...>

Стефко Вус

Давно то було чи недавно? Давно, мабуть. І ніби не з ним, Стефком, усе діялось, а з кимось іншим.

Лежало село межи горами. Долі селом перестрибувала з камінця на камінець річка-самотека, а над річкою примостилася хата. <...>

Неподалік од хати росла велика, старезна липа. Коли вона цвіла і від неї йшов такий солодкий дух, що аж голова паморочилася, то починала співати. Співала низьким, оксамитовим голосом, щодень одну і ту ж монотонну, але дуже гарну пісню, і минуло немало часу, поки Стефко додумався: то бджоли прилітали по мед густим роєм і так гули, непримітні у зеленій, майній липі, що, здавалося, дерево співає.

Давно то було, і не зі Стефком ніби, а з кимось іншим.

Він чи не він купався у крижано-холодному потоці? Посинілий — аж очі попригасали, але упертий у своєму бажанні навчитися плавати, годинами сидів у мілкій, по коліна воді, розводив навсебіч руками і гукав:

— Пливу, Настко, я пливу! Ти бачиш, як я пливу?

Сестра сміялася:

— Як сокира, як сокира!

Хлопець вискакував з води і кидався за Насткою, щоб покарати за глузування. Настка блискала хитрими очима, тікала до баби, ховалася у рясній спідниці; біля баби їй ніхто вже не був страшний, навіть змії із казки. <...>

Восени вони з бабою ходили по гриби. Стефко взувався у високі чоботи, аби ніг не обросити, виламував міцного костура і розгортав ним сухе листя, щоб побачити гриба і відігнати геть гадюку. Баба вміла ходити над урвищем і визбирувала всі гриби, вона їх помічала, навіть не дуже приглядаючись. І ніколи не послизнеться на мокрім глинястим схилі, а Стефко раз по раз падав, потому сушився на сонячних галявинах, на заліску. <...> Баба мала повнісінький кошик грибів, Стефкові не хотілося вертати додому отак собі, складніруч, він струшував з гілок ліщини коричневі горішки-лусканці, а вдома жменями висипав їх малій Насті — то для неї була найкраща лакомина.

А потім баба померла, і Стефка мовби хто закаменив. Сидів у темнині на горищі, і бійно йому було, і сумно, і здавалося, що цілий світ пішов у переверти. «Кукулику мій, сиротя бідне...» Аж тепер відчув себе Стефко сиротям.

Приїхав з міста за ним та Насткою тато. Стефко досі бачив його зрідка, батько лиш на свята часом приїздив, привозив коли-не-коли якогось гостинця, котрого Стефко немовби кому навкори зразу ламав і нищив.

Од батька все тхнуло горілкою, був він величезний, з густим голосом та недобрим сміхом; Стефко заховався від нього на липі, що

співала, і не хотів злазити вділ, і не хотів їхати з татом. Чіплявся потім за одвірок, за ребристий тин, за дерево при дорозі, а батько віддирав його руки, сердито й голосно сварився:

— Матимешся у мене, поганий нескребо!

І подумав Стефко, що вже ніхто його не любить: ні теля, ані сонце, ані співуча липа, бо не заховали від батька, — хлопець дивився скоса, затято мовчав і довго пам'ятав той день, коли його відірвали од дерева при дорозі. <...>

У п'ятому класі залишився на другий рік. Носив у кишені цигарки — що батько забував на столі, те й потрапляло до Стефкової кишені.

— Не кури, Стефку, не треба, — просила Настка.

— О, маю ще одну вчительку, — гнівався Стефко, але не дуже, бо була Настка маленька, худа, варила на трьох, як уміла, борщ та картоплю, обгортала у чистий папір Стефкові книжки та латала його подерті штани й сорочки. Настка одна лишилася з давніх часів, та ще спомин про бабу, про холодний потік і співучу липу.

Славко Беркута

Добре високим і сильним — їх не штовхають навіть у тих випадках, коли вони надумують ходити серединою тротуару. А якщо ти у вісім років скидаєшся на дошкільнятко, до того ж у тебе ноги болять у суглобах при кожному кроці, то, мабуть, краще ходити попід стінами: безпечніше. Однак Славко не тримався стін. Досить уже було цього в лікарні, тоді ноги боліли так, що здавалося — не вони його тримають на землі, а він їх тягне за собою.

Хвороба причепилася наярі¹, коли зійшов сніг, довелося два гарних зелених місяці пролежати в лікарні. Смугаста піжама, білі халати, мамине аж посіріле, над силу усміхнене — задля нього — обличчя затамив надовго. Підвівшись із ліжка, чіплявся стін, аби не впасти, аби ступити кілька кроків.

— Стверджую, що ваш син склав іспит на справжнього мужчину, — сказав головний лікар, виписуючи Славка.

Хлопець стояв біля матері — маленький, блідий, давно не стрижений і тому трохи схожий на дівчинку. Недовірливо дивився на лікаря — цей високий, широкоплечий дядечко, мабуть, кепкував собі, бо ж ніякого екзамену він не складав, а лежав у лікарні; з тугою думав, що не можна буде грати у футбол, бігати, стрибати. А що ж тоді можна?

¹ *Наярі* — (поет.) навесні.

Аж до зими був слухняний і покірний, ковтав якісь ліки, ходив на кварц¹ і щоранку прокидався з надією: «Ану ж минулося?». Надія розвіювалась, як тільки ступав на підлогу і робив перший крок. Ноги стали худі, тоненькі, як дві тички, Славко якомога скоріше натягав штанці, аби не бачити своїх ніг.

Почалася зима. Тоненький ясець² постягував калюжі, а потім ударив справжній мороз, і хлопчик не витримав більше послуху. Натягнув черевики з ковзанами. Ноги підгиналися, не слухались, кривуляли. Прикушував губу, стояв якусь мить зажмурки з болю, а тоді таки йшов. Вибрався з дому крадькома, аби ніхто не довідався, повертався, то вже геть сили не мав, а наступного дня знову йшов на лід. Спершу біля дому, неподалік, пізніше — в парк і врешті на ковзанку.

Ноги ставали міцнішими, пружніли м'язи, і вже не доводилося весь час думати: як добре великим і сильним — їх ніхто не штовхає...

Мама потім ніяк не могла повірити, що хлопець сам себе вилікував.

— Добре, що я не знала про його вправи на льоду, — сказала вона татові, — я б відібрала ковзани, і хтозна, чи міг би хлопець зараз бігати.

Тільки ж не завжди буваєш переможцем. Не розв'язувалися задачі з арифметики — кортіло списати у Юлька Ващука. Не запам'ятовувався вірш напам'ять, і як же вранці не хотілося вставати з ліжка і йти до школи, і потім спідлоба поглядати на вчительку: викличе — не викличе, запитає — не запитає... — і думати при цьому: «Добре Юлькові, завжди він усе знає».

Юлько вміє малювати, гарно малює Юлько. Славко брався і собі. Нічого не виходило.

— Шкода паперу, — сміявся тато, — спробуй краще вистругати літака, ось тобі дощечка, ніж; спробуй вистругати літака — два крила, хвіст, пропелер. І ніколи не намагайся робити щось тільки тому, що це роблять інші. Своє шукай, — сказав тато.

Своє знайти нелегко. Як відчутти його серед безлічі речей і справ, які захоплюють, поривають, а потім раптом перестають подобатися? Хлопчаки хапаються за все цікаве і не відчують, як минає час, — вони поводяться з ним вільно, як із своєю власністю.

Та Славко одного разу раптом відчув, що час таки тікав.

Ішов з мамою вгору вулицею Міцкевича. Ліворуч — парк, де карусель і в клітці павич з казково яскравим хвостом. Праворуч — дитячий

¹ Кварц — лікувальна процедура кварцування: обробка тіла ультрафіолетовим випромінюванням кварцової лампи для знищення всіх інфекційних мікроорганізмів.

² Ясець — перший тоненький льодок на річці, ставку тощо.

садок, той самий, куди ходив колись і Славко. Спинився враз біля штахет. Дивився на кольорові грибки у пересумужку, на прижовклу стоптану траву, на струминку води, що сокотіла із чорного, скрученого клубком шланга — по заході сонця поливатимуть квіти. Все виглядало точнісінько так само, як перше, коли Славко ходив сюди. Замурзане якесь дівча перехилило набік голову, показало язика — хлопчик не всміхнувся, він став раптом тихий, бо не знаходив жодного знайомого обличчя там, де недавно знав усіх.

— Про що думаєш? — поцікавилась мама.

— Сам не знаю... Дитячого садка вже не буде, — чи то запитав, чи то ствердив. Раніше не міркував над тим, що чогось може вже ніколи не бути.

Про це він думав і згодом, але вже значно чіткіше й свідоміше. Вони були всім класом у природничому музеї, Славко побачив мамонта. В дерев'яній клітці стояв скелет, прикритий темно-сірою, мовби просмоленою шкірою, однак уявився справжній мамонт, сумний і замислений, він хитав хоботом — обережно, щоб не розвалити дерев'яної клітки, яка заважала йому поворухнутись; на білому папірці значилося: «Мамонт». І латинкою — «Елефант». Мабуть, мамонтові було образно, що до нього причепили етикетку...

Хлопчик не поспішив далі за всіма до орлів і сов, напханих тирсою, і до метеоритів, знайдених наприкінці минулого століття. Покинув портфель на східці, сів поруч і довго дивився на те, що залишилося од величезної могутньої тварини, і бачив щось прадавнє, незрозуміле, що колись виглядало тривким, дужим — і минуло, щезло. Бував у музеї ще кілька разів, йому завжди говорили: «Експозиція починається ось тут, ліворуч, хлопчику», — та він приходив лише до мамонта. Часом йому здавалося, ніби мамонт зрозуміє його, варто тільки заговорити й розповісти йому про себе, але нікому не признавався в таких думках, бо сам розумів, що все це тільки власна вигадка.

Мамонт забувся, коли почалося фехтування. Потрапивши вперше на змагання шпажистів, Славко раптом подумав, що бачить справжнісіньких марсіан, — такими дивними здалися йому спортсмени в білих костюмах і масках. А потім прийшло захоплення, усе приковувало увагу: вже закінчилося змагання, розходилися спортсмени, а Славко стояв, переживаючи побачене. Знав з першого ж вечора: фехтування — це те, без чого тепер не обійдеться. І як тоді, коли відважився на хворі ноги натягти важкі черевики з ковзанами, розумів, що му- сить домогтися свого.

БЛАКИТНІ ПЕЧЕРИ

(З точки зору Славка Беркути)

Розвалився Юлько Ващук на вчительському стільці, далеко простяг ноги і пояснює:

— Розумієте, хлопці, треба мати просторове уявлення і абстрактне мислення. Без цього неможливо творити. Мислення можна розвинути. Щоденний тренінг — і навчитеся всього на світі...

— Тре-ен-інг! Чи ти вже не годен говорити, як нормальні люди? Ну, тренування, вправа, то ж ні — тренінг!

— Слухай, Беркута, — закротричався¹ Юлько. — Чого ти завжди до мене чіпляєшся? Кожен говорить так, як йому на це дозволяє словниковий запас.

Із Юльком сперечатися — все одно, що кам'яну брилу на дуель викликати, він на своєму стоятиме, хоч би й не мав рації.

Витягаю з портфеля підручник і читаю, затуливши долонями вуха. Тепер Юлькова мова звучить приблизно так:

— У... ге-уууу — взвшшшшшш...

Тренінг! Ну й Ващук!

Я навіть не почув, як прозвенів дзвоник, лиш побачив, що сідають усі за парти, і з того зрозумів — зараз почнеться урок. У клас зайшов Антон Дмитрович. Прискіпливо подивився, чи охайно висить карта, навіщось оглянув указку і почав урок.

Антон Дмитрович завжди починає уроки якось несподівано. Візьме й запитає, наприклад:

— Вам відомо, що ріка Конго двічі перетинає екватор? Конго — єдина ріка на світі, яка двічі перетинає екватор. Вона протікає на території...

Я знав: надовго запам'ятається те, що ріка Конго двічі перетинає екватор, і те, які народи живуть на берегах величезної ріки. І хто перший досліджував африканський континент, і хто писав книги про Африку. Я запам'ятовую все, що говорить на уроках географії учитель, і аж ніби всередині щемить від того, що не може людина за своє життя обійти цілий світ. Адже я не побачу, як ріка Конго двічі перетинає екватор, і навряд чи потраплю на Північний полюс або ж на Памір. А мені так хочеться бути водночас усюди. <...> Антон Дмитрович викликав до карти Ващука. Юлько не затинається зовсім, коли відповідає урок, мовби йому це завиграшки. Говорити він уміє гарно, це правда, та й взагалі нема нічого такого, що Юлько робить погано. Хіба що просто знає, чого не втне, — і не береться за те. Знов я про Юлька

¹ *Кротричитися* — (розм.) ставати злим, роздратованим; сердитися, гніватися.

так думаю, що він сказав би: «Чого чіпляєшся до мене, Беркута?» А я не чіпляюся, я сам не знаю, в чому справа.

Коли він на мене часом поглядає, ніби запитує: «Ну що ти вмієш?» — то я аж починаю знічуватись або ж сперечатися, хоч би й потреби не було. А часом, коли справді треба сперечатися і навіть щось різке йому сказати, то я мовчу, мовби нічого не трапилося.

Саме так було, коли ми надумали йти до Блакитних печер. Я розповів Юлькові, що їздив з батьком до Страдчого — невеликого села під горою, залісною й стрімкою, на самому вершечку якої стара-престара дерев'яна церква. А низом — печера.

— Пусти зайця в печеру — він аж під Києвом з другого боку вискочить, — жартували страдчівські хлопчачки.

А ще казали, немов у тій печері в давнину татари спалили мешканців села, котрі заховалися від татарської неволі. Тому ніби й село Страдчим зветься. Ото ми з татом і ходили до тієї печери.

«У нашого малого нове захоплення, — сміється мама, — гляди, трохи повдаєш із себе спелеолога та й покинеш, як не одно кидав».

Та я не ображаюся, я взагалі ніколи не ображаюся на маму, на неї просто неможливо образитись. Мама майже одного зі мною зросту, зовсім як школярка зі своїм маленьким жовтим портфелем.<...>

[Славко пригадує, як дізнався, що восьмикласники збираються до Блакитних печер. Він попросився й собі з ними, а ще домовився, щоб дозволили поїхати його друзям — Юлькові та Лілі. Юлько обіцяв принести фотоапарат, ліхтарики. Але у призначений час не прийшов.]

Може, чекав, що я запитаю, чому він не прийшов? Але я не запитав.

Я думав: хто із нас змінився? Чи то я раніше не помічав, який Юлько, чи то він був інший? А може, я справді чіпляюся до нього не знати чого? Або ж просто після того випадку з татовим літаком, після нашої розмови про максимальне навантаження мені забаглося, аби Юлько, мій друг, був ось таким, а не іншим, не таким, як він є насправді? Нічого не розумію... Чи справедливо це?..

І я сам — який? Чим виміряю оте моє максимальне навантаження, про яке з татом говорили? Майже рік тому говорили...

МАКСИМАЛЬНЕ НАВАНТАЖЕННЯ

— Мамо, а у нас на трен... — з порога почав Славко і немов спіткнувся. — Мамо, чому ти така? Мамо?!

Руки мамині опущені вділ, вона ніби забула про те, що має руки. На раменах лежить велика пухнаста хустка — мамі стало холодно?

Таж у кімнаті страшенно душно, пахне валеріанкою і ще чимось незвичним.

— Мамо! Ти що, мамо?

— Синку, — сказала мама. — Тільки ти не хвилюйся. Все буде добре, але... Ти не хвилюйся. Вони не прилетіли. Нічого не відомо... Все повинно бути добре, синку...

Мовби велика холодна хвиля впала на Славка. Збила з ніг і потягла по гострому камінню, в провали, звідки немає вороття. Хлопець прикусив губу, аж відчув на ній солонуватий присмак крові, і над силу вимовив дорослим, чужим голосом:

— Звичайно, все буде гаразд, мамо. Іди ляж, я сам приготую собі вечерю. Я сьогодні тренував новачків. Цікаво, які з них вийдуть спортсмени...

— Так, цікаво, — погодилася байдуже мама і додала: — Чай на столі. І сухарики.

І тато залюбки хрупав смачні, солодкі сухарики. <...>

...Славко сидів за кухонним столом, укритим білим обрусом, тупо дивився на склянку, де плавав круглий, як рятівний круг, шматочок цитрини, і повторював: «Тільки спокійно, тільки спокійно... Все буде добре, мусить бути добре. Тато великий, сильний, мужній, найсильніший у світі — з ним нічого не може трапитися... Правда ж, тату, з тобою нічого не трапилося?»

Тато завжди літав. Тато випробовував літаки. Від нього пахло хмарами. Пахло небом і простором. У тата на лівій руці витавруваний синій номер. Він не стирався і не зникав, хоч його поставили дуже давно; тато, тоді ледь старший від Славка, був у німецькому концтаборі, фашисти випалили йому те тавро. Але тато вижив, тато повернувся на свою землю, тато є, він буде, він знайде у кімнату і скаже:

— Як справи, голубе?

Тато любить мамині коси. Літаки. Синові несподівані запитання. Прозорі яблука — папіривки. Білі-білі сорочки і різьблену з каменю підставку для олівців на маминому столі. І голубі на світланні стовбури беріз. І їхню галасливу, аж надто гуркотливу й неспокійну вулицю. Запах пекарні, що в будинку навпроти. «Він є, він буде, прийде і запитає: як справи, голубе? Він прийде і запитає, він прийде», — як заклинання, повторював Славко...

Надоднем у кімнаті все зробилося сіре, приглушено задзеленчав раптом і непотрібно будильник. Мама лежала, заплющивши очі, син обережно прикрив її хусткою. Хустка сповзла з маминих плечей. Мама удавала, ніби спить, а може, й справді заснула. «Добре, що

вже задніло, ніч була страшенно довга», — подумав. За вікном ще біліло, мовби заплаканий, виднівся ріжкатий місяць. Гуркотіли глухо, — спросоння, мабуть, — трамваї. Відгукувався на нечасті кроки тротуар. Годинник переступав поволі крихітними ніжками-стрілками з секунди на секунду. Ніч була страшенно довга, і тато не приходив.

А потім дзеленчав дзвоник, шелестіли сторінки підручників, галасували в коридорах першокласники. В школі все йшло своїм звичаєм.
<...>

Славко чув і розрізняв окремі слова, та вони не трималися купи і його свідомості. Він усміхався і кивав, коли до нього зверталися, щось навіть відповідав, не впізнаючи власного голосу. Бачив, як перед ним ходять, рухаються; хтось там сміявся, хтось кричав, однак ніщо не обходило його. <...>

— Беркута! Славко Беркута! — черговий по школі з червоною пов'язкою на рукаві з порога гукав Славка. — Де Беркута, хлопці? Його до телефону!

Спочатку хлопець не зрозумів. Беркута? Це він. До телефону! І раптом, розштовхуючи всіх, майже ліктями продираючись крізь гурт, Славко кинувся до вчительської, де на стіні висів чудернацький старомодний телефонний апарат, який прозвали «ундервудом¹».

Крізь тріск і шипіння почувся мамин голос:

— Знайшлися, синку! Вимушена посадка. Рація зіпсувалася, не було зв'язку. Тільки ти не хвилюйся... Ти не хвилюйся, я тобі ска...

— Тато?! Мамо!

— Ні, не тато... Другий пілот...

Нижня губа Славкова дрібно сіпалася, рука ніяк не могла почепити на гачок телефонну трубку, мовби не належала більше хлопцеві, а рухалася з власної волі.

Радість: «Не тато, не тато, не з татом», — ця радість входила в нього, ніби він ковтав свіже, морозяне повітря після важкої задухи. Голова йшла обертом, слідом за радістю наскочив сором — як він може радіти! Як може сам собі казати: «Не тато, не тато!» Як він може так підло радіти!

Вийшов з вчительської. Було тихо. Вже йшов урок. З усіх класів пробивалися крізь двері голоси — різні голоси, звичні інтонації.

Мабуть, він дуже підлий, коли може так радіти. Але ж він радий не з того, що хтось загинув, тільки з того, що тато є, тільки тому, тільки через те — тато є!

¹ «Ундервуд» — марка друкарської машинки; друкарська машинка такої марки.

Другий пілот. Другий пілот. Тихий, маленький Євген Павлович. Євген Павлович з волоссям, підстриженим їжакувато, як у хлопчика. <...>

Удома, незважаючи на безсонну ніч, не ліг відпочивати. Хотів дочекатися матері з чергування в друкарні, хотів розпитати про все докладно, бо хоч вона і дзвонила вдруге, але нічого більше не сказала, окрім того, що Славко вже знав. <...>

Славко того вечора не знаходив собі ані місця, ані якої роботи. <...> Хтось подзвонив. Може, мама? Тільки щось не мамин дзвінок, мама дзвонить весело, ніби їй подобається натискати на кнопку, а тут просто-таки несміливо доторкнулися до неї.

— Свої, свої, — запевнив голос із-за дверей.

Хлопець не впізнав голосу, але все одно відімкнув двері.

— Що, твоїх нема?

— Ні, — відповів Славко, зрадівши гостеві. Це був механік з аеропорту, Комарин. Славко забув, як його звали, пам'ятав тільки прізвище. Бачив цього механіка не більше трьох разів, та тепер зрадів з його появи, бо сподівався довідатися щось і поговорити про тата. Ось цього, здається, і треба було найбільше — поговорити про батька.

— Сідайте, сідайте, — метушився хлопець, підсуваючи гостеві стільця, подаючи попільничку — в руках Комарин тримав сигарету.

— Ех, ти-и! — сказав раптом сльозливо Комарин і погладив Славка по голові.

Хлопець трохи відсторонився — він лише тепер помітив, що Комарин добре-таки напідпитку, від нього тхнуло неприємною, їдкою сумішню горілки, цибулі й машинного масла.

— Ех, ти-и... Що ти знаєш... Хіба тобі скажеш, хлопче? А мені говорити треба, мені душу, душу мені вивільнити треба, ти розумієш, що воно за птиця — ота душа?

— Може, чаю вип'єте? З цитриною? — запропонував Славко. Тепер він уже знав, що не почне з Комариним розмову про батька.

— Ех, ти! Та мені зараз — що чай? Мені б душу, ясно тобі? Душа в мене горить, хіба чаєм допоможеш? Мені три ночі підряд одне й те ж ввижається — я на землі лежу, ніби приклеєний, а на мене літак падає, падає, реве і падає, і нікуди я від нього подітися не можу! Ні, брате, авіація — це тобі не футбол! Ти думаєш, я не казав своїй? Я їй казав: кину все до біса, навщо воно мені здалося, давай поїдемо кудись, ну, хоч до діда у Демидівку, там літака раз на рік у небі побачиш. Тихо, ні галасу тобі, ні гуркоту, вози ремонтуватиму, а що — і вози ж потрібні...

Уважно слідкував хлопець за ходом думки гостя, вслухався у заплутані фрази, але нічого не міг збагнути.

— Ти знаєш, де він сідав? У нього свій столик був біля вікна. Вони після польоту приходять ковтнути чогось, — воно, знаєш, після польоту спрага мучить. Не думай, аби щось таке міцненьке, ні, тільки трохи нарзану і бутерброд... Він завжди, бувало, питає: «Як тут земля без нас — усе в той же бік обертається, хлопці?»

Славкові раптом як обручем перехопило горло. Комарин говорив про другого пілота.

— А я не винен! Я тобі кажу, не винен! При чому тут я, що з ними так? Я перед польотом оглядав, я все оглядав, ти чуєш, не винен я-а-а! <...>

Тепер у кімнаті висів неприємний запах, захотілося розчинити вікно. Але тут знову подзвонили, Славко кинувся до дверей і — ледве встиг відхилити їх, а вже міцні татові руки підняли його вгору, як у дитинстві. Йому тоді здавалося, що він летить аж під хмари, і дух захоплювало, і всередині аж лоскотно стало. А від тата знову пахло хмарами, небом і трохи втомою.

Вони стояли один перед одним — і батько, мабуть, відчув, що син нові зараз хочеться бути знову малим і забути про пережите, і не думати про другого пілота.

— Ну от, — сказав тато, — от я і вдома.

І коли він помітив сльози на синових очах, то відвернувся, ніби йому обов'язково треба було відвертатися, скидаючи плащ, і син зрозумів, що батько ставиться до нього, як до дорослого, не хоче бачити його слабкості.

— А-а-а! — сказав Комарин і рушив до батька. — А я прийшов до тебе.

— Бачу, — сказав тато і посторонився від Комарина.

— Ти чого? Чого ти? Я от йому вже казав, я малому казав, нехай підтвердить: я тут ні при чому, чуєш?

— Мало казати. Мало казати, Комарин. Треба самому вірити у те, що говориш. А ти віриш? Ти віриш? <...>

— Брешете! — раптом закричав Комарин. — Вам так простіше — на механіка усе, вам так простіше!

Диким здавалося, що великий кремезний чоловік може кричати тонким, пронизливо-безсилим голосом.

— Я доведу! Я доведу! — гарячкував Комарин, задкуючи до дверей.

А тато сказав:

— Ти б хоч Євгена посоромився. Чи ти і його у брехні відважишся звинувачувати?

Комарин затулив обличчя шапкою і, п'яно стогнучи, вийшов з кімнати. Славко чув, як гупали його ноги на сходах, — кроки були непевні, мовби Комарин не знав, куди ступати.

— Мама на чергуванні? <...>

Славко зрозумів: розмови про аварію не буде. Звичайно, розмови про аварію не буде. Не про все, мабуть, можна говорити з сином, навіть якщо він став дорослим. І все-таки наважився запитати:

— Це через... Комарина?

Запаливши сигарету, батько якусь мить думав, що сказати.

— Бачиш, сину... Ти чув про максимальне навантаження? У цього, — тато кивнув на стілець, де сидів перед тим Комарин, — у цього максимум дуже незначний. Максимальне навантаження — справа немаловажна. Це вимір характеру і людських сил... Пхихнькає він, як немовля, ходить п'яний і всіх запевняє — не винен. Боїться, слимак поганий! Відповідальності боїться, а не того, що людина... Так, синку, максимальне навантаження — така штука... Ну, я піду мамі назустріч. А ти чаю приготуй. Міцного. Їй треба буде гарячого міцного чаю.

Механічно всипав чорні дрібні чайнки у малий чайничок з надбитим носиком. Постелив чистий накрохмалений настільник. Сьогодні усе це не мало такого значення, як завжди, коли батько повертався з польоту. Зараз мало значення інше.

Розмовляючи з Комариним, тато не попросив Славка вийти. Раніше такого не траплялося. Славко не бував присутній при розмовах старших, коли ті розмови не стосувалися його. Так повелося ще з раннього дитинства. А тепер хлопець став свідком важкої, серйозної розмови дорослих людей і відчув себе приналежним до світу, де ніхто не має права легковажно, безвідповідально і безрозсудливо ставитися до життя. Міркував над отим максимальним навантаженням, про яке говорив тато після відвідин Комарина, по-іншому оцінював, співставляв і зважував слова та вчинки. Несподівано дрібниця могла набрати значного змісту, а те, що досі здавалося важливим, ставало тільки додатком до чогось найголовнішого, чого Славко, може, досі ще й не осягнув.

Звичайно, приємно й легко відчувати під собою нехитрий твердий ґрунт, ні в чому не сумніватися і поняття не мати про тривогу, яка може затулити собою світ. Але ж до кожної людини врешті приходиться момент, коли вона стає старшою, і не обов'язково для цього лічити свій вік на десятки — події не раз важать більше, ніж час.

[В один з осінніх днів учитель географії Антон Дмитрович запропонував замість уроку провести практичне заняття — прогулятися парком. Юлько зустрів там Стефка Вуса, свого сусіда. Вони знайшли сороку з перебитим крилом, яка могла загинути. Юлько байдуже відштовхнув птаха ногою, а Стефко і Славко підбрали сороку й віднесли до вчительки біології, яка доглядала хворих тварин.

Удома Юлько пригадав, як одного разу взимку Славко віддав йому свою шапку і тим врятував від холоду й застуди. А колись давно, ще в п'ятому класі, під час шкільного шахового турніру Славко навмисне програв вирішальну партію Юлькові, щоб той став чемпіоном.

Лілі Теслюк запросила однокласників до театру — вона сама грає у виставі. Не зміг прийти лише Беркута — у нього вирішальне тренування.

Юлькові небайдужа Лілі, він збирається після вистави зробити їй подарунок — маленьку бурштинову фігурку балерини.

Тим часом Славко Беркута виграв відбіркове змагання з фехтування, на нього чекає поїздка на турнір до Харкова. Славко вважається найкращим учнем свого тренера Андрія Степановича. Хлопець одразу зі змагань поспішив до театру, щоб привітати Лілі. Вистава вже закінчилась, і він побачив, як виходить Лілі з батьками, а поруч — Юлько.

Славко вирушив до Харкова на фехтувальний турнір. Юлько дізнався з газетної статті неприємні речі про батька: у своїй книжці про Львів він використав чужі ідеї, а хтось про це дізнався й повідомив журналістам. Юлькові було дуже соромно за свого тата.

На змаганнях Славко не зміг показати все, на що здатен, — посів лише четверте місце. Саме в той день йому виповнилося чотирнадцять років. Від тренера хлопець одержав у подарунок дуже гарну шпагу. Славко дав собі слово не брати до рук нової шпаги, доки не заслужить цього своїми досягненнями.

Одного разу на тренування до Славка прийшли Лілі та Юлько. Між хлопцями сталася суперечка: Юлько доводив, що шпагою орудувати неважко — будь-хто зможе. Тоді Славко не стримався, дав Юлькові шпагу й маску. Він образився й одразу не подумав, що це нечесно — битися з невідготовленим супротивником. Під час поєдинку стався нещасний випадок. Славко поранив однокласника у стегно — на носі у Юлька залишилася чимала подряпина.

Поранення насправді не було надто серйозним, однак Юлько вдавав із себе хворого, лежав у ліжку. Коли його провідали однокласники, Лілі нагадала, що саме Юлько спровокував суперечку, яка й призвела до нещасного випадку.

Славко картався докорами сумління: він підвів багатьох людей, які в нього вірили. Йому було соромно перед тренером, перед батьками, перед однокласниками. Хлопець приходив провідати Юлька, навіть вибачився перед ним.]

НАПЕРЕДОДНІ

О дванадцятій годині дня:

Обурений Антон Дмитрович переконував Варвару Трохимівну:

— Ви цього не зробіть! Ви просто не повинні так робити!

Учитель не вірив, не міг повірити, що Славко Беркута з ватагою хлопчаків ховався від людських очей, щоб випити з пляшки ковток вина. Просто якесь непорозуміння, треба спершу все з'ясувати, а потім уже влаштовувати суд, якщо виявиться потреба. Антон Дмитрович щойно повернувся з наради членів Географічного товариства.

Звівши вгору брови-рисочки, Варвара Трохимівна дивувалась:

— Я вас не розумію. Ви берете під захист хулігана? <...>

Директор, як і Варвара Трохимівна, розводив руками і дивувався:

— Не розумію вас, Антоне Дмитровичу... Ви збираєтеся стати на захист хулігана?

— Беркута не хуліган. Хіба можна чіпляти до хлопця образливе слово, навіть не спробувавши все як слід зрозуміти? Та навіть коли й трапилося те, — я не вірю, але припустимо, — то чи слід влаштовувати дитячий суд над дорослою людиною? Поставте себе на місце батьків Беркути. Вони — розумні, порядні люди. І раптом тринадцятирічний хлопчак звертається до них з такими словами: «Ви погано виховали свого сина!» Це ж комедія! Такі вистави псують стосунки дітей і батьків, розбещують школярів.

Аргументи Антона Дмитровича здавались, мабуть, директорові необґрунтованими і наївними, бо він доводив своє — спокійно, розважливо, ніби йшлося про придбання для школи наочного приладдя, а не про долю учня:

— У нашій школі не траплялося нічого подібного. Коли раптом у здоровому, дружному колективі з'явилося хворобливе явище, його слід ліквідувати. Товариські суди практикувалися у багатьох школах, і це давало добрі наслідки. Не розумію, чого ви заперечуєте проти думки вчительського колективу. Зрештою, ми б виглядали смішно, якби відмовились од свого рішення. <...>

О другій годині дня:

Втомлена немолода жінка мружила очі з короткими віями, постукувала за звичкою олівцем по столу. Робота в дитячій кімнаті міліції привчила її до уважності. Запамятовувала обличчя і інтонації, звертала увагу навіть на жести і одяг. Ця дівчинка, що сиділа зараз

перед нею, мала дуже чорні — аж зіниць не видно — очі і світлу гривку волосся над темними бровами. Дівчинка хвилювалась, вона узяла до рук аркуш паперу, що лежав на столі, шматувала його дрібненько, сама того не помічаючи.

Дівчинка говорила:

— Беркута не міг так. Та не міг він пити! Я розумію, може, він там стояв з ними, а потім не хотів називати їхні прізвища, може, він і справді не знав... Беркута такий... він не міг, якщо ви не вірите мені, то запитайте у наших, кого завгодно з сьомого «Б» запитайте, вони вам скажуть. Вони стоять на вулиці. Беркута не такий, це просто непорозуміння.

— Я хочу тобі вірити, дівчинко, мені подобається, що ти прийшла захищати товариша. Та коли людина відмовляється од того, що насправді було, як ти гадаєш, що це означає?

Дівчинка розсипала на столі клаптики паперу, знову зібрала їх до купи:

— Беркута не відмовляється, він взагалі нічого не говорить, він каже: «Якщо ви мені не вірите, я не буду нікого до цього змушувати». Він страшенно гордий, Славко Беркута! І коли буде оцей суд, то...

— Який суд? Про що ти говориш, дівчинко? Я написала листа у вашу школу, порадила директорові звернути на хлопця увагу. Власне кажучи, він справив на мене досить приємне враження, бо анітрохи не скидався на хулігана.

— Він фехтувальник. І спелеологією цікавиться... Не міг він!

Старша співрозмовниця усміхнулася, і тоді її невиразне і нічим не примітне обличчя раптом ожило, ніби вона вийшла із затінку на яскраве сонце.

— Добре, що він фехтувальник і спелеолог. Але ж не це визначає людину. Хіба ти прийшла сюди до мене тому, що він фехтувальник і спелеолог?

— Та ні, не тому, ви правду кажете. Ми тому... Ми всі знаємо, який він.

— Поясни, що ти мала на увазі, коли згадала про суд, — попросила жінка.

...На вулиці до дівчинки стрімголов кинулися дівчата і хлопці з сьомого «Б».

— Що вона тобі сказала?

— Ти їй усе пояснила, Лілі?

— Буде суд чи ні?

— Вона дуже симпатична. Вона дзвонила в школу. Директор сказав, що тепер він уже нічого не може і не хоче змінювати. Ця жінка обіцяла обов'язково прийти на суд. <...>

Сьомий «Б» непокоївся. Сьомий «Б» хотів допомогти Славкові Беркуті.

О третій годині:

— Вам повістка на суд, — сказала дівчинка і подала Славковій матері конверт.

— Як, як? — перепитала Марина Антонівна. — Ти, дівчинко, мабуть, помилилась. Який суд?

— Шкільний, — незворушно мовила посильна. — Судитимуть Славка Беркуту.

— Як судитимуть? Що ти говориш? За що судитимуть?

— А там довідаєтесь, — так само спокійно, вивчаючи жінку ясними, аж прозорими очима, пообіцяла дівчинка, що виконувала доручення. — Ну, все, я піду, — ще сказала вона і додала: — До побачення!

— До побачення, — механічно відповіла Марина Антонівна. Вона тримала в руках конверт і не наважувалася розірвати його.

Увечері,

десь близько дев'ятої години:

Славко Беркута прийшов додому.

Обережно, немов боячись доторкнутися до сина, Марина Антонівна пропустила його в коридор. І по тому, як вона дивилася кудись повз нього, як удавано байдужим голосом повідомила:

— На тебе тут чекали, сину, — Славко зрозумів, що мама знає все.

— Хто, мамо?

— Лілі Теслюк. Хотіла з тобою про щось поговорити.

— А... а... Вона не сказала, про що?

— Ні. Вона взагалі нічого не говорила.

— А тато вдома?

Мама продовжувала удавати, ніби нічого не трапилось. Чому вона так себе поводить? Може, боїться? Може, не вірить?

Шукав маминих очей. Вона не відвела погляду, сказала:

— Вдома. Зараз повечеряємо.

Однак не було ніякої вечері. Тато довго ходив по кімнаті. Усі чомусь ходять по кімнаті або ж дивляться в одну точку, коли щось таке трапляється. Може, це допомагає зосередитися?

А ще пізніше тато підійшов до Славка.

Тато узяв сина за підборіддя, підвів його голову:

— Сину, то що ж це? Як ти мені все поясниш, мій хлопчику?

І від лагідного батькового руху, від ласкавого «мій хлопчику». Славко раптом відчув себе сильним і здатним довести власну правоту. Бо ж могло бути інакше. Бо ж тато міг також сказати: «Один раз повірили — досить. Досить».

— Я не пив. Я не був там, тату, я нічого такого не робив, я не знаю, що це все означає!

Тато вірив. Навіть не запитав, де Славко був того вечора, йому не треба було встановлення алібі, тато сказав:

— Нікуди ви не підете! Ні ти, ні мама! Я сам піду!

Тато не погрожував: «Я їм покажу! Влаштувати судилище! Травмувати дитину!» Ні, тато нічого такого не говорив. Він розумів: хлопцеві доведеться ходити до школи, вчитись у вчителів, які вирішили судити його, не встановивши вини, і тато не кричав і не говорив ніяких гучних слів. Він просто хотів прийняти удар на себе і врятувати Славка, і пояснити усім, що його син не міг бути винен.

Але син не погодився. Він навіть усміхнувся:

— Ні, я не хочу ховатися. Я не винен у тім — навіщо мені ховатися? Пам'ятаєш, ти... тоді... тоді ти казав про максимальне навантаження? Ну от, не треба замість мене йти завтра в школу, тату. <...>

КІНЕЦЬ ЩАСЛИВИЙ, НЕМОВ У КАЗЦІ

Був вечір. Синій зимовий вечір. Тіні на снігу — безвітря — як накреслені на ватмані химерні, незрозумілі знаки. Сьомий «Б» йде прихлилим гуртом — не дбає про сніг, про гарний вечір, про вислизгану льодову доріжку на тротуарі. Сьомий «Б» замислений.

Славко Беркута з матір'ю — трохи оддалік. Сьомий «Б» не відважується наблизитися, може, тому, що Славко йде з матір'ю, а може, через те, що всі розуміють — Славкові треба побути самому. Часом так трапляється — треба побути самому.

— Мамо, як ти думаєш...

Славко хоче запитати: той, хто назвався його іменем, — сидів у залі? Невже це хтось із знайомих хлопців? Та ні, не повинно, не може цього бути! Він не з сьомого «Б». Та хто б не був, максимальне навантаження — нульове. Нічого не навантажиш. Нуль. Може, сидів у залі, дивився на Славка, слухав, як починається суд...

— Мамо, як ти думаєш, тато вже вдома?

— Звичайно, вдома, — говорить мама. Зараз вона зовсім схожа на школярку. Мама підставляє долоню снігові — одна, дві сніжинки, тихі, як несказані слова.

— Пам'ятай, — радить Славкові мама, — пам'ятай, але без злості.

Закінчилося все ніби гарно і просто. Два по два — чотири. Розумний Юлько Ващук, два по два — чотири. Так несподівано просто і легко усе розв'язалося. Прийшла ота жінка, і подивилась, і сказала, що він — це зовсім не він, власне, ні, не так, той інший зовсім не він, не Славко Беркута. Усе ніби так просто, так гарно. Як у казці. Судили — вибачили — помилилися, не гнівайся — завтра задачу скажуть на дошці писати. Задача задачею, а що, коли це хтось із сьомого «Б»? Тільки б не з сьомого «Б», бо як же тоді? Як тоді?

Мама схиляється, набирає в долоню снігу, і сніговою грудкою — просто Славкові в плече.

Славко всміхається — криво, одними куточками уст, і мама більше не намагається розсмішити його. Хлопцеві страшенно кортить озирнутися, десь там на другому кінці вулиці — сьомий «Б», усі разом, хтось би подумав, що вони живуть в одному домі, що їм усім по дорозі із Славком Беркутою, не наздоганяють, але й не розходяться. Славкові кортить озирнутись і водночас дуже важко зробити це, мовби хто притримує долонями обличчя — не озирайся, не озирайся.

— Ні, ви скажіть — ми ж добре зробили, що пішли до тієї жінки в міліцію! Подумати тільки, коли б Антон Дмитрович не підказав, що так треба зробити, — ні, ви тільки подумайте, як би все обернулось, чілдрен! — у тому гурті Лілі розводить долонями в білих рукавичках.

— Коли б я знала, хто це зробив, ну як він міг, як у людини язик повернувся — зробити щось паскудне і прикритись чужим іменем? Я б йому... я б йому... я сама не знаю, що б я зробила!

— Що? — питає Юлько і раптом спиняється. — А що б ти йому зробила? — він стоїть і дивиться на Лілі — смикаються губи і ніяк не укладаються у звичну зневажливу гримасу. Юлькові бачиться чорне місто у чорній ночі, білий сніг і білі рукавички Лілі. «Се же король Данило, князь добрий, хоробрий і мудрий, іже созда городи многі... і украсі є разнолічними красотами... бяхет бо братолюбієм осветяся з братом своїм Васильком...»

— Не знаю. Щось би таке зробила, аби він на все життя за падлюку самого себе мав, щоб він сам на себе не міг би ніколи подивитись.

Білі рукавички миготять Юлькові перед очима, одна, дві, десять. Дурниці, звідки десять рукавичок? Завтра, звичайно ж, завтра та жінка увійде в клас і вкаже на нього, на Юлька Ващука.

— А коли б то був я? — ворушить важким, кам'яним язиком у роті Юлько.

Лілі не помічає скам'янілого напруження, вона регоче, білі рукавички миготять Юлькові перед очима, білі рукавички затуляють усміхнений рот дівчинки.

— Ні, ви тільки послухайте, послухайте, що він говорить! Чіл-дрен, він каже...

— Мовчи! — Юлько намагається вшіймати білу рукавичку. — Лілі, мовчи! Чуєш?

Нехай завтра, нехай не сьогодні. Ще не сьогодні.

Сьомий «Б» далеко. Сьомий «Б» йде серединою вулиці, тільки вони удвох стоять. «Послухай, Юльку, ти ж вигадуєш, правда, чи не вигадуєш?» Білі рукавички завмирають, складені до купи, Юлько відступає, відходить, він боїться тих завмерлих білих рукавичок, він не відважується повторити знову, що то він, що не вигадує, усе правда. «Се же Данило, князь добрий, хоробрий і мудрий...»

— Юльку, чекай, куди ж ти, Юльку, ну, скажи, що то неправда! — просить Лілі, однак не біжить услід за Юльком, не наздоганяє, стоїть зламана й осамотніла, білі рукавички, на темному тлі зимового пальта. Лілі стоїть, і тінь її на снігу — накреслена химерно картина.

— Славку, Беркута, почекай! — десь там попереду гукає сьомий «Б», відважившись нарешті наздогнати Славка.

Славко спиняється. Озирається. Ще раз, тепер уже сміливіше. Славко Беркута чекає.

— Егей, Лілі, Юльку, а ви чого відстали? — вимахує хтось рукою.

Біла рукавичка поволі зводиться вгору для відповіді: наздожену. Ковзнувши по втопаному сніжку, хтось перехвибнувся і мало не впав. Сміється сьомий «Б». Всміхається Славкова мама. Ловить краєчком ока вираз синового обличчя. Славкове обличчя трохи розпогіднюється. Білі рукавички зовсім вгамувалися. Не злітають вгору до розсміяного рота. Бо то не так, як у казці.

Вулиця стелиться білим сувоєм полотна. Холодним і чистим. Будинки обігріті жовтим світлом, вікна — як відхилені дверцята печей. Вулиця дихає, вулиця — розтулена долоня міста, по якій можна прочитати його життя.

1968

◆◆◆◆ Сприймаємо, аналізуємо, інтерпретуємо художній твір ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

1. У якому місті відбуваються події твору? Назвіть героїв повісті. У якому класі вони навчаються?

Варто зазначити, що алегоричні образи не обираються довільно. Як «інакомовлення» вони сприймаються читачами лише тоді, коли узгоджуються з усталеними в культурній пам'яті народу відповідностями між певними абстрактними поняттями та образами тварин, рослин або предметів.

Володимир Дрозд використав алегоричний образ, але не в байці або прирочці, а в оповіданні. Він звернувся до образу білого коня.

У багатьох фольклорних творах кінь постає вірним супутником воїна-козака, а в хліборобській культурі з ним найчастіше пов'язують таку ознаку, як працьовитість. Волелюбність, вірність і працьовитість є тими основними рисами, що усталилися в народній традиції.

Звернувшись до відомого алегоричного образу, автор узгодив його з власним художнім задумом. Він переконливо показав, як викривлення згаданих позитивних рис формує зовсім іншу життєву філософію — філософію пристосування.

◆ ЛЮДИНА ПЕРЕД ВИБОРОМ

В алегоричному оповіданні «Білий кінь Шептало» автор вдався до прийому контрасту: він дотримався реалістичної правдоподібності в зображенні брудного господарського подвір'я та чудової природи поза огорожею. Ці картини протиставляються одна одній. Непривабливий господарський двір допомагає виявити одноманітність та безвихідь щоденного животіння, натомість яскраві описи природного довкілля демонструють привабливість вільного життя без осоружного «хомута».

У такий спосіб виразняється важлива проблема життєвого вибору людини. Перший варіант — більш-менш забезпечене й спокійне існування в умовах несвободи аж до самої смерті. Головне, не слід думати, про щось мріяти — тут усе за тебе вирішено наперед. Другий варіант — це непередбачуваний світ волі, у якому можна чогось досягти, а можна й програти. У цьому світі треба самостійно дбати про себе й так само самостійно відповідати за здійснений вибір.

Герой твору вводить себе в оману, коли вважає, що може уникнути вибору: «...розумніше до часу прикинутися скореним, лишившись у душі вільним, аніж бути скореним насправді». Розвиток дії доводить, що думки про «душеву свободу» в його випадку є звичайним самообманом. Насправді вибір він таки зробив, промінявши відчуття свободи на покірне схилиння перед обставинами.

Володимир Дрозд викриває психологію пристосування. У цьому йому допомагає алегоричний образ, який зазнає суттєвого переосмислення. Ми помічаємо, що відчуття власної винятковості призводять до зверхності та зневаги

у гурті зачепить пугою чи про сторонне око стьобне. Ніколи не посилає на важку роботу, якщо є кого іншого послати. Бо він, Шептало, кінь особливий, кінь білий, а коли й попав у це бригадне стовпище, то завдяки злому випадку, химерам долі. Справжнє місце йому не тут, хто зна, де він може опинитися завтра. І Степан це розуміє. Степан що: маленький чоловічок, навіть не білий, а якийсь землісто-сірий, з брудними, корявими ручиськами. Але навіть він своїм приземленим розумом тямкує тимчасовість своєї влади над Шепталом.

Коні заспокоїлися, розбрелися по загороді. Шептало знову лишився сам. У дверях з'явився Степан, спинився на порозі, пильно дивився на коней; від того погляду мливість обняла груди і покотилася до колін, що зрадливо тремтіли. Шептало вперше пошкодував, що опинився на видноті. Хотілося проштовхнутися в середину табуна, загубитися між ребристих кінських тіл. Він удав, що не помічає конюха, схилив голову до прив'ялої трави.

«На мене вкаже, обов'язково на мене», — думав полохливо, про всяк випадок, щоб прикрість не була несподіваною, хоч певно знав, що Степан його не потривожить.

— Шептала візьмеш, — сказав конюх хлопчикові. — Тільки зачепай, напою.

Білий кінь підвів голову і жалібно глянув на Степана великими водянистими очима. Привабливість теплої надвечір'я мертвіла, опала, як зжовклий лист під буйним поривом осіннього вітру. Думка про роботу забарвлювала все в темні, холодні тіні. З усіх робіт він найбільше недолюбливав крутити привід і їздити до міста, хоч інші коні вважали це найлегшим. Цілісінький день, до темряви, ходити по колу, топтати власні сліди — в цім було щось принизливе. А ще принизливіше котити заставленого корзинами та бідонами воза серединою ранкової міської вулиці — колеса торохкотять по бруківці, торохкотять бідони, хитаються корзини, кудкудакають кури, гелґочуть гуси. Навколо ж стільки святково вбраного народу, стільки коней із сусідніх сіл, і всі бачать сором його, білого коня. Коли вже бути відвертим до кінця, то він соромився упряжі, соромився становища робочої худобини, яку вільно запрягати, поганяти, стьобати батогом кожному Степанові... Хоч і випадали хвилини, коли він у своєму приниженні гостро, солодко звеличувався (його, білого коня, загнuzдано, заковано в хомут, поставлено під дугу; хай буде соромно людям, які те вчинили), але це була надто коротка і безперспективна втіха.

Шептало старанно, щоб не виказати засмучення Степановим рішенням, жував скошену вранці траву, між якою хоч і траплялись

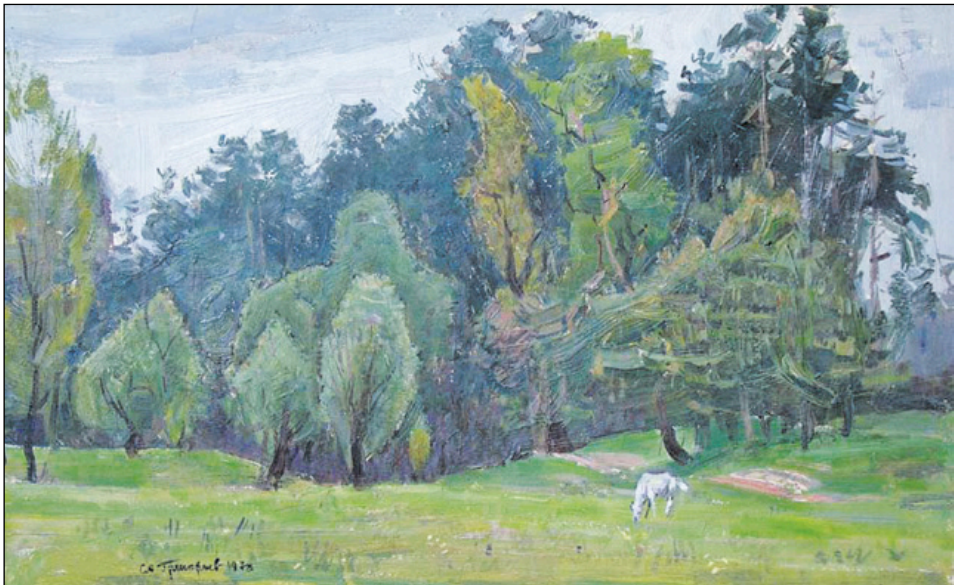
його улюблені конюшинки, але зараз здавалися прісними. «Я на базар завтра не поїду, та й не переробився вдень, обурина возив. Інші, ледь розвидніється, до міста почимчикують, дати перепочинок треба...» — міркував Шептало, і в кінських очах поволі випокоджувалось. Йому кортіло будь-що виправдати Степана, довести, що той не мав кого послати у привід і лише через безвихідь потривожив Шептала. Так було легше — через гірку безнадію перекидався місточок. А може, конюх боїться, що ніхто з коней, окрім нього, не встигне до ночі порізати зелень і свині лишаться завтра голодні? Мабуть, саме так. Вони, люди, знають: на Шептала можна покластися. Такий покірний і роботящий, тільки віжок торкнись, уже чує, вже розуміє, підганяти не доводиться. Він свого досяг, зумів прикинутися; вони повірили — хіба не має пишатися своїм розумом і витримкою? Ще коли його, молодого й гордого, вперше осіддали, ганяли по царині до сьомого поту, хльоскали до кривавих рубців на боках і привели в загін геть вимочаленого, знесилоного, інстинкт білого коня підказав йому, що рано чи пізно люди зломлять його. Супроти вітру довго не пробіжиш, і розумніше до часу прикинутися скореним, лишившись у душі вільним, аніж бути скореним насправжки. Перші роки упряжного життя він побоювався, аби люди не розгадали, що він тільки прикидається покірним, і рвав голоблі з останніх сил. До того ж краще тягти, не очікуючи на батіг, ніж ковтати принизливе підстьобування. У тій добровільній напрузі було щось від самостійності, від волі. Але тепер ніхто не сумнівався в його ретельності, і він іноді дозволяв собі стишувати крок, тягтися за червоними китицями конюшини на узбіччі дороги. Помітивши на дорожнім піску нетерпеливу тінь людини, докірливо косив оком, мовляв, ви ж мене знаєте, це я так, піджартовую, і спішно переходив на чвал.

Степан вийшов з конюшні, поцьвохкуючи довгим, наче гони спеченого дня, батогом, відчинив ворота загорожі. Коні, боязко косячись на батіг, почовгали дворищем до бригадних воріт. Шептало, як завжди, переcheкав, коли скінчиться тіснява в проході, і вийшов останній. З усього нинішнього життя чи не найважче гнітила його оця табунна, тричі на день, подорож до колодязного корита. Вже багато років, відколи його забрано од матері, ніхто не питав Шептала, хоче він пити чи ні, а тільки відчиняли огорожу, хльоскали батогом і гнали вузенькими провулками, де од густої курави було так само тісно та задушно, як і од пітних, гарячих кінських боків. З часом справа почала нагадувати про себе перед загальним водопоєм. Води в кориті часто не вистачало; щоб не цідити крізь зуби іржаву каламуть,

Шептало й собі змушений був штовхатись і лізти наперед, у тісняву, ніби звичайний кінь.

Хтось зачепив Шептала копитом — дві молоді кобилки затіяли посеред вулиці, за кілька кроків од Степана, жартівливу штовханину. «Мало вас сьогодні ганяли, — злісно подумав білий кінь, відходячи збік. — І як цей Степан терпить? Я навів би порядок. Водопій — то водопій, нічого витанцьовувати, ніби в цирку».

Взагалі він ніколи не розумів обмеженості деяких коней, котрі прагнуть на кожному кроці суперечити, огризатися, показувати свій характер. Ніби цим чогось досягнеш, окрім батога. З сумовитою зверхністю спостерігав Шептало, як Степанів батіг розганяв у різні боки молодих кобилок; у цих вороних, сивих, гнідих, перістих так мало розуму, що просто дивуєшся. Особливо коли бачиш усе трохи збоку, як зараз. Скільки потрібно було днів тихої, непомітної боротьби, поки Степан змирився, що Шептало бредє на водопій трохи збоку, трохи позаду, ніби він зовсім не бригадний, а сам по собі! Ні, він не бунтував, не ліз під батіг, а тільки відставав щодня на півголови, на півкроку і озирався на конюха, вкладаючи в той погляд увесь розум білого коня: мовляв, ти ж знаєш, я не підведу, я інакший, ніж вони, нас із тобою таких тільки двоє...

Білий кінь
(Сергій Григор'єв, 1978)

Червоне сонце опускається в роз'юджену куряву, з-за лісу — краєчок грозово-синього хмаристого холоду. В глибині банькатих Шепталових очей — рожеве тремтіння, наче без підків ступає по кризі. Зате скільки незалежності в крутім вигині шиї, у густій гриві, у розміреному переступі струнких ніг! Такі хвилини скуповують і безглузде кружляння в приводі, і сором міських ранків, і колотнечу навколо корита. Він забував, що одразу після водопою на нього одягнуть хомута й поведуть на ферму, а може, запряжуть ще й завтра, і позавтра, і кожного дня, до самої смерті. А коли здохне, люди здеруть шкуру і закопають під ліском. Якось він сам возив туди одного гнідого; з-під попони стриміли червоні кістки ніг, а слідом бігли голодні пси і жадібно облизувалися. Він усе забував, крім одного: тремтливої ілюзії волі та влади. Попереду клубком куряви котить табун, за табунем — Степан, а за кіньми і Степаном — він, Шептало. І можна досхочу тішитися уявою, що це він, білий кінь, жене до водопою і сірих, і вороних, і гнідих, і перістих. І Степана разом з ними, всесильного, милостивого й злого Степана, а сам ні від кого не залежить і нікому не кориться. Жовтаві соняхи перевисають через тини, од лісу віє прохолодою; вночі задощить, вони ночуватимуть у конюшні, а може, й у привід не запрягатимуть. Думки перестрибують, ніби плуг на розворотах, спокійні й приємні, як літній вечір після роботи. Страх провалюється все глибше, виколисана в стійлі довгими ночами ненависть розвіюється, і Шептало поглядає на конюха поблажливо: він не метатиметься Степанові за ті випадкові удари, без цього не можна, без цього ніякого порядку не було б серед коней. Солодке почуття прощення й солідарності з конюхом охоплює Шептала. Він піднімає голову і ласкаво, заклично ірже. Степан озирється і, ніби вперше помітив Шепталову сваволю, люто блимає з-під рудих брів: — Ах ти ж, ледаче зілля!

Батіг злітає в червонясте небо, довгий та в'юнкий, тонким дротяним охвістям безжально обвиває Шепталові спину й гостро впивається в тіло. Білий кінь з несподіванки високо піднімає задні ноги, спотикається на рівному місці і, полонений страхом, що виринає з глибини тіла, вганяє в холодний піт, забуває всі недавні думки, кидається в юрму, між гарячих кінських тіл — гнідих, вороних, перістих. А батіг наздоганяє білу спину, січе, жалить...

Образа була така несподівана, приголомшлива, глибока, що білий кінь не пам'ятав, як проминули довгу вулицю й розсипалися по піщаному косогору, нижче якого стримів колодязний журавель, а ще далі, за вищипаною гусьми цариною, аж до самого лісу стелилися

луки. Він тільки переставляв ноги, опустивши голову до самої землі, поки свавільний кінський потік кудись, — тепер було зовсім байдуже куди, — ніс його. Шептало ще ніколи не почувався так зле — несподівано все йому відкрилося, побачилося без попон, без прикрас, ніби відкраяний щойно пласт чорнозему. Його повільно засмоктавав глибокий, як прірва, відчай.

На косогорі Шептало спинився, підвів голову, глянув навколо тужними очима. Його чутливі ніздрі збрижились, ожили, губи тривожно оголили гостру підкову зубів. Сонце сіло, луки димчасто синіли, а над лісом беззвучно, загрозливо росла кошлата грива вороного, що застиг перед велетенським стрибком на небо. Пахло травою, квітами, деревами, болотами, дощем, і всі ці запахи зливалися в один, знайомий і безконечно далекий запах, що раптом стрепенув Шептала, підхопив, пружно кинув із косогору.

І він побіг, збуджено форкаючи та загрибаючи копитами пісок, схожий на короткогривого стригунця. Матір упрягали в лісникову двоколку, а він біг збоку зеленими розорами доріг, зазиравав у зелені сутінки хащ, заходив по коліна в жовтогарячі лісові ромашки і, наполоханий птахом, що пурхав з-під копит, мчав лісовою дорогою навздогін білій ставній кобиліці. То було дитинство, і пахло воно молоком та конюшиною. Потім вони до самого вечора паслись удвох на лісових галявинах та просіках, і мати розповідала про гордих білих коней — його дідів та прадідів, що гарцювали на залитім різноколірними вогнями помості, і милуватись їхньою красою щовечора сходилися людські натовпи. Все життя цирк для нього манливо, запаморочливо пахнув святковістю міських ранкових вулиць. А в цих владних пахощах далечі ховався п'янкий дух забутої волі, що просочився крізь сотні поколінь білих коней та несподівано сколихнув Шептала.

Він так і не підійшов до корита, хоч дуже хотів пити; штовхатися зараз між пітних тіл було понад його силу. Стояв трохи осторонь, спрагло нюхаючи вологий пісок, і прислухався до своїх марень, схожих на полохкі досвітні сни. А в тих народжених запахом снах красиві білі коні бродили у виляглій сріблястими хвилями траві, купали дужі тіла в чистих річках і виходили з води на піщані коси, неначе на залиті вогнями циркові арени. Побіля вільних коней теж жив страх, але інший, не Шепталів страх перед Степаном, а будоражливий, живлющий страх, що кликав до відважної боротьби, до змагання.

— Бач, не п'є, бісова худобина, — почувся хриплий Степанів голос, проганяючи видіння. — Надівай недогнуздок та й веди, бо не встигне. Коли б на дощ не зібралось, диви, як суне...

Почувся шерхіт босих хлопчачих ніг, чіпкі руки пригнули голову білого коня, спритно накинули недогнуздок і владно сіпнули до себе. Шептало бездумно, із звичною покірністю ступив кілька кроків за хлопчиком і раптом з болісною ясністю, як ніколи досі, відчув свою неволю. Перед очима попливла витоптана власними копитами одноманітна суха земля, диркотів привід, торохкотіло колесо по бруківці, свистів батіг і вибухав лайкою Степанів голос. Шептало задер голову — ніздрі дражнило гострим запахом волі.

— Но-но! — суворо гукнув хлопчак, пробуючи пужалном стегно коня. — Не балуй!

І тоді сталося несподіване для хлопчика, для Степана і для самого Шептала. Од того поблажливо-зверхнього дотику його бридливо пересмикнуло і підняло. Білий кінь з нечуваною силою шарпнувся, вирвав кінець повода, дико звівся на задні ноги, біснувато стріляючи страшними кривавими очима. Цієї хвилини він був справжнім білим конем, відважним та одчайдушним, як його далекі предки. Хлопчак відсахнувся, у грізнім подиві занімів Степан, а Шептало легко опустився на передні ноги, збив копитами сипкий пісок, перестрибнув рив і помчав через гусину наряду в лугову синь.

Незабаром форкання коней, Степанова лайка, тягуче рипіння журавля і плескіт води в кориті розтанули, згнули у вечоровій безвісті, ніби їх ніколи і не було. Навколо Шептала росла, ширилась аж до трав'яних, утаємничених обріїв воля; воля пахла живою вільгістю, міцним настоєм лугових трав і молодого сіна. Йому ще ніколи в житті не бігалося так легко. Втрапив на вкочену колесами лугівку, копита відбивали чіткий ритм, і, збуджений тим ритмом, він навмисно прискорював біг, наздоганяючи самого себе та розсипаючи по крутій шії густу білу гриву. Не було ні хомути, ні голобель, і ніхто не сіпав за віжки, вказуючи шлях.

Дорога впала у зарослий верболозом рукавчик, перестрибнула коріння та сухий хмиз і різко завернула вбік, уздовж пересохлого русла. Під ноги білому коневі стелилася висока, що не знала коси, зовсім як у його недавніх видіннях, трава. Злегка світилися в сутінках пригладжені лігвища вітрів, темніли стрілки щавлю та смачно вабила конюшина. Шептало пірнув у запахи. Мокрі мітлиці лоскотали черево та груди, він нагнув шию, занурив голову у трави. Темно-зеленим хвилям не було кінця-краю: тугі, кошлаті гриви хлюпали в груди, лоскотали ноги.

Шептало спинився, нашорошив вуха і сторожко скосив очі. Він був сам-самісінський на всю луку. Мовчала трава, мовчало віддалік

громаддя копиць, схожих на вершників, що послули з піднятими забралами — нерухожими контурами лелек, усе потонуло в безобрійній, німій тиші. Білий кінь сп'яніло заіржав, не в силі стримувати буйної радості. На іржання білого коня коротким клекотом обізвався лелека — клекіт захлинувся в урочистій задумі, і знову все стихло, здавалося, навіки. Шептало упав на спину, покотивсь по луку, з насолодою підминаючи траву та сміючись, як уміють сміятися тільки коні — голосисто й заклично. Над ним висіли зігнуті в колінах ноги, а над ногами — половина неба, волохатого, темного, половина густосинього, з яскравими блискітками зір. Шептало гордовито кресонув копитом зірку і застиг, ніби чекав на іскру.

Зненацька по волохатій хмарності цьвохнуло болуче білим, наче із сириці плетеним, сяйвом. Шептала різко, поза його волею, крутнуло та звело на ноги. Ще довго не міг отямитися, принюючучись до вим'ятої трави, — сьогодні уперше наполохався блискавки. Неприємний спомин засмоктав у грудях: спека, вигоріле небо, шелест соломи на стерні, щем спини, скусаної гедзями, косарі при обіді. Шептало забродить в овес і відчайсно котиться по хрускотливій сухій хвилі, батіг гострий, наче коса, — з чіпкої білої сириці, він біжить по стерні, а батіг жалить, жалить...

Нічна волога стала незатишною, мульткою, ніби стійло повесні, коли немає підстилки. З-за копиць, од річки, віяло теплом. Білий кінь радо попрямував на тепло, полощучи боки об шерхаті долоні копиць і розгойдуючи одноногих, потривожених лелек. Копиці пахли ситою зимовою ніччю, коли завірюха безсило б'ється в стіни, шелестить по дверях сипучим снігом, а в стайні парко й дрімотно.

Але з кожним кроком до річки сінний дух відступає перед п'яною повинню ще денного тепла і тривожної водяної вільгості, од якої глибше дихалось і кортіло бігти, брикатись, іржати. Коли ж берег упав, оголивши бронзову спину нерухомої, сонної води. Шептало не стримавсь і побіг, перечіплюючись об кореневища верболозів, грузнучи

Пуга

(Веніамін Кушнір, 1980-ті)

в піску та задихаючись од не знаної досі, нестерпної, та все ж солодкої спраги, яку вільно було вгамувати живою, а не іржавою водою. І він рвонув понад берегом, по міліні.

Молотив копитами теплуваті хвилі, бризки смачно дражнили губи. Шептало шурхнув у глибіню і поплив, оглушений плескотом, пінистим виром, що зчинився навколо нього. По небу прокотився невидимий грім і впав десь поблизу, за лісом... Це були найкращі хвилини Шепталового життя. Ніколи досі і вже ніколи опісля білий кінь не почувався таким наповненим живлющою силою природи — од трав'яних хвиль до білих громів у вишині. Вийшов на сизу піщану косу і, струсивши воду, знову заіржав грізно та бойовито, перегукуючись із громами. Тепер йому захотілося спокійно напитись, і він пішов по сизій косі до затоки. Пив скупими ковтками, цідячи воду крізь зуби і шкодуючи, що уже втолив спрагу.

Раптом небо над Шепталом напнулося, наче віжки, коли віз на косогорі, тріснуло навпіл, у тріщину хлюпнуло яскравим світлом, і Шептало побачив у водянім дзеркалі себе — незвично білого, аж до щему в очах. Здивований, він перечекав, не рухаючись з місця, щоб не скаламутити води, поки знову засвітилося, і знову побачив свою чисту, прекрасну білизну.

Перші краплі крихитними копитцями пробігли по затоці — починався дощ. Шептало побрів до ліска — гірка правда, несподівано відкрита, засмутила його. Протягом усього життя в стайні обманював себе: він уже давно не був білим конем. Він був бруднувато-сірим, попелястим і тільки тепер, викупавшись у річці, знову став сліпучо-білим красенем, схожим на древніх предків. Недаремно Степан хльоскав його батою, як і все інше бригадне бидло. <...>

«Степан справді буває дуже злий. Немов щось знаходить на нього, але з ким цього не трапляється, та ще на такій роботі. Скільки нас на одні плечі, а хіба ці гніді, сірі, перісті, вороні, сиві щось розуміють?» Шепталові неждано закортіло почути Степанів голос, ласкаво ткнутися мордою в його замаخورчені долоні, хай навіть ударить, висварить. Білому коневі бувало завжди по-справжньому гірко, коли його зневажали та били, але незабаром невідомо звідкіля з'являлася винувата довірливість до кривдника. Раніше він дорікав собі за відсутність гордості, але тепер, серед пустинного темного луку, ця довірливість була бажана й приємна. Вона єднала його із селом, із Степаном, як і недогнuzдок, що час від часу потеленькував.

Шепталові подумалося, що весь сьогоднішній вечір — і коли біг, вирвавшись із хлопчачих рук, і коли вигулювався серед високих трав

та в річці — він повсякчас відчував на собі владний Степанів погляд. Так застоялий жеребець змагається з вітром у прудкім бігу по колу, напнувши довгі віжки, кінець яких тримають сильні руки конюха. Але ця гірка правда вже не сколихнула Шептала, він тільки прищупив вуха і прискорив біг. Дощ ущух, тільки небо все ще спалахувало холодним білим полум'ям, вихоплюючи з темряви білого коня, що поспішав до села розмоклим путівцем. На вулицях, між тинів, стояли широкі калюжі, і, коли спалахувала блискавка, Шептало знову бачив у них своє відображення. Він заклопотано зупинився, думаючи, як то здивується Степан. І коні здивуються, бо ніколи не бачили його таким білим, гарним. Степан вважатиме, що він хоче виділитися, показати норів. А справді, кому й що доведеш? Тільки собі гірше зробиш. Краще вже й надалі прикидатися сіреньким та покірненьким. Сьогорнішне перешумить. Хай завтра у привід відправить чи до міста, а згодом вони з конюхом порозуміються. Недаремно ж білим коням даровано розум. Головне, щоб він, Шептало, знав про свою білизну, а для чужих очей краще лишитися колишнім.

Шептало ступив кілька кроків, ліг у грязюку і покотився по дорожній хлюпавиці. Коли звівся на ноги, вже не був білим конем; до ранку грязь підсохне і він стане таким же сірим, як був досі. Колишній спокій та розсудливість повернулися до Шептала. Звичайно, бригадний двір замкнено, але перелаз між конюшнею і клунею — з одної низької жердини.

Двір знайомо пахнув перепрілою травою та вівсянкою. У стайні не світилося, Степан спав. Коні дримали у загорожі, під навісом. Біля комор сонно бив у рейку сторож. Шептало обійшов загорожу — ворота щільно причинені і взяті на ошийник. Білий кінь, скільки зміг, протиснув голову між двох жердин загорожі та й собі задрімав, притомлений нерозумною блуканиною...

1965

◆◆◆◆ Сприймаємо, аналізуємо, інтерпретуємо художній твір ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

1. Чому Шептало вважав себе особливим?
2. Як він ставився до інших коней? Ким були предки Шептала?
3. Як Шептало ставиться до конюха Степана? Чому Шептало вирвався й утік на волю?
4. Що вплинуло на його рішення повернутися до стайні? Що Шептало зробив перед своїм поверненням?

дожинати, але не було нікого, бо добре відомо, що від Полудниці нічим не відкупишся і не відмолишся — махне серпом по шиї, та й край. <...>

Князь люботинський куняв у кріслі, заколисаний мушиним дзижчанням, у сні занурений, наче у мутну, теплу воду, і снилися йому війни, переможні походи, руїни здобутих фортець, довгі вервечки полонених. <...>

Відколи князь посів батькові володіння, запанувало на люботинських землях небувале затишшя. Лицарі, які були, сиділи по своїх добрах та й наливалися тлущем, якимось самі собою відійшли в забуття турнії, а якби й збрело князеві затіяти щось таке, то невідомо, що б з цього вийшло, бо лицарі, не тримаючи тривалий час у руках ні меча, ні списа, тільки посміховисько із себе зробили б. Сусіди перестали зазіхати на спірні прикордонні села й містечка, хоча раніше затівалися баталії навіть через задрипаного хутора чи старого вітряка, якого хтось на межі поставив. Ніхто ні в кого не викрадав доньки, нікому жита не толочив від час ловів. Потроху оця сумирність передавалася й міщанам та селянам, ба навіть бурсаки втихомирились і не влаштовували колотнеч на ярмарках та міських ринках.

Спокій і затишок запанували в князівстві, й полудень став богом, якому хоч і молилися, проте жертву приносили зовсім маленьку, майже непомітну жертву, а в нагороду здобули нудьгу, котра, мов іржа меч, пороз'їдала душі люботинців, а що ті одвикли боронитися, запанувала вона безроздільно, викликаючи неймовірну лінь та розмореність. Здавалося, всі люботинці тільки для того й живуть, щоб виспатись, і якщо не закинули вони ще своїх ремесел та господарок, то тільки тому, що, не забезпечивши здорової їжі, не мали вони й здорового сну. І коли якийсь чужинець заїжджав у ті краї, то навіть сонце над Люботином здавалося йому куди вгодованішим і ситнішим, ніж на батьківщині.

Раніше князь утримував невелике військо, та, оскільки не було війн і воно влітало йому в дзвінкий гріш, розпустив його. <...> Деколи його опановувало бажання струсити з себе оту сонливість і бездіяльність, кидався щось робити — затіє, було, собор будувати, вже й підвалини закладуть, та раптом махне рукою й більше не з'являється на будові, а майстри розповзуться по домівках, і ніхто потім про собор не згадує.

З літами одступав сон від нього, а натомість сповзалися лихі тривоги, прокрадалися в груди сухі й сичали під горлом, як люті вужі. Безсоння зривало вночі його з ліжка і змушувало блукати, наче сновиду чи привида, лунками покоями замку, і кроки його викликали моторош у сторожі.

У князя була донька — прекрасна Настасія. Прийшла їй пора до вінця ставати, але за давнім звичаєм прихильність князівни здобувалася в турніях чи військових походах. Наречений мусив бути героєм. Та де його взяти в князівстві, котре як не спить, то дрімає? Нема війн, нема розбійників, не з'являються ані злі чаклуни, ані людожери, кудись поділися страшні бататоголові дракони. Звідки візьметься геройство? Чого доброго, князівна задівається, і князь не матиме спадкоємця, розпадеться держава, яку з таким трудом клеїли докупи його пращури. Ось вони осудливо зиркають на нього із портретів, і ніде сховатися йому від їхніх поглядів, які пропікають, наче залізо розпечене. Далекі, вже пора діяти, не має він права зволікати, інакше проклянуть його й духи предків, і наступні покоління.

Ці тривожні думки проникли в його сон і вирвали звідти, ще пробував заколисати себе сонливими хвилями, навмисно й очей не розплющував, але даремно. Звівся на ноги й рішучим кроком попрямував до дверей. Сторожа дрімала, опершись на галябарди.

— Дідько б вас побрав! Отак ви вартуете свого пана? Швидко мені воєводу сюди!

Прибїг захеканий воєвода. Став перед князем, вибалушивши здивовані очі та кривлячи рота в гамованому позіханні.

— Слухайте сюди, — сказав князь. — Так далі не піде. Ми котимося в прірву, — тут він зробив паузу, щоб заспаний воєвода встиг перетравити сказане. — До чого дійшли вже? Я доньку заміж не годен видати. За кого її віддам? Де герої? Де лицарі, уславлені подвигами? Га? Я вас питаю!

Воєвода роззявив було рота, проте тільки для того, щоб випустити на волю «ги-и-и-х», бо голова його, ще не освіжіла після сну, не могла ніяк второпати, що від нього хоче князь.

— Мовчите? Отож-бо. А чи задумувалися ви коли-небудь, на якого біса вас тримаю і гроші плачу? Ви ж воєвода, так? А де ваше військо?

— Та ви ж самі казали...

— Знаю! То були інші часи. <...> Доста панькатися. Оголосіть по всьому краю, що від дня святого Онуфрія запроваджуються турнії. Мій старий закон, який забороняв герці між лицарями, скасовую. Все зрозуміло?

— Та зрозуміло, — зітхнув воєвода. — Мені зрозуміло, а як іншим? Ну, оголошу набір до війська. Гадаєте, підуть? За ті пару талярів? Та кожен колишній вояк уже так з вухами в господарство заліз, що тою мізерією його не спокусиш. Він оно збіжжя вивезе до Чехії, то заробе стілько, що, дивись, і сам зможе військо набирати.

— А ви присилуйте.

— Добре сказати — присилуйте. Чим присилую? Оцими двома руками? Хіба сторожу вашу познімати. Та й те, скільки тої сторожі? Селюхи іно за ціпи візьмуться — розбіжиться ваша сторожа, як курчата перед шулікою.

— Що ви верзете? А закон? Я встановлював закони чи мої діди? Хіба насміяться вони піти проти закону?

— Е-е, ваша милість, тут ви трошки той... Самі ж, вибачайте, начхали на закон. А ваші підвладні з вас-таки приклад і взяли... Та хоч би й закон. Що з нього? Хіба за часів вашого татуня, царство їм, не гнали батогами людей до війська, не посилали вояків данину збирати, не садили у в'язниці? А був же закон! Але тоді хоч було чим той закон підтримувати. А нині залишилися я та ви. Хіба удвох і підем данину збирати. Ну, ще тих бомків з-за дверей візьмеш. Лицарі, що за ці роки зібрали по своїх добрах, то те й пробенкетували.

Князь нічого нового для себе не почув, але тому, що не раз і сам про те все мислив, стало на душі гірко й похмуро.

— То що порадите? — спитав.

— Не хтів я раніше казати, поки ще всього не перевірів, та, здається, Господь змилостивився над нами.

— Ви про що?

— Пригнався днями до мене побережник. І знаєте, яку новину приніс? Каже, бачив дракона.

— Та йдіть!

— Каже, біля Бистриці.

— Справжнього дракона?

— Ну та справжнього. З крилами. Все як має бути. Вогонь видає. Здоровий, каже, як гора.

— І де він живе?

— У тій самій печері, де жив той дракон, що його при вашому дідові забито було.

— Ти диви! Господи, чим я віддячу тобі за ласку твою? — вклякнув під образами й помолився, а як устав з колін, то радість світилася в його очах, а плечі розправилися, наче й не згорблювалися ніколи.

— Нині вранці я посилав людей, і вони підтвердили. На березі Бистриці бачили сліди драконові.

— Ну що ж, господи благослови. Розсилайте гінців. Так і оголосіть: хто переможе дракона — пошлюбить князівну і сяде на престолі. Бій з драконом — святе діло. Тут народ валом повалить. Проти цього лицарі не встоять. Я впевнений, що вони тільки-но цюю вість зачують, враз усі бенкети закинуть, за мечі візьмуться та жирок позганяють.

2

Дракон ще був зовсім молодий. Минуло вісім років, відколи він вилупився з яйця, що пролежало, може, із сотню літ у печері. Не було кому заопікуватися ним та навчити драконячого способу життя, бідолаха навіть не знав, чим повинен харчуватися, і їв собі травичку, листячко, різні там ягідки, дикі яблука й груші. Цілими днями просиджував у печері, тільки вночі виповзав на прогулянку, і через те ніхто й не підозрював про його існування. Але якось він серед ночі забрів до густелезного лісу, проблукав у ньому до світанку й, коли вже повертав назад, натрапив у гайку біля річки на чийсь хатину, з-за хатини чулося лунке гупання. Дракон спинився й зацікавлено почав наслухати. Небавом затихло, і з-за рогу вийшов старий чоловік, несучи оберемок дров. Дракона він помітив щойно тоді, як висипав дрова біля порога, і хоч оте чудовисько на ту пору було всього лиш завбільшки з вола, проте й цього виявилось достатньо, щоби чуб на голові в Пустельника — скільки вже там було його — заворушився, мов трава схарапуджена.

Оце так і почалося їхнє знайомство. Дракон ще й говорити не вмів, був наче мала дитина. Та голову мав тямущу і досить хутко навчився говорити по-людськи. Вони бачилися мало не щодня, і минав їхній час у цікавих бесідах. Єдине, на що Пустельник ніяк не хотів погодитись, це навчити дракона грамоти.

— Не драконове це діло, книги читати. Я тебе не відраджую, але, хто хоч краплю мудрості зачерпне, довіку ситий не буде. Від багатої мудрості много скорбі, і хто примножує знання, примножує печаль. Я пішов на пущу не з добра. Колись воєводою був, але зажерся із батьком теперішнього князя. Мені його безперервні військові походи впоперек горла стали. Воює, воює, а який із того мав хосен? Ані клатика землі не зумів приточити до Люботина. Плюнув я та й подався сюди. Нічого іншого не залишається, як книги читати. Дещо й сам пописую. Оце ось діяріуш свій списав, а це — літопис люботинський. Комусь цікаво буде — прочитає та й мене добрим словом спімне. Мені книжна мудрість на користь пішла. А тобі навіщо? Я тебе й так можу надоумити, без книг. Дракон приходить на світ лихо чинити. За гріхи наші людські мусимо спокутувати, бо така воля Господня, і не тобі проти неї йти. Так же й пращури твої чинили, ніхто з них себе не пострамив. А книги добра вчать. Як же ти зло чинитимеш, коли праведним станеш?

— Що ви таке говорите, дядечку?! — жахнувся дракон. — Та мені й на думці ніколи не було зло чинити. Що мені хтось поганого зробив?

— Е-е, синку, не бідкайся даремно, бо що має бути, те й буде. Нікуди від долі своєї не втечеш. Подивися на себе — гадаєш, для краси тебе таким здоровилом господь сотворив? А ти ж іще рости й рости будеш. Усе в природі має своє призначення, і горе тому, хто піде проти цього.

— Ніхто ще про мене не знає.

— Дізнаються. А як станеться тее, не матимеш уже спокою. Приїдуть і покличуть тебе на герць. Мусиш згинути.

— За що?

— А так — ні за що. Дракон повинен згинути. А герой пошлюбить князівну і займе престол. У князя нема сина. Де він спадкоємця візьме? Ти для нього тепер як манна небесна. Чи робиш зло, чи ні — ніхто й не питає.

— Я не хочу гинути, ще й не нажившись. І нікому ніколи зла не вчиню.

— А це вже не зарікайся. Буває, що й вовка змалечку приручать та при хаті тримають. І що з того? Вовк все їдно в ліс дивиться. Підросте й дремене, а то ще й хазяїна зажере.

— Гадаєте, і я з вами отак зроблю?

— На все воля божа. Я тобі в душу не зазирну і кров'ю твоєю не покермую.

— Якщо вже й ви мені віри не ймете, то хто ж повірить?

— Я тобі вірю. Чого ж? Вірю. Але це протиприродно. Чи ти чув коли, щоби зайці вовків жерли, а вовки на луці паслися? Ну добре, ти жив сам як палець та й харчувався чим попало, але чи можна бути певним, що ти колись не розсмакуєш м'яса? Спочатку якоюсь пташиною чи рибиною, а згодом козлом розговієшся. А тоді, так само, як і вся порода твоя, на людей кинешся. Був тут — не за моєї пам'яті — дракон. Мабуть, родич твій, бо у тій же печері жив. То він час від часу якусь дівку ловив та й обідав усмак. Піде на жнива, було, вибере наймолодшу... До-овго з ним воювали. І ніхто не зумів подолати, аж Чорний лицар об'явився. Отой і голову драконові стяв.

— Ви хробака з'їли б? — зненацька перебив його дракон.

— Тьху! Що ти мелеш?

— Оце так мені м'яса з'їсти. Я виріс на траві й траву їстиму. Навчили мене вже стільки всього, що як іще й грамоти навчите, гірше не буде.

— Бач, тобі пальця в псок не клади! — розсміявся Пустельник. — Гаразд, навчу.

І навчив. Та так, що й сам дивувався з успіхів учня.

3

Минув час, і докотилися до Пустельника чутки, що князь уже довідався про дракона й оголосив лицарське рушення.

— От так, синку, — зітхнув, — прийшла година випробування. Мушиш стати до бою.

— За що ж вони ополчилися проти мене?

— Такий звичай. Як вони захочуть тебе убити, то й з-під землі виграбуть. Ти — дракон. Цього досить. Жоден володар ніколи не змириться з тим, щоб на його землях жило якесь чудовисько. І дарма — чинить воно руйнації чи так от, як ти, книги почитує, — мусить бути убите.

— Я все одно не стану до бою.

— Біда, що й я тобі не поможу. Ніхто мене й слухати не стане. А людей не перехитруєш. Біс, хоч і який уже майстер, а й той ради не дасть.

— Не можу цього зрозуміти. Повинна ж бути якась справедливість. А бог?

— Ну-у, бог! Не тобі до бога взивати, бо ж не для добра він таких, як ти, насилає.

— То і господь зло чинить?

— Якщо зла не буде, звідки добро пізнаєш?

— То така ваша правда людська?

— Який бог, така й правда, — сказав Пустельник і сам вжахнувся сказаному та почав хреститися.

— Не хрестіться. Він і вас на жорна свої покладе.

РОЗДІЛ II

[У Люботині дізнаються про появу дракона. Негайно оголошується «лицарське рушення». Перед печерою збираються лицарі, але дракон відмовляється битися. Усіх дивує його поведінка. Незвичним є й те, що перед печерою замість черепів та кісток нещасних жертв ростуть квіти.]

РОЗДІЛ III

[Тим часом князь, збентежений дивною поведінкою дракона, звертається до Пустельника й дізнається, чому дракон не бажає чинити зла. Йому важко зрозуміти, як дракон може йти проти своїх інстинктів. Це загрожує зруйнувати всі плани: як знайти гідного зятя серед лицарів, які не билися з драконом?

Пустельник радить драконові перебратися до нової печери. Там він влаштовує зустріч свого вихованця з князем. Розмова розчаровує

люботинського володаря. Йому важко змиритися з тим, що дракон якийсь не такий: пише вірші й не виносить насильства.

Князь у розпачі — через непоступливість миролюбного дракона зруйновано всі його плани! Зрештою він вирішує потоваришувати з драконом: сподівається хоча б у такий спосіб умовити його вийти на бій із лицарями. Пустельник, князь і дракон проводять багато часу в дружніх бесідах.]

6

Кілька днів Пустельник не з'являвся в печері, а що таке й раніше траплялося, то ні дракон, ані князь не дуже й хвилювалися. Працюючи над літописом, він не раз усамітнювався. Але четвертого дня дракон занепокоївся і, діждавшись ночі, подався до лісу. Лихе передчуття охопило його, коли наблизився до хати. Вітер тракав розчахнутими вікнами, рами скрипіли і протягло скавуліли.

Дракон обережно просунув лапу в двері й витяг лаву, на якій лежав Пустельник.

— Нічого, нічого, — заспокоював себе дракон. — Я заберу вас до себе. Мусите поправитись. Що я без вас?

Пустельник мовчав і дихав дуже слабо.

Змій заніс його до себе в печеру і пильнував усю ніч, а вранці, коли старий розплющив очі, напоїв його зіллям.

7

— Добре, що ти мене сюди завіз... Ти не знаєш, як страшно на самоті помирати. Я лежав і молився: не дай мені, господи, вмерти серед темної ночі...

— Ні-ні, не покидайте мене, — жажнувся дракон.

— У тебе ще є князь. Він непоганий чоловік.

— Так... після того, як змирився, що я на герць не вийду, бачимось ледве не щодня.

— Мені казав, що ти єдина істота, з якою цікаво йому розмовляти. В замку всі в ньому бачать лише князя. А тут він перестає бути князем.

— Зате я не перестаю бути драконом. Не думаю, що він позбувся свого бажання знищити мене.

— Коли народ засне, то спить так міцно, аж поки не почує на своїй горлянці ножа убивці... Ти — той ніж. Ти все ще біля горла... Податок збільшили — дракон винен. Хлопців до війська забрали — дракон винен. Град вибив збіжжя — і тут винен дракон. На тебе геть усе можна списати... Вночі, коли мені смерть перед очима стояла, думав про те,

що зле вчинив. Не варто було втручатися в закони природи. Не ми їх творили, не нам їх міняти.

— То ви вже шкодуєте, що мене вчили?

— Шкодную... Народженому в темряві і помирати в темряві легше. А кому вдалося хоч промінчик світла уздріти, смерть йому в тисячу разів страшніша.

— Так, це правда. Але я вже знаю, що зроблю. Я вийду на герць. Заради князя, заради його доньки і заради Люботина. Мого Люботина. Бо ж це і моя земля!

— Що ти говориш?! Ти повинен жити! Життя володаря не варте й одного рядка поета! Ти повинен писати!

— Але мені не дають!

— То йди звідси! — аж застогнав Пустельник. — Йди геть від людей! Іди в непролазні хащі, в скелі і в болота! У тебе ж крила! Ти забув про них?.. Злети у небо, тільки подалі від ненаситної юрби! Бо не пише, як бог, хто не терпів, як пес!

— Але я вже без людей не зможу. Я пишу для них!

— Вони ж тебе вб'ють! Зрозумій: коли йде війна — гинуть лише вояки. А коли володар хоче зміцнити владу, — поети гинуть у першу чергу.

— Але ж вас теж, хоч ви і втекли від людей, турбує доля Люботина! І ви переживаєте, що буде, як князь помре, не залишивши спадкоємця. Ви так і не стали справжнім Пустельником! Ніколи не затуляли свого серця від світу!.. А хочете, аби я це зробив?.. Пізно! Я вже вріс в оцю землю і мушу вмерти на ній і за неї!

— Та ніхто ж про це й знати не буде! Коли людина іде на смерть за вітчизну, то ім'я її потім прославляють у віках. А ти був драконом і ним зостанешся. Ти загинеш як дракон, а не як поет і герой. Люботин ніколи не дізнається правди. Героєм стане той, хто уб'є тебе. Навіщо ж оця жертва? Кому ти її приносиш?

— Вам! Вам — за все те добро, що зробили для мене!

— Господи! Ну як я тобі поясню, що все це намарно? Далеко важливіше твоє писання! Мудрий завше поступався дурному!

— І глупота завойовувала світ.

— Молю тебе! Іди звідси! Тікай від цього підступного світу! Живи серед звірів! Звірячі закони — людяніші! — Пустельник рвучко звівся на ліктях. — Я хочу, щоб ти жив! Я хочу, щоб ти був! — та тут же й схопився за серце. — Ти ще не все... не все... сказав...

Дракон злякався:

— Що з вами, учителю?.. Ляжте, заспокойтеся...

- ...ти ще мушиш... — простогнав, опадаючи, — мушиш жити...
- Ні! Не вмирайте!
- ...наперекір усім князям...

РОЗДІЛІV—V

[Після смерті Пустельника дракон Грицько відчуває, що життя втрапило сенс. Він готовий вийти на бій і пожертвувати собою заради князя й Люботина. А князь не приховує своєї радості. Він знову збирає лицарів і оголошує про викрадення князівни драконом та про очікувану битву. Переможця він обіцяє зробити своїм зятем та спадкоємцем престолу.

Найбільше на роль зятя князеві підходить лицар Лаврін. Одержавши від дракона обіцянку вийти на бій, люботинський володар просить піддатися саме Лаврінові. Перед тим князь відвозить до дракона дочку, щоб підтримати легенду про викрадення, а перед входом до печери наказує насипати кісток і черепів. Перед самим поединком дракон залишає на могилі Пустельника сувій зі своїми віршами. Він виходить до лицарів, але не збирається битись.]

РОЗДІЛ VI

1

«Дивно, тоді, коли вперше лицарі мене викликали на бій, я аж трусився від ляку, я повз, тікав од навісного диму, боровся за життя, мов топелець, а зараз мені однаково. Бо це я чиню з любові до мого вчителя і до князя. Яке щастя мати друзів і могти для них пожертвувати життям! Воістину це дозволено тільки людям! Вдячний долі, що дала мені хоча б в останній день відчути себе людиною... Пустельник помилявся. Не можуть люди бути гіршими від звірів... Але зараз я — лютий-прелютий дракон! Я — той, хто викрав князівну! Гори кісток перед моєю печерою — це моя робота! Смерть мені!»

Він виповз із печери, і неймовірний шум оглушив його на мить.

Грали труби, аж надривалися, гриміли литаври, ревіла оскаженіло юрба там, на горбах, де в тіні під дубом розмістився князь зі своїм почтом. Иржали сполохано коні, хоч на очі їм і накинуто було сітки, щоб не так виразно бачили вони страшне чудовисько, а лицарі вдарили мечами по щитах і вигукували бойові гасла.

Дракон затупцяв на місці.

Що ж тепер?.. Заревіти, чи що? Хоч би хто підказав, як це все має виглядати.

Враз усе стало байдужим, а те гарцювання перед його носом скидалося більше на копошіння мурашви.

І він подумав: «Чи не лягти мені ото на траві, та хай собі роблять, що хочуть? У мене тільки два місця вразливих — око і око. Затулю їх лапами, що мені зроблять?» Проте, уявивши собі цю картину, всміхнувся — гарний був би з мене дракон.

А народу-у! Весь Люботин зійшовся... Де ж той, із стяжкою? Ага, оно він сидить спокійно на коні і зовсім не галасує. Цей і справді, видно, бувалий чоловік. Мабуть, не знає, що його вибрано на мого вбивцю. Цікаво, як вдалося князеві всучити йому оту стяжку? Сказав, певно, від князівни дарунок. Ну, що ж це я стою як вкопаний? Треба щось робити. Зареву для початку.

— ГРХАААГХРРРН!

Кількоро лицарів беркицьнуло на землю, задерши ноги, інші, зламавши стрій, розсипалися по долині, силкуючись ізвладати зі своїми кіньми. Один лише лицар зостався на місці, голубою стяжкою маяв вітер.

Ну, як ти такий сміливий, подумав дракон, тим краще... Було б куди гірше, якби довелося ганяти за тобою по долині, підставляючи голову, а ти ще б, не приведи господь, виявився таким йолопом, що й не використав слушного менту.

І дракон, перебрівши річечку, став якраз навпроти пана Лавріна. Лицарі помчали на змія з усіх боків, а підскачовши ближче, задзенькотіли мечами по драконачій лусці. Мечі відскакували, мов од скелі, списи ламалися або, вигнувшись дугою, випорскували з рук невдатних нападників.

«Так, ну що ж — пора», — подумав змії і, вдаючи, наче від когось захищається, нахилив голову так, аби зручніше було поцілити його лицарю з голубою стяжкою.

Пан Лаврін помітив цей рух і замахнувся мечем, та враз відчув, що рука задеревіла, — драконове око, наче маленьке озерце, дивилося на нього таким розумним поглядом, і в оці блищала сльоза, а в сльозі грало осіннє сонце. Око дивилось і ніби підказувало — коли, я чекаю! Мурашки побігли по спині в лицаря, такого він не сподівався, щоб з'явилася жалість до змія. До змія, котрий вкрав князівну...

Юрба збуджено ревіла, багатоголосе «Рубай!» вдарило, наче велетенський птах, об груди скель і відбилося луною. Вже й джура підскачов:

— Коліть, пане!

Але мить була втрачена, дракон одвів голову.

«Не можу ж я, мов бовдур, отак стоять, інакше всі здогадаються».

І знову гарцювання і брязкання мечів. Комусь вдалося сіконути мечем так, що загнав його під луску на животі й злегка поранив, виступила кров. Боляче не було, проте дракон зрозумів, що живіт у нього теж вразливий. Тепер лицарі знають, куди треба рубати. Слід бути обережним.

І справді, лицарі й джури враз перестали бити будь-як, а весь час намагалися вдарити під черево. Дракон крутився, як дзиґа, врешті зловив мент і знову підставив око лицарю з голубою стяжкою.

«Чому він тоді не рубав? Ах, певно, помітив сльозу. Це була мимовільна сльоза, ваша світлосте, я не хотів, пробачте, більше не буду. Коли ж!»

Лицар звів меча для удару, зціпив зуби і — побачив своє відображення в оці дракона. Вимучене походами й боями, пооране зморшками обличчя дивилося на нього. І так виглядає жених прекрасної Настасії?

— Коліть, пане! — кричав джура і вже сам, націливши списа, мчав щодуху до того дзеркального озерця, з якого прозирав смуток і розпач.

Рука з мечем стриміла в повітрі, хмари пропливали над нею, і грало проміння на блискучому лезі.

— Ру-ба-а-ай!!! — кричала юрба, а князь аж на ноги зірвався й теж щось кричав, а земля гуділа від двох сотень копит і стогнала, як жінка при пологах.

І знову дракон одвів голову.

«Яка сила не дає мені заколоти його? — не міг опам'ятатися лицар, опускаючи меч. — Я, той, хто ніколи не відчував жалості у бою, рубав сарацинські голови, наче капусту, розм'як, мов баба, перед оком цього чудовиська. Це вже старість підступає до горла. На біса я в це вв'язався? Навіщо мені князівна, котра ніколи мене не любитиме? Навіщо мені цей дивний дракон, який боронить перед лицарями свого живота, а мені підставляє око, вразити яке може й дитина? Що він мені злого вчинив? Оно жива й здорова Настасія виходить з печери, оно пан Чурило із джурую вже мчать до неї. Все. Князівна врятована. Лишається тільки вбити змія, який не зробив їй нічого поганого. А ця купа кісток і черепів біля печери і справді далеко не цьогорічна».

Дракон знову заревів, ще й стовп сліпучого жовтогарячого полум'я в небо випустив. Зграя підгорілого вороння посипалася на голови лицарям.

Голова його низько опустилася, і лицар з голубою стяжкою знову зняв меча.

Тепер рубатиме. Прощайте, князю!

— Коліть, пане!

— Руба-а-ай!!!

«Чом же меч цей повис у повітрі? Чому не спаде громовицею? Карай мене, господи, я весь перед тобою, непослушне твоє сотворіння, що зневажило твою волю. Карай, нехай буду покараним, і хай діється воля твоя! Ось око мое розкрите на всі сторони світу — пусти в нього стрілу свою, хай уп'юся я кров'ю, бо така спокута моя, і роптати не буду. Дерево, помираючи, і то має надію — паростки випустить, оживе в паростках. Зерно падає в землю і стає зерном. А мені в тлін одійти, одійти без надії, без сліду, мов і не було ніколи. Втопчи мене в глину, бо з глини єство моє. Дай відчутти силу твою, якщо своєї мені забракло. Дай відчутти

гніву твого, коли свого не маю. Пошли смерть тому, хто сам не посилав її. Принеси в дар муку тому, хто її нікому не роздаровував. Бо ти справедливий і любиш свої сотворіння. Дай же впитися справедливістю! Я, виродок на оцій землі, непослушне сім'я твоє, прошу в тебе останньої ласки, щоби ближній мій не увірився в слові моїм, щоб не сказав: «Не вартий довіри він». Я, що любив життя, а тепер молю смерті, я, що оспівував тебе, а тепер приношу тобі свою непокірну голову, — яви мені знак, що став я на шлях справедливості! Бачиш — стою перед моїм ворогом безборонний мов на долоні...»

— Руба-а-ай!!!

І лицар, заплющившись, навідріт рубає мечем у те око, в якому він наче у дзеркалі, та в цю мить налітає джура, бо терпець йому увірвався, і спис його з розгону впирається, мов жало оси, а голова драконова сіпається, і меч пролітає повз око, опускається на спис і перерубує його.

Дракон важко падає, голова його гупає об землю, і чи то причулося лицарю, чи й справді долинуло: «Дякую».

Місце для дракона: Лаврін і дракон
(Ганна Пурей, 2015)

Увесь натовп, який був, посипався з гори, князь, мов дитина, підстрибуючи, погнав щодуху й собі. Лицарі з'юрмилися біля голови дракона і навперебій пояснювали одне одному, як усе відбулось. Ошелешений джура весь час смикав свого пана за рукав і бубонів:

— Я не хотів... ви зволікали... а я й... списом...

— Все гаразд,— одмахувався пан Лаврін.— Може, воно й на краще.

— Ви не ображені?

— Та ні. Дай спокій.

— Не може бути! — джура і сміявся, і плакав, усе ще не випускаючи з руки уламок списа.

Надбїг князь.

— Молодець! Я знав, що ви! Герой!

— Та це не він! — почулося несподівано.

Князь отерп.

— Не він? Я ж сам... як він мечем... А хто?

— Ось, джура. Та покажись ти!

Князь глянув на хлопця, потім на спис, що стримів з драконового ока, і все зрозумів.

2

Три дні і три ночі гуляв Люботин, славлячи героя, переможця дракона, лилося вино і пиво ріками, шипів і пінився мед, грали музики, аж їм руки німіли...

Спочатку князь не був тим дуже втішений, що здобув собі неждано такого юного зятя, та пан Лаврін зумів його переконати, розхваливши на всі заставки цноти свого вихованця. Князь заспокоївся. Князівні ж одразу припав до серця хоробрий джура, і тому з весіллям не забарилися.

Лицарі роз'їхалися, везучи на грудях на шнурку хто кіготь, а хто зуб дракона, щоб мати змогу посвідчити свою участь у тій славній битві. Лише пан Лаврін не згодився нічого собі брати на згадку; а коли довідався, що князь збирається дракона поховати, то сам зголосився допомогти.

Дракона поховали на галявині біля Пустельника. Коли вже було по всьому і вояки розійшлися, лицар спитав:

— Чому ви його поховали саме тут?

— Він сам цього забажав.

— Хто? Дракон? Ви що, з ним розмовляли?

— Уявіть собі, любий мій, розмовляв. І не раз.

І тут князь із незрозумілої спонуки узяв та й розповів усе, як було, говорив, наче хотів сповідатись, в розповіді очищаючись від содіяного, говорив, уникаючи зустрічатися поглядами, а через те й не бачив, як міняється обличчя лицаря, як пальці його стислися в п'ястуки. Воевода поривався зупинити князя, але марно. Коли князь закінчив і зиркнув на лицаря, то страх засвітився в очах його — він не впізнав лицаревого обличчя, бо те, яке побачив, було налите люттю і болем.

— Якби я міг, — процідив лицар крізь зуби, — якби я міг, то з великою насолодою розчерепив би вам оцим келепом голову. Ви мені ненависні! Ви і весь наш задрипаний Люботин! Я проклинаю вас!

Він рвучко обернувся й покинув остовпілого князя. Того ж дня сів на коня й, ні з ким не попрощавшись, виїхав з Люботина.

РОЗДІЛ VII

1

Осінь запанувала в князівстві. Вітри налинули зі сходу й принесли холод і хмари, дрібний дощ-січенець моросив безперестанку, і тривала сльота перетворила дороги в місиво.

Князь тинявся по палатах, проклинаючи дрижаки, і боровся з нудьгою. Останнім часом він уже не міг ізвладати з собою — постійно чогось бракувало, все довкола страшенно обридло і баглося чогось такого, що він і сам гаразд не усвідомлював, почував себе так, начеб нутро його вишкребли й зосталася тільки одна оболонка. Порожнеча зяяла всюди, на що не глядів. Якийсь біль, незрозумілий біль проліз йому в душу і звив собі там кубло, цей біль ятрив його і душив ночами, примушував прокидатися в холодному поту, з виряченими од жаху очима. Все частіше снівся дракон. Він нічого не говорив, тільки сумно дивився, і велика сльоза бриніла у нього на віях, а в сльозі грало сонце. Нічніці знемагали князя. У нього зникло бажання до їжі, вихудлий, із запалими щоками, неголений, з посірілим обличчям, одлякував навіть сторожу.

Раптом зрозумів, чого йому бракувало, — розмов з драконом. Не міг уже ні з ким розвіяти своєї нудьги, і спогади про ті дні, коли він, щоб добитися свого, їздив у печеру та здружувався зі змієм, не відпускали його зі свого полону, бо ось, нехотячи, прив'язався до нього.

Пращури з портретів дивилися на нього, і, здавалось, ті погляди пропікають саме серце.

Він вискочив з покою, вирвав з рук переляканого сторожника галябарду й кинувся до портретів. З несамовитою люттю здирав їх зі стін і топтав ногами, а коли останній образ упав на підлогу, випустив з рук галябарду, сів і розплакався, і той плач для нього був наче літній дощ після довгої посухи.

Наступного ранку взяв бутель вина і три кубки, накинув на коня кожуха й виїхав з замку.

На галявині, оточеній скелями, було тепліше, вижухла мертва трава ледь-ледь ворушилася, наче волосся якоїсь велетенської істоти. Князь постелив кожух межи двома могилами, поставив на кожній по кубку й налив.

— Давайте, хлопці, вип'ємо, ідять його мухи... Осінь... така пора, що можна звар'ювати. Ненавиджу її... Ех, не слухайте мене. Це так... до слова прийшлося... А ви пийте, пийте... — вилив вино на могили і налив знову. — Тобі скільки вже? Вісім? О, та ти жеребець! Пий! Добре вино? Це мені з Волощини привезли... У нас теж роблять, але квасне таке, хай йому біс. До рота візьмеш — Київ побачиш... Ех, що б я без вас, хлопці, робив? Такий цей Люботин, що й не поговориш ні з ким.

Пустельник кивав головою, а дракон замріяно дивився на небо, і ворушилися його крила, наче збирався злетіти.

2

І наступного дня знову приїхав князь. Цей день був препаскудний, пронизливий холод пробирав до кісток. Але Пустельник і дракон уже чекали на нього. <...>

Дощ лив і лив, кожух під князем хутко промокнув, і весь він скоро вже був як хлющ, вода збігала по обличчю, по бороді, проте йому було байдуже, бо сидів з друзями.

— Скоро зима. Все замете, все вибілить. І душу мою вибілить або й так зоставить, якщо вона біла, га?.. Чому мовчите? Вам ліпше знати, чи біла в мене душа... Гей, Грицю, а втни якогось вірша, щоб аж.

І дракон почав:

В моїй душі хтось посадив осику.
На вижовклих від самоти горбах
Вона росте на чорнім полі крику
Така ж висока, як моя журба.

І бачу я в один дохмурий день —
Замайоріла постать вдалині.
Невже до мене Юда йде,
Щоби повіситись в мені?

— Це ти про мене? — спитав сухо князь. — Ну, звичайно, про мене... От ти який! За що? Я ж хотів як ліпше. Для держави. Я врятував її...

— Якщо ви Юда, то я та осика, — зітхнув Пустельник. — Я проник йому в душу і дав розум. Для чого? Невже тільки щоб загибель його була у сто крат болючішою? Навіщо я виховував у ньому розуміння краси і добра? Навіщо зробив з нього поета? Поети так тяжко вмирають, і нема їм на цьому світі місця, бо вони нетутешні.

— І я вмер... — сказав дракон. — І ви побачили — зло не від мене. Пустельник витер долонею мокре обличчя:

— Я казав: не від нього зло... Воно в нас самих.

— Держава спала. Я мусив її розбудити, — аж застогнав князь.

— Але розбудилисьте не державу, а лихі інстинкти... — сказав Пустельник. — Це ще добре, як народ на цьому й заспокоїться. А як ні?.. Що буде, коли відчує, що йому замало смерті змія, бо зло ним не вичерпалося? Що буде, коли він кинеється шукати й інші джерела зла? Чи всі вони будуть справжні?.. Одного дракона на всю державу замало. Де взяти ще стільки драконів, аби кожен з нас мав кого розіп'ясти? Де взяти стільки іуд, аби мали на кого перекласти провину? Коли народ не має кого проклинати, сили його підупадають. Боже! Пошли нам драконів! Не обділи нікого, навіть юродивого! Навіть нетямущої дитини, бо й вона мусить мати свою турнію!

Вітер скавучав у печері, стогнав і заводив, ніби на похоронах. На скелі з тріскотом повалилася сосна й полетіла враз коміть головою, упала, хруснула важко, й розлетілися скалки навсібіч. Вороняче гніздо одірвалося й покотилося до князя.

— Ось і шапка. Чудова шапка, — засміявся князь і насадив гніздо на голову. — Гей! Чого ви замовкли?! Виговорились? А що мені тепер робити?.. Поки був дракон, я мав сенс жити. Був світлий обов'язок — знищити змія. Вже тоді мене лякав кінець: ну знищу, а що далі? Зворотного шляху не було. На вагу поставлено честь держави... До того ж я був не сам. Зі мною був весь мій народ... Але, тепер, коли дракона убито, я zostався сам... І нема в мене ані ворога, ані друга. І нікому нема до мене діла. Все розповзлося по норах... А зараз мені холодно... Хо-ло-дно! І ніхто мене не зігріє!

День заходив за гори, і на галявину почали сповзатися сутінки, наче половці, припадаючи до землі, і світло відступало перед ними, спорхувало вгору й відлітало в незнану височінь. Озерце пінилося, наче відьомське вариво, виступало з берегів, женучи на всі боки

темно-жовті потоки здичавілої води. Скоро вся галявина заклекотіла і затанцювала в шаленій хлюпанині.

— Нічого, хлопці, — цокотів зубами князь, — переживем. І не таке переживали.

Вода його оточила і вирувала вже довкола ніг. Князь виліз на могилу і сів поруч Пустельника.

— А вам хоч би що, — дивувався, — не м-мерзне-те. Я вже т-теж т-трохи з-зігрівся. Пийте, пийте... С-скільки т-тобі? Ві-вісім? М-можна...

Скоро споночіло, скелі потемніли й розчинилися в загуслій темряві, а злива не вщухала, вітер, що дув з печери, лопотів чорними вітрилами дощу, збиваючи їх у тісну масу й з ляскотом кидаючи поверх потоків, дерева на скелях болісно скрикували, гепалися головами, аж гілля тріщало й обламувалося, каміння котилося згори, з вилясками шубовськало у воду, розцвиркуючи бризки й розганяючи круги хвиль. Вода підняла опалу сосну й понесла її на скелю, сосна гугупнула, аж загуділо, а потім відбилася й ще раз гугупнула, вже гупала безперестанку, і то розмірене гупання скидалося на стукіт велетенського зболілого серця.

Князь відчув, що там, де в його душі була раніше сліпуча яснота, царювала тепер темрява, як і тут, над водою... Всю ніч біснувалася сльота, всю ніч кипіла вода на галявині, мов одна роз'ятрена рана, всю ніч гупало велетенське зболіле серце і розпачливо скрипіли дерева на скелях.

А як та ніч проминула, дощ ущух і затихло все, а вгорі світанок розцвів і заблищав на воді самоцвітами, небо очистилося й осіннє сонце — бліде й змарніле — вистрілило проміння понад світом.

Але князь уже його не бачив.

1990

◆◆◆◆ Сприймаємо, аналізуємо, інтерпретуємо художній твір ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

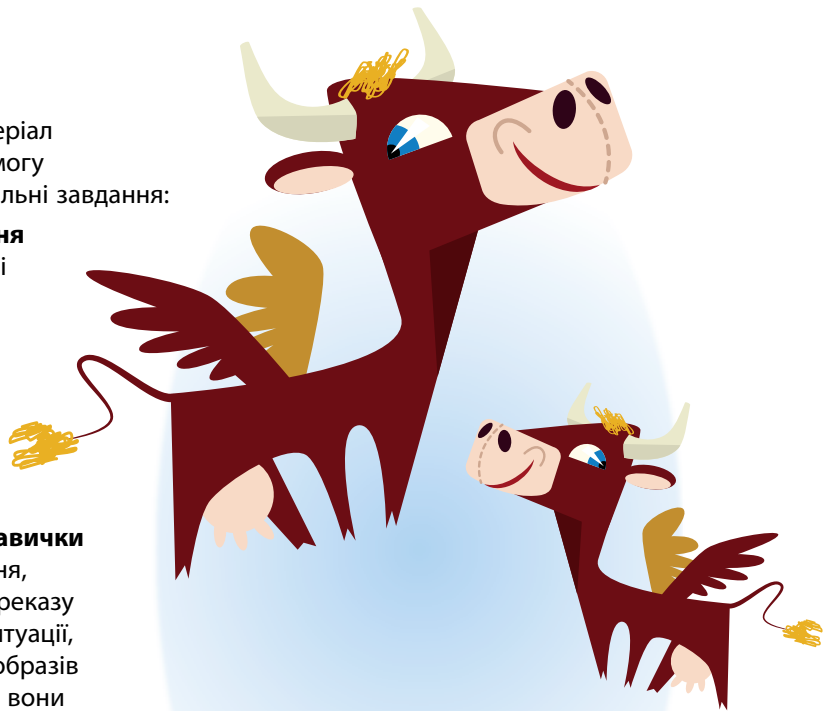
1. Як поводить ся дракон під час поєдинку?
2. Хто вбив дракона?
3. За кого князь видав дочку заміж? Де поховали дракона?
4. Що переживає князь після смерті дракона?

Український гумор

Опрацюючи матеріал розділу, ви маєте змогу виконати такі навчальні завдання:

- ◆ **поглибити знання** про гумористичні твори;
- ◆ **дізнатися** про творчість В. Чемериса та його гумористичну повість;
- ◆ **удосконалити навички** виразного читання, аналізу твору, переказу гумористичної ситуації, характеристики образів та засобів, якими вони створені;
- ◆ **висловлювати власні судження** про дружбу, взаємини між підлітками.

Умови дуелі:

- 1) Дистанція — 12 кроків.
 - 2) Зброя — вогнепальна.
 - 3) Право першого пострілу — Вітька Горобець.
 - 4) Секунданти: Федько Котигорошко (старший) та Юрко Гречаний.
- Ой ти, перше кохання!..

Сьогодні субота. Теплий зоряний вечір. Набігавшись за день, Вітька Горобець стомлено сидить на колоді біля свого двору і неуважно слухає свого секунданта. Федько Котигорошко вже вкотре намагається оптимістично запевнити Горобця:

— Ти його з ходу клацнеш!..

— А якщо він мене?.. — Вітька задумується.

— Тоді для тебе все найгірше вже буде позаду, — зітхає в темряві секунданти. — Тільки носа не вішай. Он дід Свирид каже, що двічі не вмирати, а раз — не минувати. — Секунданти зневажливо спльовує і по-філософському закінчує: — Всі ми колись помремо!..

— Фе-едько-о-о! — зненацька лунає на вулиці. — Де ти, бісів сину? Біжи кабакової каші їсти, бо батько тобі дасть!

— Мені пора, — зводиться Федько, підтягуючи штани. — На жаль, я не можу з тобою провести останню ніч. А ти в цю ніч не спи.

— Чо-чого це? — удає спокійного Вітька.

— Так належить, — розводить Котигорошко руками. — Я читав у романах. Перед дуеллю герой мусить усю ніч ходити по хаті і думати про даму свого серця. <...>

Вітька, залишившись сам, зітхає... Може, це остання його ніч? Може, завтра лежатиме він біля ставка з простреленими грудьми і над ним у жалобі схилатимуться три плакучі верби?.. Ех, ліпше не думати таке проти ночі... <...>

— Вітька? — чується насмішкуватий батьків голос із-за тину. — Чого ти ото проти ночі виєш?.. Ану, марш спати.

Робити було нічого, і Вітька понуро поплівся до хати.

«Ех, — думав він, — яке безкультур'я! Людина, можна сказати, смерті в вічі дивиться, а їм — чо-чого виєш?»

— Іди молока вип'єш, — зустрічає мати в сніях.

Вітька вагається: пити молоко чи не пити? А раптом це не дозволено перед дуеллю? Шкода, що Федька немає, а він усе знає. Та голод бере своє. Вітька жадібно спорожняє кухоль холодного солодкого молока з хлібом і заходить до хати. Батько вже сидить біля печі та латає чоботи. Під вусом у нього мигнула ледь помітна іронічна посмішка і зникла.

«Ладно, смійся, — думає Вітька, — побачимо, як ти завтра засмієшся, коли дізнаєшся...»

Після молока Вітьці страшенно хочеться спати, так би оце й упав. Та вчасно згадує наказ секунданта ходити всю ніч по хаті і думати про даму свого серця. Заходжується сонно крокувати з кутка в куток, натикаючись на стільці. Де вже там думати про даму свого серця, тут аби на ногах утриматись.

— Та чого це ти швендяєш по хаті, як на цвіту прибитий? — кричить батько. — Ось не метеляй та не затуляй мені лампи!..

Заходить мати.

— Вітюнъчику! — пильно дивиться на сина. — Що це з тобою? Чого ти такий зачумлений? Може, в тебе живіт закрутив, га? То я зараз піску нагрію та прикладу.

Вітька не встиг заперечити, як мати поставила діагноз:

— Точно, живіт болить. Постривай, я хуленько нагрію...

І Вітька Горобець, мужчина з життєвим стажем в чотирнадцять неповних років, мирно захопив на всю хату з піском на животі, та так, ніби не йому завтра доведеться із зброєю в руках ставати до бар'єра та цілитися в Петра Білого і ніби не йому старший секундент Федько Котигорошко, витерши рукавом під завжди мокрим носом, подасть жахливу команду: «Вогонь!..»

І натисне Вітька на гачок, і вирветься із дула вогонь...

Ех, Вітько, Вітько, гаряча твоя голова!.. І треба ж було тобі отак відчайдушно закохатися у Гальку Козачок! Опам'ятайся, Вітько, доки ще надворі ніч і доки у тебе пісок на животі, бо завтра вже буде пізно... Візьми себе в руки, ти ж справжній мужчина, Вітько!..

Ну що з того, що Галька хитро поводила тебе за носа, а тоді безжалісно відхилила твоє перше кохання, гарячіше за найгарячіший вогонь, і надала перевагу іншому? Звичайно, радіти тут немає од чого, але й відчаюватись та ставати до бар'єра — теж... І взагалі, коли ти, Вітько, встиг закохатися у Гальку? Ну, подумай, коли? Ви ж разом росли, ще й дружили в дитинстві. <...>

І раптом в один чудовий день ти зовсімзовсім іншими очима глянув на свою товаришку з довгою косою. На свою біду, ти побачив, що в неї гарні чорні очі-оченята, такі жваві, й такі привабливі, і такі бездонні, що прямо диво дивне, як ти міг раніше на них дивитися і не бачити їх?.. Як ти міг раніше не бачити, що в неї тоненька шия і маленькі груди, важкі коси й довгі, примхливо вигнуті брови, тоненька, немов вирізьблена, фігурка й чарівна посмішка, що вона вся струнка, весела й швидка, як вогонь на сухій соломі?

Ну, побачив, що вона гарна. Але нащо ж було так закохуватись? Щоб почалося твоє велике страждання? І до чого ж ти достраждався? До дистанції в дванадцять кроків? До команди: «Вогонь!» Ех, Вітько, Вітько, гаряча твоя голова!..

Сопеш тепер з піском на животі, а що ти завтра робитимеш?..

Спи, мужчино чотирнадцяти неповних років, а ми розкажемо людям, як довело тебе перше кохання до забороненої законом дуелі!..

Творчі муки Федька Котигорошка

Лихом цивілізованого людства, на думку Вітьки Горобця, були перший зубний біль і перше безнадійне кохання за формулою: «Він її любить, вона його — хтозна!». Із зубним болем він ще якось міг боротися: піти до фельдшера, і той таки вирве триклятого зуба. А куди поткнешся з другою хворобою, що саме прогресувала? Де, на якому клаптику землі є станція швидкої допомоги безнадійно закоханим?

Принаймні у Великих Чаплях такої станції ще не було. І невідомо, чи скоро вона з'явиться. А мовчки страждати від палкого безнадійного кохання у Вітьки вже не було сили: мусив же він відкрити перед кимось свою наболілу душу, сподіваючись на пораду та бодай хоч співчуття.

І Вітька Горобець вибрав для цього Котигорошка. По-перше, вони були дуже близькі приятелі й рідко який день не зустрічались. По-друге, Федько вмів тримати язик за зубами. Друзі не схожі були один на одного. Вітька — високий, худий, з рідким білявим чубчиком — не міг і хвилини спокійно всідіти на місці. Запальний і рвучкий, він так швидко ходив, що маленький товстий і флегматичний Федько мусив бігати за ним підтюпцем. Цей дванадцятилітній опецьок (якого за смаглявість по-вуличному називали Жучком), здавалося, не ходив, а котився на своїх коротеньких ногах. По-третє, старша Федькова сестра працювала бібліотекаркою в сільському клубі, і Федько змалку мав доступ до тих книжок, яких дітям суворі педагоги не рекомендували давати.

Федько вибирав книги на свій смак і ковтав їх десятками. <...>

Особливо багато читав Котигорошко про кохання і вважав себе в цій ділі знавцем-теоретиком. Отож до нього за порадою і надумав звернутися Вітька.

— Ти вмієш берегти страшну таємницю? — поцікавився Горобець.

— Та я!.. — Федько підтягнув штани, бо завжди доношував батькові і завжди вони в найважливішу хвилину намагалися недоречно з'їхати вниз. — Та я клянуся!.. Авторитетно! Сирою землею і рідною

матір'ю, що мовчатиму, як риба. Тьху, тьху, тьху!!! Та щоб мені з місця не встати, та щоб...

— Вірю, — обірвав Вітька потік страшної клятви і сказав з нарочито байдужим виглядом: — Так от, я покохав.

— Хііі!! — аж присів здивований Федько, і його осоружні штани поїхали вниз. — Оце здорово! І насправді?

Вітька похмуро кивнув.

— До могили?

— До могили.

— Хііі... А як ти покохав? Свідомо чи активно? — Федько часто вживав у розмові вичитані слова.

— Узяв і покохав. Що ж тут такого? Для мене це дуже просто.

— От здорово, — все ще не міг отямитись Федько. — А я ще й не додумався закохатися, а читати про це читав. А хто ж вона, дама твого серця?

— То не дама, а Галя Козачок.

— От дивина!.. А ти ж їй хоч натякнув?

— Ще ні.

— Тю! А яка ж тобі вигода з кохання, якщо вона не знає? Треба негайно ж їй освідчитись у коханні, бо так заведено. А то висушить тебе любов, доведе до могили...

— Як же їй освідчитись? — поцікавився Вітька.

— Способи є різні: від ультиматуму до сліз.

Федько сунув палець у рот, як робив це у найважчі хвилини, і задумався. Думав він довго, а Вітька все чекав і чекав.

Мовчанка затягувалась.

— Потрібна серенада! — нарешті твердо сказав Федько.

— Серенада? — в першу мить аж злякався Вітька. <...>

— О-о, серенада!! — захоплено вигукнув Федько, ніби все життя тільки те й робив, що мав справу із серенадами. — Серенада — пісня пісень закоханих! Їх у всіх іспанських романах закохані своїм дамам співають. От! А ти що — гірший?

Вітька не хотів пасти задніх.

— Тільки де я візьму її? В нашому сільмазі серенад не продають.

— Напишемо, — коротко мовив Федько. — Серенада — це вірш. Не ликом же ми шиті. Зокрема — ти. Ти й мусиш створити вірша про кохання.

— Я ніколи не писав віршів! — жажнувся Горобець.

— Але ти маєш друга, котрий за тебе не те що серенаду напише, в огонь і воду за тебе піде! — з пафосом вигукнув Федько. — Будь

спокійний! Матимеш свою власну серенаду. О, ми ще втремо носа всім іспанським закоханим! — І закінчив, ляснувши Вітьку по плечу: — Не бликай так перелякано, я тобі вірша-серенаду за годинку придумаю! <...>

[Федько написав вірша. Потім згадав, що для співів потрібні ще й «гітара, сомбреро і місячна ніч». Гітару Федько «позичив» у своєї сестри й до слухного часу переховав у клуні, засунувши в стару бочку. А на сомбреро він перетворив старий бриль, який дід Свирид надів на городне опудало.]

Серенада

І ось та мить настала.

Опівночі, як уляглося село і перший сон уже господарював у Великих Чаплях, дві постаті нечутно прошмигнули вулицею і спинилися біля очеретяного тину, з-за якого визирав розквітий бузок і сповнював все навколо звабливими пахоцями. За тином біліла причілкова стіна, двоє темних вікон мирно позирали собі на вулицю, не підозрюючи ніякої халепи... Над селом плив молодик, і від дерев, тинів та хат падали довгі, чорні тіні... Тиша... Тільки чути, як десь на ставку невгамовно кумкають жаби...

— На даному етапі потрібне соловейкове тьохкання, а не жаб'яче кумкання, — резонно зауважив Федько, — але стерпимо... Ти, Вітько, не клюй тільки носом і не позіхай на всю вулицю. Ти повинен не позіхати, а від любові трепетати. — Рішуче підсмикнув штани. — Можна починати!..

— Як це п-починати? — аж заікнувся від хвилювання Вітька.

— Не прийшли ж ми сюди всю ніч позіхати, — здивувався Федько й смачно позіхнув. — Починай, як і кожний співак починає: розкривай поширше рота.

Вітька тільки хотів було розкрити рота, як бриль діда Свирида з'їхав йому на лоба, а потім і на плечі.

Вітька + Галя, або Повесть про перше кохання
(Ганна Пурей, 2015)

— Задирай вище голову, щоб бриль не сповзав, — порадив Федько. — Трохи завеликуватий, та нічого... І гітару візьми як треба.

— Так я ж гра-грати не вмю, — в останню мить згадав Вітька.

— Бренькай, як зможеш, відступати вже нікуди, — знайшов вихід Федько. — Хто опівночі буде дослухатися, як ти граєш. Головне, аби в тебе душа співала! Аби серце грало!.. <...>

Вітьчина рука смикалась на струнах, але серенада, як на ту біду, геть-чисто вилетіла з голови, і він беззвучно позіхав розкритим ротом:

— Дорогая Галю, я тебе кохаю... — з-за спини підказував Федько. — Та чи тобі мову відібрало? Співай швидше, бо так ми всю ніч тут проволочимось!

Вітька зажмурився і — наче з мосту у воду стрибав — щодуху загорлав:

Дорогая Галю,
Я тебе кохаю.
Серце в грудях б'ється
І до тебе рветься...

— Тю, тю! — злякано закричав позад нього Федько. — Соловейком треба заливатися, а ти ревеш, як бугай Кордебалет! <...>

Вітя спробував було ніжніше, але вийшло голосніше.

Тим часом десь закудкудахкали кури, злякано гавкнув собака... Та Вітька, увійшовши в раж, нічого не чув, а горлав далі свою серенаду. Зненацька рипнули двері і на ганок хтось вийшов.

— Галя вибігла... — прошепотів Федько. — Таки взяло... Тепер не підкачай... Піддай сердечного жару... Щоб вона, як лід на сонці, розтала... <...>

Раптом почувся хриплий крик:

— І яка вона трясця виє серед ночі під хатою?! А бодай йому позакладало! Сірко, Сірко, та хоч гавкни, іророва душа! Я в хаті не знайду місця, а він у будці хропе! А ті виють під бузком, як на погибіль!..

— Тю! Та це ж баба Хівря! — злякано крикнув Федько. — Ми переплутали хати й бабі серенаду співали! Тікаймо!..

Г-гав!! <...>

[Федько надумав приворожити Галю до Вітька й подався до бабки Векли, яка зналася на травах. Бабуся Векла була старенька й глуха. Слово «приворожити» вона розчула як «живіт болить», тому наготувала якоїсь зеленкуватої рідини й звеліла: «Пий. І буде по-твоєму!» Федько випив, але виявилось, що то було проносне.

Потім Федько вирішив, що наступним кроком буде лист до Галі від закоханого Вітьки. Лист цей склав Федько й почав його такими словами:

«Дамі серця могого. Найпрекраснішій серед найпрекрасніших Галі Козачок від Вітьки Горобця любовне посланіє». Далі в такому ж стилі йшло зізнання в коханні. Вітькові «посланіє» сподобалося, і Федько відніс його Галі. Дівчина, прочитавши листа, наче онімїла, але потім велїла сказати Вітькові, щоб «нанїс їй візит».]

На Голгофу!

І пішов Вітька Горобець на перше побачення до Галі Козачок, як на страту. Ой, та й довга ж дорога! Ну, візьми себе, Вітько, в руки. Всі ми, смертні, пройшли й пройдемо по цій дорозі. Одні раніше, другі пізніше, одні смїливо, другі — ледве ноги тягнучи. В одних ця дорога з гороб'ячий скїк, а в других тягнеться через багато земель, і вони блукають по нїй десятки років. Але йдуть. Іди й ти, білявий хлопчику! <...>

Вулиця довга, пряма, і там, у кінці, Галина хата з голубими півниками на причїлку. Вітька притишує ходу, щоб хоч трохи відтягти вирішальну хвилину, як раптом хата з голубими півниками сама починає рухатися йому навстріч.

Нї, немає вже назад путі, тільки вперед! <...>

Він уже минає хвїртку, як раптом дзвінке, веселе:

— О! Вже й на нашїй вулиці орли літають!..

І на воротах — Галя. Нї, не Галя, а ясне сонце. І Вітька в першу мить зажмурюється од дівочої посмішки.

— Добривечір! — гоїдається Галя на воротах. — Дозвольте поцікавитися, куди це ви путь-дорїженьку тримаєте і які думи оповили ваше ясне чоло?

— Та-а... — зам'явся Вітька. — Я... е-е... прогулююсь. Свіжим повітрям дихаю.

— А я й не знала, що біля мого двору таке свіженьке повітрячко!

О Галько! Та хоч не вбивай хлопця так одразу і так наповал! Ну, дай же йому опам'ятатися, пожалїй його.

— Залїтай, орлику! — ще ширше відчиняє Галя хвїртку. — А я думала, що ти замість себе Федька пришлеш.

Тягнучи ноги, Вітька заходить у двір. Нічого поки що не бачить.

— Дихай, орлику, свіженьким повітрям, — ласкаво запрошує Галя. — У дворі воно ще свіжіше. Тільки не стїй так рівно, а то мені аж страшно стає. Сїдай.

Вітька сїдає на лавочку і все ж залишається рівним і високим. Галя теж присїдає на краєчок. Перше хвилювання потроху зникає. До хлопця знову повертається здатність мислити, говорити.

— Яка сьогодні гарна була погода, — нарешті каже він.

— Авжеж, гарна, — згоджується дівчина. — Як у холодку лежати, то навіть дуже гарненько, а я поки пошту рознесла, думала, згорю на сонці.

І тут тільки Вітька помічає, що в дворі повно квітів, різнобарвних, запашних. Тут айстри, жовті гвоздики, висока рожа, чорнобривці, нагідки, черевички, майори; нічні фіалки вже починають несміло розкривати свої ніжні пелюстки...

— Ти лю-любиш квіти? — чомусь шепотом питає хлопець.

— Лю-люблю, — також пошепки відповідає дівчина. <...>

Галя нараз повертає до Вітьки обличчя з очима, повними сміху і ще чогось неловимого, од чого радісно стискається серце, з напіввідкритим маленьким ротом — і хлопець мало не задихається... Яка ж вона гарна!.. Куди він раніше дивився, куди?.. О сліпець!.. О великий сліпець!.. І добре, що хоч вчасно прозрів!

«Пора вже зітхати», — спохвачується хлопець і, набравши побільше повітря в легені, натужно зітхає. Потім скоса дивиться на дівчину. Подіяло чи ні? Та Галя щось продовжує розповідати про свою пошту. Тоді Вітька вдруге зітхає, ще натужніше, але Галя, як і раніше, не помічає. А вже за третім разом Вітька передав куті меду й гикнув.

— Ти, мабуть, вдавився? — сполошилася Галя. — Одразу б і сказав, а то так страшно зітхаєш. Давай я стукну по спині.

І Галя заходилася тарабанити хлопця кулачками по спині, і це ніби зовсім пробудило його.

— Галю!.. — наважився він і, глянувши в її чорні бездонні очі, у яких спалахнули вечірні зірничі, полетів немов у космічну глибіню. — Галю...

— Що, хлопчику? — Галя покуйовдила його білявий чубчик. — Скажи Федьку, щоб більше не писав таких посланій, я все-таки ще хочу жити.

— Галю... Я... — Вітька наважився і взяв її за руку. — Я...

Дівчина ніби й чекала цього.

— Ой, забула! — схопилася. — Мені ж треба повну діжечку води натягати. Ой, дасть мені мама, як прийде. Може, ти хоч відеречко витягнеш, орлику?..

— Та я! — зривається на ноги Вітька. — Для тебе хоч цілий океан!

— Мені не океан, а діжечку, Вітюнчику.

Так і сказала: Вітюнчик. Та хто ж на Вітьчиному місці після такого слова не буде носити воду? Та після такого слова можна всі океани долонями вихлюпати! Вітька хапає відро і мчить до колодязя. <...>

І Вітька заходився з такою енергією і таким запалом носити відра, що й землі під ногами не чув. Правда, після десятого відра запал трюхи пригас, і хлопець, сівши передихнути, з жалем подумав: чого було

не запросити на таке рандеву й Федька. І тільки подумав, а Федько вже із-за воріт виглядає і пошепки запитує:

— Ну, як?

Удвох робота пішла значно жвавіше. Федько витягував відра високим скрипучим журавлем, удвох виважували його на зруб, Вітька виливав у «діжечку». Так витарабанили і вилили ще п'ятнадцять відер води.

— Я й не підозрював, що кохання таке важке, — зітхав Федько, тягнучи двадцять відро.

Через годину, коли приятелі, стомлені, мокрі, із стогоном доливали останнє, тридцять третє відро, у двір впурхнула Галя і весело заторохтіла:

— Ой, спасибі вам, хлопчики! Приходьте ще й завтра на рандеву, я буду рада-радісінька!.. <...>

О зміюко лукавая!!

Другого вечора Вітька рубав дрова у Галі Козачок. А що він мав робити, коли, прийшовши на своє друге побачення, застав дівчину за прозаїчним рубанням дров. Не міг же він сидіти склавши руки і спостерігати збоку, доки Галя впорається з цим нежіночим ділом?

— Спасибі тобі, Вітюньчику! — заторохтіла, даючи хлопцеві сокиру. — А я думала, що замучусь з клятими дровами. Ти справжній мужчина, Вітюньчику!

І Вітька Горобець в одну секунду злетів на сьоме небо і затанцював там од радощів! Подумати тільки! Галя назвала його справжнім мужчиною! Та хіба хто відмовиться рубати дрова, почувши оці слова?

Галя, як і першого вечора, кудись зникла. Та Вітька того не помітив. Він рубав дрова, рубав натхненно, наче пісню співав. Сокира так і гуляла в руках, як іграшка, Дзвеніла і, здавалося, теж співала.

Незчувся, як у двір зайшов Федько з кувалдою і двома клинами в руках.

— Як ти здогадався взяти? — здивувався Вітька.

— Бачив учора, що в неї дрова не рубані, — коротко відповів той.

Робота закипіла. Вітька наколював чурбаки, ставив клин, і хлопці по черзі гупали кувалдою так, що чурбаки із дзвоном розліталися по всьому дворищу.

— Га-ах! — кричав Федько, опускаючи кувалду. — Кохання — штука серйозна!

— Ге-ех! — підтримував його Вітька. — Вчися, колись і тобі доведеться. Ніде ти не дінешся!

Ось тут і сталося...

Федько саме підняв над головою кувалду, щоб добре розмахнутися. Вітька сидів і тримав клина. Удар затулювався.

— Та бий, чи ти заснув? — крикнув Вітька.

Удару не було. Вітька звів голову і здивовано кліпнув очима. Федько стояв, як дерев'яний, високо над головою тримаючи кувалду, і дивився кудись убік. Вражений Вітька встав, глянув і собі...

Остовпів. Закам'янів на місці. Занімів! Спершу не повірив власним очам. Городом йшла Галя, його Галя із сином чаплівського фінагента Петром Білим! Вона весело сміялася до нього, і Петро теж сміявся. Отой завжди прилизаний, напахчений одеколоном мамин синок, Петро Білий. Отой Петро Білий, ябеда і боягуз, хвастун і брехун, якого Вітька терпіти не міг. І до нього так привітно посміхалася Галя, його перша любов...

Вітька ворухнув похолоділими губами і не спромігся й слова сказати. Федько все ще непорушно стояв і високо над головою тримав кувалду. Був схожий на скульптуру молотобійця в Парку культури і відпочинку. Його погляд наче приріс до того городу. І в ту ж мить Вітька відчув, як сповзає із сьомого неба на грішну землю...

— О зміюко лукавая!! — нарешті повернув язиком в пересохлому роті.

Від його голосу й Федько очунявся, кувалда тихо вислизнула з рук, грюкнулася додолу. Проте ще якусь мить тримав руки над головою, а потім повільно опустив їх. Повернув до Вітьки посіріле обличчя:

— Ба-бачив?.. — запитав заїкаючись. — Ба-бачив, я-ак ду-дурнів у-учать?.. Нам со-сокиру у руки да-дала, а сама з Пе-петром Бі-білим... За-закривай кра-крамничку та буд-демо змоту-уватися зві-звідси...

— У-у-у, змія!!! — важко дихав побілілий Вітька. — Отак зрадити? Отак обмануть? Отак круг пальця обвести? Як сліпе кошеня... А я ще воду носив, дрова рубав!..

А Федько вже отямився і стояв на диво спокійний.

— У житті, Вітько, як на довгій ниві, — підсмикнув штани. — Може ще й таке трапитися, бо жінки, вони на все здатні.

Федько знову був Федьком: флегматичним, спокійним, добродушним і вайлуватим. Підхопив кувалду та клини, ще раз глянув на город.

— Ну, ходімо, поки нам нової роботи не знайшли. На помилках, як каже голова колгоспу, ми всі вчимося. <...>

— Уб'ю! — раптом стис Вітька кулаки. <...>

— Підожди, не гарячися, тут треба добре обміркувати. Можна Петра застукати в темному місці і...

— Я не злодій, щоб кидатися до нього вночі, — перебив його Вітька. — Якщо битися, то вдень і по-чесному. Що козак Чапля зробив своєму супернику-сотнику?

— А що б же? — здвигнув Федько плечима. — Не цілувався ж. На герць його викликав. І билися вони на шабляках!

— Оце по-чесному і по-козацькому! — загорівся Вітька. — Я теж Петра викличу на герць.

— Тобто на дуель? — задумався Федько. — Я читав, як на дуелі б'ються, і знаю правила. Оце буде по-благородному. А коли хочеш і зовсім бути благородним, то бери мене своїм секундантом. <...>

Дуель

25 липня 1964 року.

Сім годин ранку.

Самопали вже заряджені.

Секунданти уточнюють останні деталі дуелі.

Дуелянти похмуро стоять біля своїх бар'єрів на березі ставка і стараються не дивитися один на одного. Їх розділяють дванадцять кроків. Дванадцять кроків життя і смерті. Навіть галасливі сороки затихли на вербах і зацікавлено спостерігають, що ж діється біля ставка. Цього разу агресії на їхні гнізда ніби ніхто не замишляє.

— Увага! — урочисто вигукує Федько і рвучко підсмикує штанни. — Через дві хвилини ви будете стрілятися за Галю Козачок! Перший постріл по своєму супернику Петру Білому зробить Вітька Горобець...

— Ти не заговорюйся! — перебиває Вітька свого секунданта. — Він для мене не суперник. Він просто нечесна людина, і все!

— Ще б пак! — закопилює Петро товсту рожеву губу і презирливо спльовує. — Наче я винуватий, що ти гепав кувалдою!

— Замовкни! — потрясає Вітька самопалом і від ненависті аж танцює. — Ти зараз одержиш все, що хотів!..

— Противники, не дратуйтеся, бо вам ще треба стрілятися, — заспокоює старший секундант. — Дотримуйтеся правил дуелі. Я пропоную вам в цю останню, так сказати, історичну хвилину помиритися.

— Пішов ти к чорту з своїм мирінням! — вигукує Вітька. — Я першим покохав Галю, і вона перша звернула на мене увагу. І якщо Петро хоче миритися, то хай відмовиться од Галі!

— Ніколи в світі! — чвиркає Петро і береться руками в боки.

— Не забувай, що я перший стріляю! Я тобі покажу, як до чужих дівчат приставати!

Секунданти роздали супротивникам по коробці сірників.

— Дуелянти-и-и!! — на високій ноті затяг Федько. — До бою приготуйсь!

Дуелянти звели самопали й націлили один на одного... Ще мить — і... <...>

— Вогонь! — крикнув Федько і, впавши на землю, обхопив голову руками.

Че-е-ерк!..

Тріснув сірник, спалахнув. Вогник обхопив жовтяву порошину на запалі Вітьчиного самопалу. Ще секунда — спалахне запал і тоді...

Вітька звів голову, глянув на Петра і... нікого не побачив. <...>

Ні, самопал не стрельнув, він вибухнув, наче бомба, вибухнув гулко, і клуб чорного кіптявого диму з вогнем вдарив Вітьці в обличчя. Щось з силою дзизнуло його по зубах...

Коли Вітька розплющив очі, розірваний, чорний од порошу самопал лежав долі і все ще димів. Гостро пахтіло порохом.

Обличчя пашіло жаром, а на зубах щось тріщало. Вітька сплюнув — і до ніг випав почорнілий од порошу зуб...

— На кий чорт здалася така дуель? — здвигнув він плечима. — Всі повтікали, а я собі зуб вигатив. <...>

— Ну й бабахнуло ж добряче!.. Мабуть, і в селі чули.

— Чому самопал розірвало? — накинувся Вітька на свого секунданта.

— Н-не знаю, — почервонів Федько. — Просто так...

— Не бреш! Ти насипав порошу більше, ніж треба.

— Ну, дві мірки всипав, — похнюпився Федько. — Я хотів, щоб ти переміг. А воно...

— А воно так нечесно, — спльовував Вітька і порох, і кров. — Могло ж усі зуби повибивати.

— А де ж Петро? — озирнувся Федько. — Уже в раю?

— Боягуз він нікчемний, а не Петро! Хвастун заячий! Та зроду віку не повірю, щоб Галя його покохала! <...>

— Вітько!!! — жажнувся Федько. — Тікай!..

Вітька рвучко оглянувся. До місця дуелі біг чаплівський міліціонер Грицько Причепи, котрий мав вуличне прізвисько Даній Етап, і немилосердно сюрчав. Цього вже не було передбачено умовами дуелі. <...>

Арешт

Широкі дубові двері, оббиті хрест-навхрест металевими шпугами, розчинилися з противнющим скреготінням. Вітька переступив поріг. Двері з тим же скреготінням зачинилися. Бранець постояв кілька хвилин, звикаючи до темряви, а тоді, нагледівши в кутку солому, присів,

задоволено простягнувши ноги. Від пострілу, арешту крутилася голова, болів вибитий зуб, і що найгірше — настрої був нікудишній.

«Ось і скінчилося моє кохання, — з гіркотою думав Вітька. — Тепер запруть мене в тюрму — і будь здоров!»

Двері знову закрипіли і впустили... Петра Білого, Вітьчин суперник стояв і безпорадно кліпав очима, зникаючи до темряви.

— Що, й тебе спіймали? — озвався Вітька.

— Я сам прийшов.

— Ти ж і боягуз!.. Аж противно...

— Я не боягуз, я з повинною прийшов. А повинну голову не січуть. Це все ти винуватий, — Петро схлипував. — Ти перший викликав мене на дуель і стріляв ти...

— А чого ж ти погодився?

— Так я думав, що це гра якась.

— Було б не лізти до чужої дівчини.

— Та я Гальки й бачити не хочу!

— Ах ти ж боягуз нещасний! Мало того, що з дуелі втік, так ще й дівчину ганьбиш? — схопився Вітька із стисненими кулаками. — Говори, чого ти з нею в кукурудзу ходив?

— Полов...

— Що-що?

— Кажу, що полов кукурудзу, — витирав сльози Петро. — Я тільки хотів позагравати з Галею, а вона мені сапу в руки — і в кукурудзу. Ну й довелося виполоти...

Вітька від несподіванки впав на солому і розреготався на весь сарай... <...>

І в цю мить щось ніби спалахнуло. Ніби сонце вкотилося до сарая. На порозі з'явилася Галя Козачок.

— Вітюнчику?! Ти живий?! — крикнула вона радісно.

І сталося те, чого ніколи-ніколи не забуде Вітька Горобець.

Скільки житиме, що не пошле йому доля, які випробування не трапляться на його шляху, а ніколи-ніколи не забуде Вітька Горобець, як Галині руки, наче крила, здійнялися вгору, впали йому на плечі, і Галя рвучко притягла його до себе і припала губами до його обпеченої щоки.

— Ну й дурний же ти, ну й дурненький, Вітько! — не то плакала, не то сміялася дівчина в оторопілого хлопця на грудях. — Ой, та який же ти замуразаний, дуелянтику мій!.. Ходімо, ходімо, тут колодязь у дворі, вмиешся, дурненький Вітюнчику!

Словник термінів і понять

- Автор** — митець, який організовує художній твір, а також той, від чийого імені ведеться розповідь у творі.
- Алегорія (інакомовлення)** — утілення певної абстрактної ідеї в конкретному образі тварини, рослини або предмета.
- Анафора** — єдинопочаток, риторична фігура, вживана на початку віршованих рядків у вигляді звукового, лексичного оптору.
- Афоризм** — лаконічний влучний вислів.
- Байка** — віршове або прозове алегоричне оповідання повчального змісту.
- Балада** — ліро-епічний віршований твір фантастичного, історико-героїчного чи соціально-побутового змісту з драматичним напруженим сюжетом.
- Верлібр** — неримований нерівнонаголошений вірш, що структурно наближає його до прози.
- Вільний вірш** — це форма віршованого твору, усі рядки якого витримані в єдиному силабо-тонічному розмірі (здебільшого ямбічні), але довільно нерівностопні (від 1—2 до 5—8 стоп).
- Вічні образи** — літературні образи, до яких у різні часи зверталися представники різних національних літератур. Наприклад, Прометей, Ісус Христос, Богородиця.
- Вічні теми** — літературні теми загальнолюдського значення (життя і смерть, добро і зло, любов і ненависть, людина і природа).
- Гіпербола** — перебільшення якостей людини, явища, предмета.
- Громадянська лірика** — лірична творчість, у якій розглядаються патріотизм, соціальна відповідальність, громадянська позиція людини.
- Гумор** — відображення смішного в людині й житті. Гумор частіше висловлює добродушне ставлення, не заперечує об'єкта висміювання.
- Діалог** — розмова двох осіб у літературному творі.
- Драма** — один із літературних родів, що змальовує дійсність через дію. Драма тісно пов'язана з театром, вона призначена для сценічного втілення.
- Драматизм** — загострена напруженість дії в художньому творі.
- Думи** — ліро-епічні твори переважно історичного змісту, які виконуються речитативом під акомпанемент кобзи, бандури або ліри.
- Епіграф** — цитата, уміщена перед текстом твору або його розділами, яка визначає основну ідею чи тему твору, указує на авторську позицію.
- Епізод** — відносно самостійний фрагмент сюжету твору.
- Епітет** — троп, виражений переважно прикметниками, що образно характеризує (означає) предмет чи явище.
- Епос** — рід літератури, організуючою рисою якого виступає оповідь.
- Ідея** — основна думка художнього твору.
- Інтер'єр** — змалювання з художньою метою внутрішніх приміщень помешкання.

- Інтимна лірика** — лірична поезія, у якій передаються душевні переживання, пов'язані з коханням та іншими особистими почуттями.
- Іронія** — вид зображення, що виражає глузливо-критичне ставлення до предмета зображення.
- Історичні пісні** — ліро-епічні фольклорні твори про конкретні історичні події та історичних осіб.
- Класик** — автор творів, популярність і значущість яких пройшла випробування часом.
- Комедія** — драматичний твір, у якому за допомогою гумору та сатири висміюються негативні явища дійсності.
- Композиція** — побудова твору, розташування у творі сюжетних та позасюжетних елементів.
- Контраст** — різка протилежність, протиставлення.
- Конфлікт** — зіткнення протилежних інтересів і поглядів у художньому творі.
- Кульмінація** — момент найвищого емоційного напруження, загострення дії.
- Ліризм** — піднесено-емоційне переживання події чи явища.
- Лірика** — рід літератури, в основу якого покладено емоції, переживання людини.
- Ліричний відступ** — прийом у літературному творі, коли автор безпосередньо висловлює свої думки й почуття з приводу подій чи героїв твору.
- Ліричний герой** — носій думок, переживань у ліричному творі.
- Ліро-епічний твір** — літературний твір, у якому поєдналися зображально-виражальні засоби лірики й епосу.
- Література** — 1) у широкому розумінні — сукупність писаних і друкованих творів того чи іншого народу, епохи або людства; 2) література художня — вид мистецтва — мистецтво слова, що відображає життя в словесних художніх образах.
- Літопис** — літературно-історична пам'ятка часів Київської Русі та козацької доби.
- Метафора** — образний вислів, що розкриває ознаки одного явища чи предмета через перенесення на них ознак іншого.
- Монолог** — розгорнуте висловлювання, що належить одній людині й виражає її думки та переживання. Від діалогу монолог відрізняється тим, що є самодостатнім висловлюванням, не вимагає відповіді.
- Мотив** — тема ліричного твору або неподільна смислова одиниця сюжету.
- Образ художній** — форма відображення дійсності, узагальнене уявлення про щось, передане в конкретній емоційно-насаженій формі з позиції певного естетичного ідеалу. У вужчому й більш конкретному значенні — будь-який елемент художнього твору.
- Оповідання** — невеликий прозовий твір, сюжет якого заснований на одному або кількох епізодах із життя небагатьох персонажів.
- Паралелізм** — художній прийом, що передбачає зіставлення людського життя з описами природи з метою повнішого розкриття психологічного стану героїв.
- Патріотична лірика** — твори, у яких у ліричній формі втілено любов до рідної землі. Іноді патріотичну лірику відносять до громадянської поезії.
- Пейзаж** — опис природи в літературному творі.
- Пейзажна лірика** — лірична поезія, що розкриває переживання та настрої ліричного героя, пов'язані зі спогляданням природи.

- Персоніфікація** — наділення неживих предметів чи явищ природи людськими якостями.
- Підтекст** — прихований зміст твору.
- Повість** — епічний твір, здебільшого з однолінійним сюжетом, який за широтою зображення дійсності посідає проміжне місце між оповіданням і романом.
- Поема** — переважно віршовий ліро-епічний чи епічний твір, у якому зображено значні події і яскраві характери.
- Порівняння** — пояснення одного предмета через інший, подібний до нього, за допомогою сполучників *як, мов, немов, наче, ніби* та ін.
- Портрет** — зображення зовнішності людини в літературному творі.
- Притча** — філософсько-алегоричний повчальний твір.
- Псевдонім** — вигадані ім'я та прізвище письменника.
- Публіцистика** — твори, що висвітлюють актуальні суспільні проблеми.
- Ремарка** — авторське пояснення в драматичному творі, яке стосується умов дії, вигляду чи поведінки дійових осіб.
- Рима** — співзвучне закінчення рядків у поетичному творі.
- Роман** — великий складний за побудовою епічний твір, у якому широко зображено життя багатьох персонажів. У романі розвивається кілька сюжетних ліній, пов'язаних із долею головних героїв.
- Сатира** — гостре викриття, дошкульне висміювання негативних явищ.
- Синоніми** — слова, відмінні за звучанням, але однакові чи близькі за змістом.
- Строфа** — група віршованих рядків, об'єднаних одною думкою, інтонацією, порядком римування і відокремлена від суміжних віршових сполук великою паузою.
- Сюжет** — перебіг події та послідовність її розвитку.
- Тема** — коло подій, явищ, зображених у творі.
- Трагедія** — драматичний твір в основі якого гострий конфлікт особистості, що прагне втілити свій творчий потенціал, з об'єктивною неможливістю його реалізації.
- Трагікомедія** — драматичний твір, у якому поєдналися риси трагедії і комедії. У трагікомедії сумне переплітається зі смішним.
- Умовність** — порушення правдоподібності зображення з художньою метою.
- Усна народна творчість** — словесна частина мистецьких явищ народної культури.
- Фентезі** — жанр сучасного мистецтва, різновид фантастики, який ґрунтується на переосмисленні міфологічних та казкових мотивів.
- Філософська лірика** — лірична поезія, в основі якої — роздуми про сенс життя та призначення людини у світі.
- Характер** — образ людини з властивими їй індивідуальними рисами, що зумовлюють її поведінку, ставлення до інших людей.
- Художні засоби** — сукупність прийомів, способів діяльності письменника, за допомогою яких постає художній світ твору.
- Художній образ** — форма відображення дійсності, узагальнене уявлення про щось, передане в конкретній емоційно насаженій формі з позиції певного естетичного ідеалу. У вужчому й більш конкретному значенні — будь-який елемент художнього твору.
- Художній твір** — літературне явище, у якому втілений цілісний задум письменника.